

ffp april - 80

**daglig 1.mai-
front 1980**

– enhet på
klassekampens grunn!

innhold:

Leseliste	s. 3
Redaksjonell kommentar	s. 4
Melding fra SKAU:Partidiskusjon	s. 4
Sjølkritikk fra SKAU til DS i Oslo	s. 6
Forhenværende DS-formann: Delsvar på kritikk	s.10
SKAU: Kommentar om dokumentbehandling og organisasjonspraksis	s.14
Svein H /Asbjørn S : PU, dere bør trekke vedtaket!	s.15
Anders (PU-medlem): Nei til oppløsning av partidisiplinen!	s.19
Arnt: Om PUs fraksjonisme vedtak	s.24
Lin : Hvorfor må KK legges ned som dagsavis?	s.28
Arne J : SKAU gjør feil, men Henry B ; koker gift	s.30
Sigurd A /Erik H : Henry F gs konkursbo	s.33
Pål S : Replikk til M om "glidende overganger"	s.35
Pål S : Indre og ytre en gang til	s.36
Henry B : Debatten vil ta tid!	s.40
Guri O. : Uklar debatt med farlig tone	s.43
Faglig-Olaf: Svar til Pål S	s.44
Faglig-Olaf: Svar til Tron Ø	s.46
Pål S : Oslo planen som forsvant	s.48
Finn S : Avveier inn i ei djupere partikrise - og veien ut av den	s.51
Oppsummering av budundersøkelsen	s.59

VIKTIG:

- * På grunn av plassmangel har en rekke artikler måtte stå over dette nummeret.
- * Vi må be om at FFP-debattantene korter ned innlegga sine . Det er bedre at dere gjør det sjø enn at vi begynner å gjøre det.

leseliste:

Til den pågående partidiskusjonen planlegges det en landsutgave av FFP med et utvalg av artikler fra forskjellige nummer av bladet. Foreløpig trykker vi denne leselista.

FFP - LANDSUTGAVEN. 64.5 sider

August/79:

1) Om situasjonen i Oslo-organisasjonen 10

September/79:

1) DS-vedtaket: Om partikrisa 1

November/79:

3) Pål S: Uenig med DS om partikrisa 5

Januar/80:

4) DS-formannen: Hva skal gjøres med partikrisa 2.5

Februar/80:

5) Faglig-Olaf: SK og krisa 2.5

6) Henry B: S s syn på partikrisa 4

7) SKAU: Forsvar den leninistiske partimodellen 5.5

8) Bjørn F: "Drep meg herre, men ikke med graut!" 3

9) Tron Ø: Partikrisa, DS-formannen og Ø 4

10) Pål S: Skuffende fra Oslo-formannen 3

11) DS-formannen: DS-formannen og partikrisa 2

Mars/80:

12) Henry B: Tomme tønner ramler mest 5

13) Tron Ø: Trenger vi mer faglig politikk 2

14) Pål S: Henry B nok en gang 2

15) Pål S: Svar til faglig-Olaf 1.5

16) DS-formannen: Tell til ti når dere blir sinna 1

17) Tron Ø: Jeg trur det blir krig 4

18) Faglig-Olaf: Stikk ikke hovudet ut ur vindauget... 4.5

19) Tor M: SK med opplegg for å hindre kritikk! 2

REDAKSJONELL KOMMENTAR

Vi har fått endel henvendelser angående meldinga til partimedlemmene som ble utsendt som bilag til mars-nummeret av FFP. Vi vil her markere følgende:

1. Det er ikke vedtatt disiplinære tiltak mot tidligere DS-formannen verken i SK eller DS. Han er følgeelig verken suspendert eller trukket tilbake fra tillitsverv, som noen partikamerater later til å tru- Derimot er han permittert som DS-formann etter forslag fra seg sjøl. Dette står også referert i punkt i meldinga.

2. Endel kamerater har spurt om hvorfor kritikken av tidligere DS-formann er sendt ut uten svar. Vi vil her opplyse følgende:

Vedtaket om å offentliggjøre PUs kritikk av tidligere DS-formannen er gjort av arbeidsutvalget i DS, under forutsetninga av at SKAU ga tillatelse til å referere vedtaket overfor partiet. Sann tillatelse blei innhenta og kritikken trykt.

Bakgrunnen for vedtaket i DSau om dette var delvis at det ble rapportert for DSau at det gikk rykter i partiet om at DS-formann var suspendert fra partiet, o.l. DSau mente at det i denne situasjonen var nødvendig å gjøre hele kritikken kjent for medlemmene raskt, for å hindre at kritikken ble spredd i form av rykter og for å hindre feilaktige rykter i å spre seg.

Delvis la DSau også vekt på at det ble rapportert for DSau at tidligere DS-formannen hadde gitt uttrykk for at han anså sin eneste virkelige ankeinstans for å være partimedlemmene. DSau så derfor også ei sann offentliggjøring som i samsvar med hans eget ønske om å kunne forsvare seg overfor partiet. Det ble også markert i meldinga at han hadde stemt mot og var uenig i kritikken av han for fraksjonisme i sin helhet. Meldinga ble forevist tidligere DS-formann før utsending.

3. I innledninga til meldinga heter det at kritikken av han offen-

tliggjøres i samråd med tidligere DS-formannen. Han har i den forbindelsen bedt om å få presisere at dette ikke innebærer noen godkjenning fra hans side av innholdet i kritikken, måten den er sendt ut på eller innholdet i den partidiskusjonen som er starta. At dette har skjedd i samråd med han betyr her at han ikke har hatt noe mot at det ble gjort kjent at han hadde trukket seg etter den kritikken som er retta mot han eller at kritikken mot han ble gjort kjent for partimedlemmene i Oslo.

Redaksjonen

melding fra skau:

PARTIDISKUSJON

Siden nyttår har det gått en større diskusjon i Oslo-partiet. som meldt tidligere har Politisk Utvalg i SK vedtatt å starte en partidiskusjon, med utgangspunkt i bl.a. de uenighetene som har kommet fram i FFP i det siste.

Vedtaket om partidiskusjon har bl.a. sammenheng med et innlegg i januarnummeret av FFP, der DS-formannen i Oslo konkluderer med at "feilaktige" linjer i partiledelsens arbeid er "en trussel mot enheten i partiet og mot bra ting i den nåværende partilinja".

PU behandla samtidig et større materiale, som konkluderte med at DS-formannen hadde drevet faksjonell virksomhet, og kritiserte han for dette. Samtidig understreka PU at kritikken ikke retta seg mot DS-formannens synspunkter eller retten til å fremme det i partiet. PU ønska ikke å ta i bruk disiplinertiltak mot kameraten. Tvert om mente PU at de synspunktene som DS-formannen hadde reist måtte bli lagt åpent fram for hele partiet til diskusjon.

I PUS vedtak om å starte ^{en} parti diskusjon, heter det:

"På bakgrunn av at det er viktig at de politiske standpunktene og linjene som DS-formannen står for må legges åpent fram og i sin fulle bredde for hele partiet, vedtar PU at det skal åpnes for en partidiskusjon om disse spørsmåla. Denne partikampen må blant annet samordnes med beretningsdiskusjonen og programdiskusjonene, og den må konkluderes på partiets 3. landsmøte.

For å gi kamerat DS-formannen alle muligheter har han krav på ifølge vedtektene for å få sitt syn framtil partiets medlemmer, vedtar PU at arbeidet med denne partidiskusjonen skal være kameratens politiske hovedoppgave i partiet.

PU understreker at vedtektene, vedtatt av partiets høyeste organ danner ramme og rettesnor for hvordan denne partikampen skal føres. Her vil PU særlig framheve følgende saker :

a) vedtektenes paragraf 6. Her understrekes fraksjonsforbudet i partiet. Diskusjonene skal føres i de organer og fora som vedtektene bestemmer for hvor partidiskusjoner skal føres. Særlig vil PU advare mot å gå offentlig ut med denne diskusjonen, med mindre organ, som etter vedtektene har rett til det, beslutter noe annet.

b) PU vil også innskjerpe paragraf 3f: Ukameratslig kritikk, mistenkeliggjøring, bakvaskelse, ryktemakeri og kritikk bak ryggen på partikamerater og partiorganer kan ikke tillates".

Dette er den full ordlyden i PUS vedtak om den partidiskusjonen som her er starta. Diskusjonen kan synes uoversiktlig, og mange kamerater spør hva innholdet i den er. Vi vil her prøve å gi noen avgrensninger.

Utgangspunktet for diskusjonen har vært partikrise. Det har vært stor enighet om at vi har ei krise i partiet. Det har vært uenighet om karakteren og omfanget av den, årsakene til den og veien ut av den. Diskusjonen har brakt fram mange syn og forslag. Blant de mest ytterliggående er forslaget om å legge ned KK som dagsavis og partiets sentrale trykkeri - og forlagsvirksomhet. Det er erklært mistillit overfor partiledelsen, og reist synspunkt om at partiledelsen

må kastes.

Diskusjonene har brakt opp spørsmålet om hva slags parti AKP (m-l) skal være og åssen partiet skal jobbe. Innlegga til nå formulerer spørsmålet og problemene ulikt, og gir forskjellige svar. Men i første rekke dreier partidiskusjonen seg om dette.

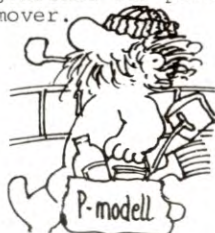
- Vi vil ikke her go noen sammenfattende framstilling av hvilke syn som er fremma. Vi viser her til debatten i FFP. Det vil også bli utgitt ei landsutgave av FFP, som inneholder artikler fra FFP fra august-79 og fram til nå.

DEMOKRATISK SENTRALISME.

Det er reist kritikk for manglende demokrati i partiet. Samtidig er det reist synspunkt om å "reduere sentralismen", om at "SK må ha mindre makt". osv. Det er også fremma synspunkt som går mot at ett senter skal planlegge partiets arbeid, gjennom å gå mot SKs vedtektsfesta rett til å bestemme "hvilke diskusjoner som skal føres og når de skal føres, ut fra hva som er viktigst for partiet og hva som er mulig ut fra de krava klassekampen stiller til partiet". (Jfr. vedtektenes § 6).

Disse prinsipp-spørsmåla og åssen situasjonen er i partiet mht praktiseringa av den demokratiske sentralismen, vil være innfor ramma av partidiskusjonen.

PARTIMODELLEN, forholdet mellom sentralt og lokalt arbeid osv. er spørsmål som er reist, og som vil bli diskutert framover. Spørsmålet om partiplanene og prinsippene for planlegging av arbeidet er reist. Spørsmål som faglig arbeid, arbeidet med å forberede partiet på krig og prioriteringa av ulike oppgaver innbyrdes, har også stått sentralt. Disse spørsmåla vil også være gjenstand for partidiskusjonen framover.

"KAMPANJE MOT ØKONOMISMEN?"

- Er formålet med partidiskusjonen ei "kampje mot økonomismen?" Spørsmålet er reist med utgangspunkt i at SKAU har kritisert en innsender i FFP for økonomisme. Denne kritikken er fremma og vil bli diskutert. Men den er ikke formålet med partidiskusjonen eller hele innholdet i den.

"KAMPANJE MED KRITIKK MOT DEN TIDLIGERE DS-FORMANNENS FRAKSJONISME?"

- Er formålet med diskusjonen ei "kampanje med kritikk mot den tidligere DS-formannens fraksjonisme?" Kritikken av den tidligere DS-formannen er lagt fram for medlemmene. Den blir diskutert og vil bli diskutert framover. Dette vil være innfor ramme av partidiskusjonen, men ikke formålet med den eller hele innholdet i den.

At det er starta en egen partidiskusjon betyr at partiet legger vekt på å føre denne diskusjonen fram til en konklusjon. En del uenigheter vil ganske sikkert bli løst underveis. Andre uenigheter vil tre klarere fram i løpet av diskusjonen og vil måtte konkluderes på landsmøtet.

Som det går fram av vedtaket, går PU inn for at diskusjonen i så stor grad som råd samordnes med beretnings- og programdiskusjonene. Dette betyr at partimedlemmene må legge stor vekt på å utforme konkrete forslag til landsmøtedokumentene i samband med de spørsmåla som diskuteres.

Det vil bli sendt ut nytt beretningsutkast og nytt programforslag, som det vil være mulig for laga å behandle før og etter sommerferien, dersom de sjøl ønsker det.

- Den partidiskusjonen som nå er åpna, vil foreløpig bli ført på grunnlag av frivillighet. Alt nå legger denne partikampen stort beslag på partiledelsens og andre deler av partiorganisasjonens ressurser og oppmerksomhet. Dette vil sjølsagt redusere partiets muligheter til å ta hand om store

oppgaver som klassekampen og den skjerpa internasjonale situasjonen stiller oss overfor.

Likevel anser vi det umulig å binde opp partiet i flere organiserte obligatoriske diskusjoner enn strengt nødvendig. Laga vil derfor heller ikke bli pålagt noen obligatoriske møter eller særskilt behandling av de spørsmåla uenighetene gjelder. Medlemmer og lag står fritt til å delta i diskusjonen på den måten de sjøl ønsker det.

SKAU

SJØLKRIK FRA SKAU TIL DS I OSLO

Vi trykker i samråd med SKAU her en sjølkritikk som partiformannen har lagt fram for DSAU i Oslo på oppdrag fra SKAU. Sjølkritikken ble lagt fram i et ønske fra SKAU om å bedre samarbeidsforholda mellom SKAU og DS, etter en periode med ganske store og skarpe uenigheter. SKAU og seinere politisk utvalg i SK har gitt sin tilslutning til hovedinnholdet i sjølkritikken.

Sjølkritikken ble lagt fram for DS-formannen i november -79 og for DSAU i desember-79, dvs før DS-formannens innlegg mot SKAU i januar-nummeret av FFP.

På møtet i desember der sjølkritikken ble lagt fram for DSAU sa DSAU-medlemmene seg fornøyd.

På møtet i desember uttalte DSAU-medlemmene seg positivt om sjølkritikken, og det ble uttrykt enighet om å følge opp møtet ved å gå gjennom område for område for å løse uenigheter mellom DS og SKAU i samarbeid mellom de to organene. Det ble også uttrykt at SKAUs sjølkritikk skulle gjøres kjent for medlemmene i Oslo sammen med en sjølkritikk fra DSAU. DSAU har seinere ikke behandla noen sjølkritikk. SKAUs sjølkritikk trykkes her aleine.

FFP-red.

(neste side...)

hvilke feil har skau og undertegnede gjort overfor oslo ds

1. Motsigelsen mellom SKAU og Oslo DS er blant annet en objektiv motsigelse. Motsigelsen er karakterisert av to forhold: For uten motsigelsen mellom sentral og lokal ledelse er den også preget av motsigelsen mellom to politiske sentra på samme geografiske sted. Uansett hva vi finner ut om feil og riktig i forholdet mellom SKAU og Oslo, vil vi måtte leve med denne motsigelsen. Den kommer for eks. til uttrykk i en sårn sammenheng som 1.mai. 1. mai i Oslo er retningsgivende for hele landet. Om den politiske linja til SKAU ikke får gjennomslag i Oslo 1.mai, står den i fare for å bli satt ut av spill som rikspolitisk linje. SKAUs behov for å styre det som skjer i Oslo er derfor kvalitativt annerledes enn behovet for å styre det som skjer i Hammerfest. Historisk har dette ført til at SKAU har intervenert i Oslo et utall ganger. Om intervensjonene har vært betimelige og vel fundert, kan absolutt diskuteres, men det ville være en illusjon å tru at vi kunne skape en situasjon der slike intervensjoner ikke fant sted. Vi kan like det eller la være: Oslo er det politiske sentret på godt og vondt. Det som skjer i Oslo vil derfor ha stor betydning for klassekampen i hele landet. Dette forholdet er objektivt og vi er nødt til å finne ut hvordan vi best skal leve med dette forholdet.

Motsigelsen mellom SKAU og Oslo DS er også objektiv fordi det er SKAUs oppgave å bygge opp en politisk og organisatorisk

ledelse på landsbasis i Oslo. Samtidig er det Oslo DS sin oppgave å bygge opp en p.o. ledelse på samme sted. Det betyr at en og samme kaderstamme skal og må gi grunnlag for to sentrale apparater. Dette gjelder i liten grad andre distrikter, sjøl om vi kan vise til eksempler der sentralen også har blødd andre distrikter.

Hovedbyrden må være av Oslo. Dette skaper et permanent grunnlag for at Oslo blir mer top-heavy enn andre distrikter. Det skaper en direkte konkurranse og delvis konfrontasjon mellom SKAU og Oslo DS om kader. Dette motsetningsforholdet kan behandles godt eller dårlig, men vi kan ikke oppheve det før sentralen evt. flyttes til et annet distrikt.

2. Motsigelsen mellom SKAU og Oslo DS er ikke av ny dato, men langvarig, Uoverensstemmelser og konflikter mellom de to partiorganene har eksistert i mange år og er ikke noe som for eks. har oppstått i år eller i fjor eller i det siste halvåret. Historia om motsigelsene mellom SKAU og Oslo DS er derfor noe langt mer omfattende enn historia om fellesmøtene mellom AUau og representanter fra Oslo DS i år 1). Nesten alle kameratene i SKAU har vært implisert i større eller mindre kontroverser med DS eller kamerater i DS.

3. I den videre vurderinga av SKAUs feil i forhold til Oslo DS, vil jeg skille mellom SKAUs feil og mine egne feil. Jeg vil også understreke at dette er mi vurdering og ikke nødvendigvis SKAUs felles oppfatning. Jeg har valgt å unnlate å kommentere eventuelle feil som andre SKAU-medlemmer måtte ha gjort i forhold til DS. Det får eventuelt bli deres egen sak å bringe opp.

4. Planfeilen: Oversentralisme.

Feila i våre planer i retning av oversentralisering har slått hardest ut i Oslo av flere grunner. Oslo har fått flest ekstraoppgaver i samband med datoer, begivenheter, møter osv. Det er naturlig at Oslo har større byrder, men byrdene har vært for store og for mange. Andre Dser som mener de får for mange oppgaver vil lettere kunne vri seg unna enn Oslo, simpelthen på grunn av avstandene. Oversentralismen har vært ødeleggende for Oslos sjølstendighet. Jeg hører til dem som er frustrert over Oslos manglende evne til initiativer og egenaktivitet. Men i samme åndedrag må jeg innrømme at oversentralismen kanskje er en av de viktigste grunnene til at oslo er blitt passivisert. Som man reder så ligger man. Jeg mener SKAU har et tilleggsansvar utover det som SK kollektivt har for planfeila, fordi Oslo har fått så mange særpålegg at det i virkeligheten har blitt ei tvanstrøye. Pakkedisk-syndromet har røtter i sentralens arbeid.

5. Feil i samband med apparatet. SKAU gjorde store feil i en uhemma og subjektivistisk utbygging av apparatet omkring Duplo, Oktober og KK. Feilene er kritisert i samband med den økonomiske krisa, men de har også en stor betydning i samband med Oslo-partiets problemer. Vi fikk en super-Parkinson (m-l) der det sentrale apparatet stjal lys og luft og næring fra oslo-partiet i et sånt omfang og tempo at partiet ravet under byrden. SKAU gjorde i samband med dette Oslo DS til reine kaderbud: "Skaff kader", "skaff kader". Den viktigste feilen er her gjort overfor partiets grunnorganisasjoner i Oslo, fordi så mye folk blei dratt ut av dem og partiet byråkratisert. Feilen overfor DS er viktig, men sekundær i denne sammenhengen.

6. Feil i samband med "partikomiteene".

Kampanjen mot partikomiteene var i hovedsak feil og det blei brukt dogmatiske argumenter bl.a. fra meg. Forbudet mot bransjeorganisering i vedtektene blei innført som en konklusjon av denne debatten, og det var også en feil som i særlig grad har skada det faglige arbeidet i Oslo. Dette betyr ikke at jeg er enig i alt det de som dengang var tilhengere sier om partikomiteene, eller at jeg mener at alt jeg sa i sin tid var feil. Jeg var redd for tendensen til å bruke partikomiteene i første rekke som en pakkedisk for DS, en byråkratisk løsning av DS sitt organisasjonsproblem. Det er jeg fortsatt og jeg oppfatter frykten som vel begrunna utfra erfaringene med UDS-ene. Men for å unngå miforståelser: Jeg mener nå at de i hovedsak hadde rett i debatten i 75/76 og at jeg i hovedsak tok feil.

7. Feil i kaderbehandlinga.

SKAU og de enkelte kameratene der, blant annet jeg, har gjort viktige feil i kaderbehandlinga overfor DS, der DS og enkeltkamerater er blitt tråkka på og krenka. Liu Shaoshis "redskaps"-politikk overfor kaderen ligger ikke langt unna. Vi har ikke hatt evne til å lytte til kameratenes synspunkter eller legge vekt på deres erfaringer, men behandla dem ovenfra og nedad. Dette har sementert et dårlig forhold, sjøl om enkelt-episodene ikke alltid har vært så store.

8. Manglende kunnskaper om Oslo-partiet.

SKAU har gjort lite for å skaffe seg grundige kunnskaper om partiorganisasjonen i Oslo, gjennom for eks. besøk i lokalavdelinger og styrer. Oslo er blitt systematisk underprioritert i forhold til resten av landet når det gjelder slike undersøkelser. Derfor er SKAUs kunnskaper (og med det grunnlag for handling) om Oslo-partiets særegne problemer for grunne og subjektivistiske. Blant annet DS-formannen må kreditteres for å ha bidratt med viktige infor-

masjoner om stoda i Oslo som har fungert som korrektiv til SKAUS oppfatninger og planer.

9. Jer er med rette blitt kritisert for å være arrogant overfor DS og SK-kameratene i DS. Dette har slått særlig negativt ut på møter mellom AUau og DSau, der min måte å argumentere på og min stil har bidratt til å skjerpe motsigelsene mellom DS og SKAU. Jeg nekta til å begynne med forat jeg hadde vært særlig arrogant, men skjønner det nå. Derimot kan jeg ikke garantere at jeg vil lykkes så veldig bra i å korrigere det. Det jeg kan garantere er at jeg skal gjøre mitt beste. Grunnen til at jeg synes det er vanskelig er at jeg oppfatter det som å være ganske store politiske motsetninger mellom meg og Oslo DS, der jeg mener DS har tatt og tar feil. Dette er også grunnen til at jeg skal gjøre mitt ytterste for å bli kvitt arrogansen, slik at vi kan handskes med mest mulig reine politiske motsigelser uten altfor mye personlig skudder mudder blanda inn.

10. Jeg beklager et brev jeg sendte til Oslo DS om oppsummering av valget 2). Jeg beklager at det fikk form av et brev og jeg beklager at jeg i brevet fratar Oslo DS æren for gode ting de faktisk gjorde i valgkampen. Som formildende omstendighet vil jeg framholde at det ikke var min opprinnelige mening å sende noe brev, men å møte opp personlig for å legge fram mitt syn og diskutere med dem. Det hadde absolutt vært å foretrekke og jeg trur at DS ville reagert mindre negativt dersom jeg hadde sagt det samme muntlig, enn når det sto svart på hvitt. I en debatt ville også den uretten jeg gjorde overfor DS kunne vært trukket tilbake på stedet, framfor å bli sementert for "evig" i et brev.

Når det er sagt forbeholder jeg meg retten til å opprettholde det politiske hovedinnholdet i min kritikk av DS sin handtering av

valgkampen, og jeg erklærer meg uenig i den altfor positive vurderinga av resultatet som er trykt i FFP for november.

11. Jeg har gjort den feilen at jeg har behandla DS som blokk og ikke gått inn i en dialog med DS-kameratene som ulike kamerater med ulike synspunkter. Ved å gå fram på en sånn måte har jeg bidratt til å skjerpe skyttergravsforholdet mellom DS og SKAU framfor å få løst det opp. Dette kunne vært meget skadelig for partienheten og jeg innser mitt særlige ansvar for.

Avslutning:

Jeg er av den oppfatning at motsigelsene mellom SKAU og Oslo DS kan løses langt på vei. De politiske motsigelsene som for eks. eksisterer mellom meg og DS-formannen kan vi ta opp i sin tur uten noe større hysteri. Tar vi det rolig, og en sak ad gangen, så mener jeg at motsigelsene kan bli fruktbare for det politiske arbeidet vårt videre.

(NOTER)

1) Dette viser til flere møter mellom representanter for SKAU og DSau som ble holdt våren/forsommere-79, og som var preget av ganske skarp uenighet mellom de to sidene.

2) Dette viser til et brev parti-formannen sendte DS i oktober-79, og som er kritisert av flere DS-medlemmer.

HAR DU FORNYA KK-ABONNEMENTET DITT I TIDE??

- SÅ GJØR DET NÅ! DET ER ALDRI FOR SEINT Å FORNYE (?)

DELSVAR PÅ KRITIKK

FRA FORHENVÆRENDE DS-FORMANN

De to siste månedene har gitt meg 9 artikler, 43 konkrete spørsmål og et konglete PU-vedtak å svare på. Dette må tas i "avdrag". Nå vil jeg prioritere kommentarer til SKAUs lansering av "stor partikamp" mot meg og partikrisa.

LITT OM SAKSFORLØPET

I januar FFP skreiv jeg en artikkel. Den polemiserte mot standpunkt hevda av T.Ø. og P.S. Deres oppfatning var framlagt i henholdsvis KK og FFP tidligere. Artikkelen form og innhold var ikke antagonistisk. SKAU blir meget sint. Nest nr. av FFP inneholder en serie særs skarppe innlegg ed en allsidig kritikk av min person og mine standpunkter. Denne polemikken går allikevel utenom de spørsmåla om parti krise som jeg tok opp i januar.

Parallelt med dette blir medlemmer av DS, både enkeltvis og i grupper, innkalt til møter. Her legger representanter fra SKAU fram diverse kritikk av meg, bl.a. "eksempler på fraksjonell virksomhet". Det gjøres undersøkelser om min politiske virksomhet. Det settes i gang en "hviskekampanje" i partiet utover DS-medlemmene.

Da dette var i gang bak min rygg, ble jeg informert (6/2) om noe av kritikken mot meg. På tross av anmodning, ble den ikke framlagt systematisk og skriftlig for meg. SKAU forteller ikke meg om "orienteringsmøtene". Såvidt jeg har kunnet oppspore, har det allerede midt i januar vært en SKAU diskusjon der det har blitt fatta enrekke vedtak om min person, mine standpunkter og behandlinga av meg. Det er nedsatt en kommisjon som skal undersøke og bekjempe meg. Jeg er i den sammenheng ikke informert eller gitt anledning til å forsvare meg.

Først på PU-møtet fikk jeg tilgang til den kriftlige kritikken av meg. Riktignok ikke før

den generelle diskusjonen om kritikken var avslutta, og formuleringene i vedtaket skulle diskuteres.

Da DS hadde behandla fraksjons kritikken mot meg, sendte den nåværende DS-ledelsen ut et utdrag av PUS vedtak. Dette ble gjort i samråd med SKAU. En unnøt også å legge fram kritikk fra PU og DS som retta seg mot SKAUs behandling av saka. Likeledes ble PU-vedtakets avsnitt om innskjerping av den demokratiske sentralismen vekk. Synet mitt kom ikke fram i denne meldinga.

HVA VIL SKAU?

Jeg går så nøye inn på SKAUs framgangsmåte fordi jeg er usikker på deres målsettinger. Jeg mener deres mål burde være å finne fram til objektive fakta, franske dem for å skille rett fra feil, og på dette grunnlaget lage politiske linjer som styrker organisasjonens enhet og slagkraft. Var dette SKAUs målsetting? I såfall burde de lagt fram kritikken for DS og meg før de fatta noe vedtak. De burde gitt meg skikkelig muligheter til å legge fram materiale til mitt forsvar. Ei sånn framgangsmåte hadde hatt mange fordeler. En ville fått mindre tull i et evt. vedtak. Vedtaket hadde vært mer troverdig. En kunne redusert en del skadelige bivirkninger ved prosjektet.

FØLGER AV SKAUs ANGREP PÅ MEG

"Orienteringsrunden" om fraksjonell virksomhet fra DS-formann lammet mye av Oslo-DS sitt arbeid. Den fratok umiddelbart den daglige ledelsen det minimum av autoritet som var nødvendig for å fungere. Den splitta effektivt resten av DS. Permitteringa av meg var deretter bare sandpåstrøing. Dermed har distriktet først fått en måneds tid med en diskreditert daglig ledelse. Deretter har en fortsatt uten verken formann eller

daglig-ledelse. Hvor lenge Oslo-partiet skal stå under SKAUs administrasjon er uvisst. Uansett innholdet i kritikken av meg, synes jeg SKAUs framgangsmåte har vært klønet og unødig kostbar for Oslo-partiet.

KJØRER SKAU DISKUSJONEN OM PARTI KRISA I GRØFTA?

Diskusjonen har gått trått, men den har gitt noen resultat. Også SKAU har endra noen standpunkt. Nå prioriterer dere kamp mot "fraksjonelle" enkeltpersoner høyere. Samtidig behandler dere motsigelsene til meg antagonistisk. Dette vil også komme til å gi krise-diskusjonen en skarpere form som svekker mulighetene for enhet om løsninger. I tillegg synes jeg fraksjonisme-tiltaken mot meg er syltynn. Derfor må jeg mistenke SKAU for å fremme den for å vri seg unna krisediskusjonen.

I PU-vedtaket proklamerer dere "stor partikamp". Men har verken under PU-møtet eller siden greidd å oppspore innholdet i denne partikampen. Er vitsen virkelig å avsløre og gjendrive min fraksjonisme? I såfall tror jeg partiets krefter prioriteres feil. Det kan godt hende dere får mange til å svelge en politisk slakt av meg. Men motsigelsene om sjølve den politiske linja vil samtidig skjerpes, og dere vil befinne dere enda fjernere fra partimas-sene. Jeg vil minne SKAU om en diskusjon for halvannet år siden. Jeg ble hala inn til Oslo. En sterk leder var det som trengtes for å rette opp Oslo. Jeg trodde det var for enkelt, en måtte også gjøre noe med SKAUs linje for ledelse av Oslo.- Det er enda dummere å tro at en retter opp situasjonen ved å fjerne en formann.

Så til innholdet i kritikken mot meg om fraksjonisme:

"LAGT FRAM KRITIKK I FFP/JANUAR SOM IKKE VAR FREMMET FOR SK"

Jeg oppfatter dette som hovedpunktet i kritikken av meg. Poenget i artikkelen min var at vi

trengte en bred diskusjon om partiets feil. Jeg polemiserte i den forbindelse mot uttalelser fra TØ og PS. Jeg sa også at "Tilsammen ser jeg tendensene jeg har beskrevet i denne artikkelen som en trussel mot enheten i partiet".

Anklagene i denne forbindelse kommer i tre punkter: a) Har ikke sagt dette i SK. b) Brudd tidligere PU-vedtak om partikrisa c) brudd direktiv om at sånne artikler skal forelegges SKAU før trykking.

Jeg skal kort gå gjennom disse punktene. Jeg må forutsette at folk kjenner januar-artikkelen min, ellers blir kommentarene mine for innvikla og lange.

a) Aldri sagt dette før: Jeg oppfatter mine ønsker om styrka demokrati og friere diskusjon som sentralt punkt i hele polemikken mellom meg/DS og SKAU. Hvis SKAU vil, finner de i min skriftlige innledning på PU-møte vinteren 1979, at jeg mener at svakt demokrati er en trussel mot enheten i partiet. (Ligger i protokollen, sendt ut til PU-medlemmene før møtet). Det samme standpunkt er gjentatt i Røde Stjerne mai-79. En finner det på nytt, enda mer utbrodert i august FFP. I august 79 var jeg også sentral i å lage et enstemmig DS-vedtak som var retta til SK. Jeg forsvarte gjentatte ganger dette vedtaket på neste SK-møte. Jeg synes sjøl at mitt syn er skarpere formulert her enn i januar-FFP. Derfor gjengir jeg i sin helhet DS-vedtaket fra august - i tilfelle SKAU skulle finne ut at de ikke oppfatta disse standpunktene fra meg og DS, gjengir jeg også en del av den skriftlige polemikken en av SKAU-folka la fram for SK:

DS-vedtaket:

"UTTALELSE TIL SK OM PARTIKRISA FRA DS I OSLO.

DS har diskutert partikrisa. Vi oppfatter situasjonen i partiet som svært alvorlig, og mener det er tendenser som peker i retning av en vanskeligere og mer problematisk situasjon enn den vi står oppe i nå. Slike tendenser er: - Stagnasjon i medlemstallet. Flere utmeldinger enn vi har hatt tidligere.

Økende spontan tilbakeføring av kameraser fra industrien til universitetet og intellektuelle yrker. - Markert nedgang i sommerleirdeltakelsen i -79. - Dårlig oppslutning om demonstrasjoner. - Motstand mot innsamling til Klassekampen og RV. - Sammenbrudd i ledelsen i mange avdelinger. - Demoralisering og passivisering av mange medlemmer.

Vi mener at den største faren i denne situasjonen er ytterligere demoralisering og passivisering av medlemmene. Vi ber SK være distigere til å føre diskusjonen om partikrisa og feil i partiet ut i hele partiet. Vi trur denne diskusjonen vil fungere positivt overfor demoralisering og passivisering, og at den ikke vil bli dominert av ultrademokratiske og kritiske tendenser. Vi synes at SK til nå har vært baktunge i forhold til diskusjonen om partikrisa. Vi understreker at målet med denne diskusjonen må være å trekke hele partiet med i løpninga av problemene i partiet og ikke å skape en "kritikk/sjølkritikk -kampanje" (28/8-79)".

Skriftlig polemikk fra kamerat i SKAU til samme SK-møte:

(Her følger 44 manuslinjer som foreløpig ikke kan trykkes - "Dokument 1").

b) Brutt PU-vedtak om behandlinga av partikrisa:

Her prøver SKAU å vri både min artikkel og tidligere PU-vedtak sånn at de krysser hverandre. Jeg greier ikke å få til det samme. Les artikkelen min og PU-vedtaket om partikrisa. Døm sjøl!

PU-vedtaket om krisa:

(Her følger 15 manuslinjer som foreløpig ikke kan trykkes - "Dokument 2").

c) Brøt direktivet om å legge fram slike artikler for SKAU:

I forbindelse med Henry E's tidligere artikkel om partikrisa, var det gitt et muntlig direktiv om å stoppe sånne artikler. Det ble siden bekrefta skriftlig. Jeg trodde ikke min artikkel ble ramma av dette direktivet. Direktivet om at all kritikk av SKAU skulle forelegges dem før trykking, kom seinere. Les, døm sjøl:

"16.januar 1980. Til Oslo DS.

Kameraser. 1. SKAU stadfester at der første innlegget til Henry E, var vedtektsstridig. Vi gir derfor vår helhjerte

tilslutning til at innlegget blei stoppa.

2. Dette vedtaket fra vår side gjelder som en norm for hva som er innfor vedtekterens rammer og skal håndheves uten persons anseelse i den følgende partidebatten. Det betyr at DS har plikt til å stanse eller kreve omarbeida innlegg som på liknende vis bryter vedtektenes krav. Dersom DS er i tvil skal saka forelegges SKAU til vurdering.

3. Henry E's innlegg stoppes på grunn av den vedtektsstridige formen og ikke på grunn av det politiske innholdet. Innlegget legger opp til en stor partikamp, og i følge den demokratiske sentralismen er det SK og SKAUS sak å vurdere når partikamper skal settes i gang. Det politiske innholder er likevel av en sånn karakter at det ikke kan stå ubesvart. Innlegg av denne karakteren må forelegges SKAU i rimelig tid slik at SKAU får anledning til å svare i samme nummer av FFP.

4. SKAU slår fast at vi verken hadde en slik rimelig anledning i desember eller i januar. I desember mottok vi det to dager før innleveringsfristen, uten mulighet til realitetsbehandling. Vi kan derfor ikke ta på oss ansvaret for at innlegget har måttet stå over enda et nummer. Kameratslig hilsen SKAU."

SAKSOPPLYSNINGER:

Ut fra partimedlemmene, FFP og min kapasitet, får videre detaljgjennomgang av fraksjonskritikken stå over til neste nummer. Men jeg vil ihvertfall markere meg mot en del foretagninger i kritikken.

Har spredd Henry E artikkel fraksjonelt: Som DS-formann godkjente jeg trykking av HBs artikkel i dens opprinnelige form. En annen kamerat i DS stanst den siden. I påfølgende DSAU-diskusjon var det enighet om at artikkelen skulle trykkes i neste nummer. Helst i mildere form. Om HB ikke ville dempe den, skulle den gå som den var. Flertallet mente det var rett å stanse den for å gi HB mulighet til endringer. Det ble ikke gjort vedtak. Jeg mener at verken denne behandlinga eller SKs seinere direktiv, hemmeligstempler artikkelen. (den blei seinere trykt med små endringer).

Så vidt jeg husker har jeg utenom DS og SK - vist den til føl-

gende partimedlemmer: To gamle venner jeg har truffet sosialt, formann og sekretær i Oslo RU, kona mi. Hensikten var å høre oppfatninger utenom ledelsen i partiet. - I tillegg har jeg gitt et eksemplar av artikkelen til formannen for partiets studieutvalg. Jeg mente han hadde nytte av å kjenne forskjellige strømninger i partiet. Mens jeg prøvde å finne andre folks oppfatninger, refererte jeg også dette til et SKAU-medlem.

"ANGRIPER AT PARTIET VÅREN 1960
PRIORITERER LANDSMØTEFORBEREDEL-
SENE, VERVEKAMPANJE, 1.MAI OG 8.
MARS"

SKAU forvrenger her mitt FFP-innlegg i februar. Jeg ramser her opp disse sakene og mange flere for å illustrere at vi ikke er ute av plangkrisa. Med god vilje burde en skjønnt at dette ikke betyr at jeg er mot alt vi gjør.

PRINSIPP-PROGRAM OG BERETNING.

Fraksjonskritikken gir inntrykk av at jeg plukket på enda standpunkt fra å være helt enig til helt uenig i disse dokumentene. Jeg sier meg ikke helt uenig i januar FFP eller andre steder. Jeg skriver der mye om artikler av Ø og S. Så avslutter jeg som følger:

"Overdriver jeg motsigelsene? Kameratene S og Ø har også sagt mye fornuftig om partikrisa og tiltak mot den. Derfor ville denne polemikken være urettferdig som beskrivelse av hele linja deres. Det er den ikke. Det jeg argumenter mot er de to spesielle standpunktene jeg har dratt fram. Jeg synes imidlertid disse gærne linjene begynner å komme fram i mye av partiledelsens arbeid. At de skyver andre, rette oppfatninger hos ledelsen tilbake. Eksempler er SKAUs tilbakeholdenhet i diskusjonen om partikrisa. Deres høye prioritering av "ny politikk". Tendensen til overfladiske oppsummering i beretningsutkast. Det svare omfanget på prinsipp-programmet. - Tilsammen seg jeg tendensene jeg har beskrevet i denne artikkelen som en trussel mot enheten i partiet og mot bra ting i den nåværende partilinja."

Jeg synes det er drøyt når SKAU/PU gjør dette til en påstand om at "vedtak han tidligere har stemt for i SK... er uttrykk for feilaktige linjer..." Her forvrenges ikke bare mitt innlegg, men også SK-vedtaka. SK har ikke sett eller tatt stilling til det konkrete utkastet til prinsipp-program før det var spredd. De intensjonene som tidligere har vært diskutert for programmet synes jeg personlig ble dårlig oppfylt. Men her husker jeg ikke vedtak. Etter at utkastet var laga, er det vedtatt å legge det til grunn for landsmøteforberedelsene. Men SK, og dermed medlemmene, har ikke bundet seg til alle synspunktene. Beretningsutkastet har heller aldri hatt noen systematisk behandling i SK eller PU. SK har slutta seg til en foreslått struktur, og godkjent utsending av resultatet. Det er så ferdigskrevet uten SK-behandling. Forutsetninga har hele veien vært ny behandling før landsmøtet. Jeg tviler på om vi finner mange SK-medlemmer som da, og slettes ikke nå, er helt enig i disse dokumentene.

KONKLUSJONER

SKAUs nye vri på diskusjonen har faktisk brakt min egen analyse av årsakene til partiets problemer et stykke videre. Jeg er bestyrket i troen på "de indre forholdene i partiet" som viktigste grunnlag for krisa. I hovedsak står jeg fremdeles på de synspunktene jeg la fram i august-FFP. Men brutne illusjoner har nok skjerp meg på noen områder. Spesielt at gærnt syn på demokrati og manglende grep om den konkrete situasjonen er viktig. Og at SKAU har en meget ledende rolle her.

Krisa har allerede brakt SKAU når handlingslammelse på mange områder. Fastholder de en antagonistisk form nå når de skal rydde opp i Oslo, trur jeg at dette får over fra krise til krakk. Av hensyn til partiet vil jeg jobbe for å komme ut av denne blindgata. Men dette krever og at SKAU må gå tilbake på sitt forsøk på å takle

motsigelsen antagonistisk. SKAU må innrømme at det var feilaktig, og garantere de som er uenige deres vedtektsmessige demokratiske rett til å kritisere. Det krever at SKAU slutter å misbruke sine maktmidler.

forhenværende DS-formann

ETTERSKRIFT:

Denne artikkelen kunne ikke trykkes i sin opprinnelige form. SKAU begrunner dette som følger: Artikkelen gjengir SK-dokument. Dette kan ikke skje uten SK-godkjenning. Jeg er uenig i denne behandlingen, og vil kort nevne to grunner:

SKAU har referert og sitert fra slike dokument i mange år uten spesielle godkjenninger. Det har de også gjort i denne saka. I PU vedtaket om kritikk av meg, refereres og siteres diverse SK-dokument. At disse delvis forvrenges og feilsiteres, skulle styrke min rett til også å referere dem.

For det andre ser jeg det vanskelig å forsvare meg mot fraksjonsanklagene uten å diskutere deres innhold.

Fristene jeg har fått gjør det umulig for meg å skrive en ny artikkel. - Nemlig det jeg egentlig skrev, minus SK-dokument-sitater. Jeg håper dokumentene senere kan offentliggjøres. Dette er et forsøk på å få et lite ord med i diskusjonen.

kommentar om dokumentbehandling og org.praksis

PÅ OPPDRAG FRA
SKAU, H

Den tidligere DS-formannen har skrevet et innlegg for å forsvare sine standpunkter og handle måte. Det har han all mulig rett til og SKAU ønsker ikke å legge noen hindringer i veien for at han skal få brukt sine demokratiske rettigheter. Derimot oppsto det et problem for SKAU fordi kameraten ønsket å bruke sitater fra SK-dokumenter som ikke tidligere er offentliggjort. I sitt etterskrift mener kameraten at det burde vært en enkel sak for SKAU å frigjøre disse dokumente-

ne uten videre og hevder at det kan gjøres i tråd med tidligere praksis. Her tar kameraten feil. Det er sjølsagt SK som må ha råderetten over sine egne dokumenter. Derfor er det SK som må bestemme hvilke dokumenter som til enhver tid skal frigis. Det kan ikke være enkeltmedlemmenes rett å friggi SK-dokumenter etter eget for-godtbefinnende. SKAU har heller ikke som praksis å friggi SK-dokumenter annet enn når det foreligger et klart mandat til å gjøre det. Ett av de dokumentene kameraten ønsker frigitt er et utdrag av et personlig notat fra ett SK-medlem. SKAU har aldri tidligere frigitt enkeltkameraters protokollmerknader og vi vil ikke begynne en slik praksis uten at det har vært oppe til behandling i SK. Det at det er starta en stor partidiskusjon har ikke gjort oss mer liberale i omgangen med elementære organisasjonsprinsipper. Det sier seg sjøl at i det øyeblikket en innfører en praksis med at enkeltmedlemmer offentliggjør deler av andre medlemmers protokollmerknader, så har en knesatt det som et allment prinsipp som må gjelde alle. Vi frykter at en slik praksis vil gjøre det vanskeligere å opprettholde frispåk i partiledelsen.

SKAU regner med at SK vil frigjøre dokumenter som har betydning for denne diskusjonen. Den tidligere DS-formannen ønsker å henvise til noen dokumenter, og det kan være andre medlemmer som ønsker å vise til andre dokumenter. For å få ei samla vurdering av hvilke SK-dokumenter som bør frigis, vil SKAU legge saka fram for først-kommende SK-plenum.

Det er den eneste organisasjonsmessige forsvarlige måten å gjøre det på, i motsatt fall overlater vi det til den enkelte hvilket dokument han eller hun mener at det er på sin plass å friggi. Da ville vi i så fall skape organisasjonsmessig kaos og anarki.

Vi kan ikke forsvare, verken overfor SK eller overfor landsmøtet å slå inn på en så lempelig omgang med dokumenter som det kameraten anbefaler oss å gjøre. Derimot vil vi sørge for at dette spørsmålet blir grundig behandla i S så fort som overhode mulig.

PU, DERE BØR TREKKE VEDTAKET!

Diskusjonen om krisa i partiet er brakt opp på et nytt nivå (eller kanskje høyer ned?) i og med PUs vedtak mot den tidligere DS-formannen om fraksjonisme. Her brukes vedtektene på en spesiell måte i den politiske kampen i partiet. DS har ikke tatt stilling til om denne kritikken er korrekt eller ikke, i klartekst innebærer det at DS er ganske splittet i vurderinga av denne saka. Vårt utgangspunkt er at vi er svært uenige i PUs kritikk om fraksjonisme, vi mener den er feilaktig og skadelig. Vi ser dette vedtaket som et alvorlig anslag mot partidemokratiet - misbruk av vedtektene som bare kan fungere oppløsende og splittende. Det eneste som etter vårt syn kan løse denne floken er at PU trekker tilbake kritikken om faksjonell virksomhet, og at vi deretter kan gå over til å diskutere det saka gjelder - vanskene i partiet, og metodene for å løse dem. Det krever at alle er villige til å lytte og diskutere - ikke bruke vedtektene som munnkurv på folk som kritiserer.

Det vi skal gjøre i denne artikkelen er å gå gjennom endel av punktene i PUs kritikk for å underbygge hvorfor vi mener vedtaket må trekkes.

1. "Å LANSERE ET NYTT STERKT SPØRSMÅL TIL DISKUSJONEN I PARTIET: SPØRSMÅLET OM FRAKSJONISME OG SKS LANDSMØTEVEDTAK KAN SPLITTE PARTIET."

Dette er ei tøvete beskjedning av flere grunner. For det første må PU for å få sammen denne konklusjonen fuske litt med sitatene fra DS-formannen (det er forøvrig en utbredt tendens i mye av vedtaket). I artikkelen i januar-FFP

tar han opp to spørsmål: "Vil en hestekur med "mer politikk" gjøre slutt på krisa? Skal den grundige diskusjonen og analysa av partiets feil utsettes på ubestemt tid?" I siste avsnitt (les det pånytt!) viser han til mange faktorer som han oppfatter som negative og konkludere: "Tilsammen seg jeg tendensene jeg har beskrevet i denne artikkelen som en trussel mot enheten i partiet og mot bringing i den nåværende partilinja."

PU får dette til å bli at "SKAU og SKs landsmøtevedtak kan splitte partiet".

For det andre er DS-formannen sittinnlegg en del av en debatt som har gått i internpressa i allefall fra august, og der DS-formannen også tidligere har advart angående enheten i partiet. I FFP for august skriver han bl.a.: "Jeg har konsentrert meg om en sentralisme/"sentralisering" som fungerer dårlig. Den andre side av dette er svakt demokrati: Initiativ og respons fra medlemmene trenger dårlig gjennom og svekker igjen ledelsen. Kritikk og motsigelser får dårlig behandling. Pluss på andre politiske feil hos Oslo-ledelse/sentral-ledelse. Pluss på en komplisert taktisk situasjon. Tilsammen har vi en alvorlig trussel mot enheten i organisasjonen" (s.4, FFP-august)

For det tredje kan diskusjonen mellom DS og sentralen angående krisa nå snart feire ett-årsjubileum. I flere møter har vi fra DS sin side retta mye kritikk mot sentralen, og slått fast at utviklinga i organisasjonen gir stor grunn til bekymring. Her viser vi til en uttalelse som DS enstemmig oversendte SK i august i fjor:

"DS har diskutert partikrisa. Vi oppfatter situasjonen i partiet som svært alvorlig, og mener det er tendenser som peker i retning av en vanskeligere og mer problematisk situasjon enn den vi står oppe i nå. Slike tendenser er: Stagnasjon i medlemstallet, flere utmeldinger enn vi har hatt tidligere,

økende spontan tilbakeføring av kamera-ter fra industrien til universitetet og intellektuelle yrker, markert nedgang i sommerleirdeltakelsen i1979, dårligere oppslutning om demonstrasjoner, motstand mot innsamling til Klassekampen og RV, sammenbrudd i ledelsen i mange avdeling-er, demoralisering og passivisering av mange medlemmer. Vi mener at den største faren i denne situasjonen er ytterligere demoralisering og passivisering av medlemmene. Vi ber SK være dristigere til å føre diskusjonen om partikrisa og feil i partiet ut i hele partiet. Vi trur denne diskusjonen vil fungere positivt overfor demoralisering og passivisering, og at den ikke vil bli dominert av ultra-demokratiske og kritiske tendenser. Vi synes SK til nå har vært baktunge i forhold til diskusjonen om partikrisa. Vi understreker at målet med denne diskusjonen må være å trekke hele partiet med i løsningen av problemene i partiet og ikke skape en "kritikk/sjøl-kritikk-kampanje".

På bakgrunn av dette synes vi det er svært merkelig når PU sier at "DS-formannen lanserer dette som en overraskelse for AU". Vi kan ikke se at DS eller formannen her har gått "bak ryggen på AU", tvert om mener vi DS-formannen sine standpunkt (som vi forøvrig er enige i) har vært presentert flere ganger både muntlig og skriftlig overfor SKAU.

2. HENRY B : - SAKA

Svein H i var bedt om av SKAU å stille sa-men med dem på møte med Henry E . Til PUs møte der kritikken av DS-formannen ble fatta, forelå det en redegjørelse fra Svein H om saksgangen rundt Henry B's artikkel. På tross av dette framstiller PU-ved-taket det som om DSAU gjorde ved-tak om å støtte FFP-redaktøren på et tidlig tidspunkt: "Henry B: skreiv en vedtektsstridig artikkel til FFP før jul. (Jfr. vedtektenes paragraf 3f). Denne artikkelen ble nekka inntatt av FFP-redaktøren. DSAU støtta denne avgjørelsen.... Til tross for dette har DS-formannen spred-d det opprinnelige vedtektsstridige ut-kastet til kamerater utafor DS.....DS-for-

mannen erklarte overfor partiformannen at han ikke var i stand til å legge fram DSAUs vedtak om å stoppe 1.utkastet av artikkelen overfor Henry B . SKAU innkalte da til et møte med en representant for DS som kunne legge fram og be-grunne vedtaket, en representant for SKAU og Henry E "

Problemet her er at Svein H ble innkalt til møte med Henry E for DSAU gjorde ved-tak om å støtte FFP-redaktøren. Vedtaket ble gjort etterpå, bare to dager før møtet med Henry B ble holdt siste dagen i januar. Det er en gåte for oss hvordan DS-formannen kan ha problemer med å legge fram et vedtak som ikke er fatta. Det er en større gåte hvordan PU kan få det til at dette vedtaket skulle være fatta i mån-edsskiftet november/desember. Oss bekjent har verken PU eller SKAU gjort henvendelse til DSAU om å få protokollutskrift før lenge etter at møtet med Henry B var avholdt.

DS-formannen beskyldes for å ha lagt fram "mindretallets syn i DS" på møtet med Henry B . DS-formannen hadde til da hatt hand om saka. SKAU var kjent med at han var informert om møtet av Svein H . Dette var et møte mellom 4 kamerater. Til behandling forelå hvorfor 1.utkastet til Henry B ble stoppa og diskusjon av de politiske linjene og striden rundt dem. SKAU-represen-tanten la fram hvorfor SKAU mente 1.utkastet var vedtektsstridig. Svein H redegjorde for saks-gangen i DS, og for sitt person-lige syn på hvorfor han mente det var rett å be Henry E om å om-arbeide artikkelen. DS-formannen la også fram sitt personlige syn, og sa aldri at dette var mindre-tallets syn i DS. Mao skriver i talen "Ei dialektisk holdning til indre enhet i partiet": "Kan ikke to eller flere av oss snakke sammen i et lite rom? Kan vi ikke gå ut fra ønske om enhet og ha samtaler i en hjelpsom ånd? Sjøl-sagt viser jeg til samtaler inna-for kommunistenes rekke, og ikke samtaler med imperialistene (sjøl

om vi har samtaler med dem også)."

Vi oppfatter at møtet med Henry B. skulle diskutere politisk uenighet. Når vi leser PUs vedtak virker det som om Henry B. her skulle få avsagt sin dom, og at DS-formannens helligbrøde var å opponere mot rettens formann.

DS formannen beskyldes for å spre vedtektsstridige dokumenter gjennom egne kanaler. Han har i behandlingen av Henry B.-artikkelen benyttet metoden med å la endel kamerater lese artikkelen og bedt om reaksjoner på artikkelen. En høyst brukbar metode i en situasjon der en er i tvil, etter vårt skjønn. Vi har gjort det samme sjøl. At det er fraksjonelt når Oslo-ledelsen søker råd hos medlemmene, begriper vi ikke. På S har laget en oppsummering av valget-79. Denne oppsummeringa inneholder kritikk av Oslo-DS for valgkampen. PS og DS er uenig om valgkampen i Oslo. Vi har ikke hatt noe fellesmøte hvor dette er diskutert. Oppsummeringa spres til folk utafor partiet. Tron Ø har hatt en dobbeltkronikk i Klassekampen der han polemiserer mot kamerater som ønsker sjølkritisk gansking av partiets feil i større omfang enn det har skjedd. Vi er nødt til å spørre om det finns forskjellige regler for behandling av motsigelser i partiet, ett sett for DS-formannen, og ett sett for sentralen?

3. SPØRSMÅLET OM KLASSEKAMPENS FRAMTID-

PU skriver: "På et møte i fjor høst stente han for et enstemmig vedtak som påla SKAU å gjøre omfattende økonomiske og organisatoriske undersøkelser om KKs stilling, for at SK på dette grunnlaget skulle kunne fatte endelig beslutning om KKs framtid. Til tross for dette la DS-formannen kort tid etter fram et materiale "som viste at KK må nedlegges som dagsavis", og innbød DS og fatte vedtak om

dette på dette grunnlaget."

Beklager PU, men dette er fusk. Det var Svein H. som la fram materiale om KK, på bakgrunn av at han var DS-ansvarlig for kampanjen fra mai. På bakgrunn av innledninga til Svein H. og diskusjonen gjorde DS et vedtak om KK i sju punkter: Om innsamlinga og tiltak for å bedre takten i den, om distribusjonen og at vi ønska budsystemet opprettholdt, om flere opplysninger fra SK om utviklinga i abonnentsmassen, om utredning om andre driftsformer enn dagsavis - politiske og økonomiske konsekvenser, om KKs framtid, og sjølkritikk for å ha gitt ensidige opplysninger i KK om vervekampanja - at frafallet ikke var tatt med.

Vedtaket ble oversendt SK som et råd til SKs behandling. Helheten i vedtaket var at DS ba om flere utredninger rundt KK. Vedtakets punkt 6 lyder: "På grunnlag av foreliggende opplysninger om abonnementstall, økonomi (innsamlinga) og kaderinvesteringer i Klassekampen, mener DS det ser ut til at dagsavisa ikke kan fortsette." Det er dette punktet (som forøvrig heller ikke ble foreslått av DS-formann) PU utlegger sitat: "som viste at KK må nedlegges som dagsavis". Hva kommer dette sitatet fra PU?

KK-vedtaket ble oversendt SK i slutten av august. Hvorfor ble ikke DS-formannen ved første høve allerede da kritisert for "fraksjonisme", hvorfor venter SKAU og PU helt til februar?

DS-formannen beskyldes videre for å sabotere KK. Her trekker PU hans artikkel under signaturen Gunn i desember-FFP etter håret. Forøvrig mangler dokumentasjon. Vårt inntrykk er slett ikke at DS-formannen har motarbeida KK "i praksis". Tvert om, umiddelbart

etter SK-vedtaket om at dagsavisen var berga, tok han initiativ for å styrke KK-arbeidet i Oslo, han ville bl.a. opprette et KK-utvalg med er ledende DSAU-kamerat som ansvarlig. At DSAU ikke godtok dette får de belastes for, og ikke DS-formannen. Seinere har han sent for vedtak i DS om at vi skulle jobbe mer med KK i Oslo, likeså DSAU-vedtaket i FFP/KK-ekstra. Påstanden om fraksjonisme i samband med KK er konstruert på tross av klare fakta.

4. "ET SKUESPILL FOR GALLERIET"

PU beskylder DS-formannen for å være fraksjonell fordi han unnlot å svare Arvids artikkel "Er landsmøteforberedelsene et skuespill for galleriet?" (januar FFP) i februar. En sak er at PU stryker spørsmålsteget når de siterer artikkel-tittelen. Det lar vi ligge.

DS-vedtaket om å svare Arvid på DSAU (ikke formannen spesielt) å svare artikkelen. En dag før deadline trakk FFP-redaktøren seg fra jobben. Vedkommende, som normalt skulle hatt ansvaret, hadde ikke gjort noe for å svare. De øvrige DSAU-medlemmene hadde heller ikke gjort noe for å utføre DS sitt pålegg. PU sier de ikke har grunn for å kritisere andre DS-medlemmer enn formannen for fraksjonell virksomhet. Hvorfor skal da DS-formannen anklages for fraksjonisme for en feil DSAU som kollektiv gjorde?

SPIKERSUPPE OG AVSPORING

Vi synes PU tøyer vedtektene svært langt i kritikken av DS-formannen, i tillegg til at de fusker med fakta. Dette innebærer ikke at vi mener det ikke finns feil i det DS-formannen har gjort. Det vi avviser er at disse feilene utlegges som fraksjonell virksomhet og at han stemples som fraksjonist overfor partiet. Vi kan ikke fri oss fra at dette virker som et opplegg for å stoppe kjeften på en brysom kritiker.

"For tida finns det noen kamerater som er svært redde for at massene skal

starte diskusjoner og legge fram ideer som skiller seg fra ideene til de ledende organene eller lederne. Overalt der et problem diskuteres undertrykker de massenes initiativ og lar dem ikke få snakke ut. Denne holdningen er avskyelig. Den demokratiske sentralismen er nedfelt i partivedtektene og statsforvaltningen vår, men de bruker den ikke. Kamerater, vi er revolusjonære. Dersom vi virkelig har gjort feil, feil som skader saka til partiet og folket, må vi finne ut hva massene og kameratene våre mener og kritisere oss sjøl. Noen ganger må vi gjenta slik kritikk flere ganger. Dersom det ikke er nok med en gang, og folk ikke er fornøyd, må det bli gjort en gang til. Dersom de ikke er fornøyd ennå, må vi gjøre det tredje gang. Det må fortsette helt til det ikke finns noen som har mer å kritisere." Mao Tsetung: Tale på en utvida arbeiderkonferanse sammenkalt av sentralkomiteen i Kinas Kommunistiske Parti, s.10 (forlaget Oktober).

PS TILSLUTT:

I disse tider rettes mye kritikk mot den tidligere DS-formannen. Tron Ø skriver i tilsvaret til faglig-utvalget i mars/FFP: "Kamerat DS-formannens svake grep på den faglige politikken viser seg i partidiskusjonene og i det dårlige arbeidet med 1.mai fra Oslo DS i 1980." I anstendighetens navn bør slik kritikk dokumenteres og ikke bare slenges ut som påstander medlemmene ikke har mulighet til å vurdere holdbarheten av.

Svein H. og Asbjørn S.

"Kjøp en sjæl, davel."

NEI TIL OPPLØSNING AV PARTI-DISIPLINEN!

SVAR TIL SVEIN H.

OG ASBJØRN S.

Kameratene H og S retter i en artikkel i dette nummeret skarp kritikk av PU-vedtaket. De sier: "Vi ser dette vedtaket som et alvorlig anslag mot partidemokratiet - et misbruk av vedtektene som bare kan fungere oppløsende og splittende." På dette grunnlag krever de at "PU trekker kritikken om fraksjonell virksomhet tilbake".

De argumentene kameratene SH/AS fører i marka for å begrunne synet sitt inneholder en rad faktiske feil, som må korrigeres. Dessuten inneholder denne artikkelen prinsipielle argumenter når det gjelder vedtekter/organisasjonspolitikk, som er av en slik karakter at de krever et svar.

Som PU-medlem ønsker jeg å kommentere det kameratene skriver. Jeg presiserer at synspunktene er mine personlige, og jeg går utfra at partiledelsen før sin del vil ta for seg påstandene deres seinere.

har partiledelsen gitt ex-ds-formann-en munnkurv?

SH/AS påstår at PU gjennom å sette en stopper for den nevnte kameratens fraksjonisme har brukt vedtektene for å sette "munnkurv på folk som kritiserer". Dette er en drøy påstand. Spesielt drøyt er det, når jeg veit at dere er kjent med hele PU-vedtakets ordlyd. Her heter det nemlig følgende: "PU vil understreke at kritikken ikke retter seg mot DS-formannens politiske syn eller mot den kritikken han har retta mot ledende organer eller enkelte kamerater. PU slår fast at det i samsvar med vedtektene sjølsagt

er tillatt å ha forskjellige politiske syn i partiet, at det er ønskelig å diskutere den politiske linja og at det er bra at både ledende organer og enkeltkamerater blir utsatt for kritikk. Ledende kamerater og ledende organer har gjort feil. Kamerat DS-formannen har også på noen punkter retta riktig kritikk. PU ønsker ikke med vår kritikk av DS-formannen å hindre diskusjonen eller kritikken i partiet. PUs kritikk går bare på de metodene som DS-formannen har brukt i partiet. Ved å handle fraksjonelt har han ikke utvikla diskusjonen og kritikken, men tvert i mot hindra den. Ved å holde skjult de standpunktene han hadde på SK-møter, la vær å legge dem fram for ledende kamerater i SK og DS, har han ikke fremma men hemma den demokratiske diskusjonen.

PUs kritikk tar derfor ikke sikte på å få kamerat DS-formannen til å slutte å kjenne for sine synspunkter. Tvert i mot er hensikten å få ham til å føre dem fram åpent og klart for SK, DS i Oslo og for partimedlemmene, slik at partiet kan ta stilling til dem gjennom en demokratisk diskusjon, å få ham til å slutte å bruke fraksjonelle metoder som hindrer diskusjon og partidemokrati og skaper vanskelige arbeidsforhold i partiet."

Som det framgår la PU meget stor vekt på å presisere kameratens rett til å fremme sitt syn. Kritikken gikk utelukkende på kameratens feilaktige metoder for partikamp.

PU ønska overhode ikke å vedta disiplinærtiltak mot kameraten. Tvertom er det han sjøl som la fram forslag for DS om å bli permittert fra vervet som DS-formann.

PU vedtok dessuten at kameratens politiske hovedoppgave i partiet skulle være arbeid med den pågående partidiskusjonen, med den

begrunnelse at han skulle få alle muligheter han etter vedtektene har krav på, til å få sitt syn fram til partiets medlemmer. Kameraten er ikke blitt pålagt noen munnkurv. Tvert om har han blitt gitt alle muligheter til å legge sitt politiske syn åpent fram for partiet.

sterke anklager

Det er nødvendig å kommentere diskusjonsmetodene til kameratene SH/AS. Dere prater om at PU "fusker med fakta", at PU har "konstruert" anklager, at PU retter "tøvete beskyldninger" osv. Samtidig beskylder disse kameratene PU for å ha organisert et "opplegg for å stoppe kjeften på en brysom kritiker". Dette er en meget alvorlig anklage, og jeg ber kameratene tenke nøye gjennom saka på ny. I vedtektene heter det nemlig: "Det er strengt forbudt å prøve.... å undertrykke kritikk og hevne seg på de som kommer med kritikk". Viss kameratene SH/AS mener alvor med anklagen sin om at PU har konstruert et opplegg for "å stoppe kjeften på en brysom kritiker" så vær rakygga nok til å trekke konsekvensen av denne alvorlige anklagen. Jeg venter i såfall et forslag om å få meg og andre kamerater som har stemt for PUs kritikk av den avgåtte DS-formannen, avsatt fra våre tillitsverv.

Viss anklagene derimot er menst som et debatt-teknisk knep for å "score penger på ledelsen" håper jeg dere gjør sjølkritikk og trekker denne sterke anklagen tilbake.

har ex-ds-formannen fraksjonert eller ikke?

Kameratene SH/AS påstår at den tidligere DS-formannen "ikke har fraksjonert", og prøver å begrunne dette i en argumentasjon

i fire punkter. Det er greit, jeg skal påvise at de tar feil.

Det første spørsmålet kameratene tar opp, er PUs kritikk på følgende punkt. "I FFP for januar lanserte kamerat DS-formannen skarpe angrep på SK-vedtak, SKAU og partiformannen. Dette skjedde bak ryggen på AU og i strid med direktiv om å forhåndsvarsle den typen artikler for å gi kameratene det gjaldt sjansen til å svare i samme nummer. Dette er spesielt kritikkverdig fordi kameraten i FFP nr. 1 hevder at vedtak han tidligere har stemt for i SK (at prinsipp-programmet kan sendes ut som grunnlag for diskusjon og at beretninga sendes ut i 3tes navn) er uttrykk for feilaktige linjer som kan føre til partisplittelse, og at SKAU, partiformannen og andre kamerater står for linjer som kan føre til partisplittelse". PU slår fast at dette er fraksjonisme, og tilføyer: "Det er å lansere et nytt sterkt spørsmål til diskusjon i partiet:spørsmålet om SKAUs og SKs landsmøtevedtak kan splitte partiet. At kamerat DS-formannen lanserer dette som en overraskelse for AU er brudd på vedtektenes § 6...".

Dette kaller SH/AS for en "tøvete beskyldning". Kameratene begrunner dette med at kameraten ikke har hevda noe sånt, og bruker et redigert utdrag fra hva han skriver i januar/FFP som "bevis". La oss derfor se hva som faktisk står i denne artikkelen: "Jeg synes imidlertid disse gjerne linjene begynner å komme fram i mye av partiledelsens arbeid. At de skyver andre, rette oppfatninger hos ledelsen tilbake. Eksempler er SKAUs tilbakeholdenhet i diskusjonen om partikrisa. Deres høye prioritering av "ny politikk". Tendensen til overflatisk oppsummering i beretningsutkastet. Det svære omfanget på prinsipp-programmet. Tilsammen ser jeg tendensene jeg har beskrevet i denne artikkelen som en trussel mot enheten i partiet og mot bringing i den nåværende partilinja".

Hvorfor "glemmer" kameratene

SH/AS denne henvisninga til programmet og beretninga i sine sitater fra DS-formannens artikkel i januar/FFP? Dette er merkelig. for her står det svart på hvitt at vedtakene om å sende ut prinsipprogrammet og beretninga til partidiskusjon representerer en trussel om å splitte partiet. Dette er nytt, det er første gang dette hevdes og det referer til vedtak som DS-formannen sjøl har vært med på å fatte.

SH/AS sin henvisning til at DS tidligere har tatt opp partikrise med SK/AU, der det snakkes om fare for enheten, forandrer ingenting på saksinnholdet i det PU tar for seg.

De påstår videre at DS-formannen med disse påstandene ikke har gått bak ryggen på noen. Begrunnelsen for dette er at DS/AU har diskutert partikrisespørsmål med SKAU "siden fjor sommer". Hvorfor hopper dere elegant over det som skjedde like før januar/FFP gikk i trykken? Saka er den at DS/AU og SKAU hadde et fellesmøte i desember. Her la partiformannen fram en omfattende sjølkritikk. Formålet med møtet var å gjøre opp for feil overfor DS og skape en kameratslig atmosfære for å løse uenigheten mellom kamerater i DS/AU og SKAU gjennom en organisert diskusjon.

På fellesmøte ble det gitt muntlig pålegg om at ukameratslige vedtektsstridige artikler til FFP skulle stoppes eller kreves omarbeida for å unngå forgiftning av partidiskusjonen. Det blei videre gitt pålegg om at artikler som reiste nye, store partidiskusjoner skulle forhåndsvarsles slik at SKAU hadde mulighet for å lede diskusjonen og om nødvendig svare i samme nummer. Dette muntlige pålegget blei seinere bekrefta og utdypa i to skriftlige direktiv.

Den avgåtte DS-formannen og partiformannen hadde etter dette møtet, og før januar/FFP gikk i trykken, oppfølgingsmøter hvor det var rikelig høve til å for-

håndsvarsle DS-formannens innlegg. Dette gjorde han ikke. Tross klare avtaler og pålegg, reiste kameraten en ny stor partidiskusjon om at partiledelsen sto for en politikk som trua partiet med splittelse.

Det andre spørsmålet dere tar opp er "Henry B"-saka. Dere påstår at PU fusker med saksgangen og prøver på denne måten å "bevise" at daværende DS-formannen ikke gjorde noe gærnt. Dere insinuerer at DS/AU ikke hadde hadde fatta noe vedtak om å stoppe det vedtektsstridige innlegget til Henry B. La oss se på fakta:

1) Etter at daværende FFP-redaktør for sin del hadde sendt det innkomne stoffet til desember/FFP til produksjon, leverte en DS-kamerat Henry B en artikkel direkte til produksjonsansvarlig. FFP-redaktøren valgte å gjøre en siste sjekk av bladet før det gikk i trykken, og fant at denne "etteranmeldte" artikkelen var klart vedtektsstridig. På dette grunnlaget blei artikkelen stoppa. Dette blei straks meddelt DS-formannen, (samme dag), og påførste etterfølgende møte blei saka lagt fram for DS/AU. Et flertall støtta her FFP-redaktørens beslutning. Dette vedtaket blei ikke protokollført. Dette skjedde ikke fordi det ikke blei gjort vedtak, men pga sjuskete protokollførsel. Seinere undersøkelser har påvist at DS/AU i månedssvis har ført protokoller i en sånn forfatning, at de ikke kan godkjennes som protokoller.

Et flertall av DS/AU stadfesta videre på det nevnte fellesmøtet med SKAU at de støtta FFP-

redaktørens beslutning. Til alt overmål blei vedtaket stadfesta og protokollert på ny på et seinere DS/AU-møte.

Å påstå at det ikke var fatta noe vedtak i denne saka, som den avgitte DS-formannens handlinger må sees i lys av, er ganske enkelt fantastisk.

Dette vedtektsstridige utkastet var det daværende DS-formann spredde til en rekke kamerater utafor DS. Hva innebærer dette? Jo, det innebærer at DS-formannen på eget initiativ desavuerte FFP-redaktøren og DS/AU, som godkjente FFP-redaktørens beslutning. Å godta slike handlinger er ensbetydende med å godta prinsippet om at enhver kamerat etter eget hue kan sette vedtaksføre organer tilside. Resultat?: Total oppløsning av alt som heter demokrati, sentralisme og partidisiplin.

Alt i desember meddelte DS-formannen SKAU at han anså seg ute av stand til å legge fram det nevnte DS/AU-vedtaket for Henry B , med den begrunnelse at han var uenig i vedtaket. SKAU innkalte da til et møte med Henry B , der bl.a. Svein H i var innkalt for å redegjøre for DS/AU sitt vedtak, og be Henry F i omarbeide artikkelen sin. Tilmed SH/AS innrømmer at DS/AU hadde fatta vedtak om å stoppe artikkelen før dette møtet. På møtet dukka DS-formannen opp uanmeldt og "gjorde rede for" detsynet at det var feil å stoppe artikkelen. Kameratene SH/AS gjør et nummer av at daværende DS-formann på møtet aldri sa at "dette representerte mindretallssynet i DS". Ærlig talt, kamerater. Når en kamerat som alle på møtet veit er DS-formann, legger fram et syn som er stikk motsatt av det vedtaket fra DS som legges fram på samme møtet, så ligger det i saks natur at det dermed legges fram et mindretallssyn. At dere forsøker å prate dette bort med formalisme, er i det minste et klart uttrykk for at dere er uenige i et viktig punkt i vedtektenes. Daværende DS-formann hadde ikke noe med å legge fram noe mindretallssyn på dette møtet.DS/

AU hadde overhodet ikke gitt han noen tillatelse til dette.

Det tredje spørsmålet dere tar opp er DS-formannens holdning til KK.

Den tidligere DS-formannen stemte i fjor høst på et PU-møte for et detaljert vedtak som påla SKAU å gjøre omfattende undersøkelser om dagsavisas stilling, for at SK på dette grunnlaget skulle kunne fatte endelig beslutning om KKS framtid. Vær klar over at dette var etter at kameraten under kampanja for å redde dagsavisa hadde sådd så stor tvil til om dette var mulig, at DS var nødt til å offentliggjøre følgende vedtak i FFP: "Vi gjør for ordens skyld oppmerksom på at DS ikke har diskutert og vedtatt å gå inn for å legge ned dagsavisd".

På et møte i DS etter PU-møtet, blei det gjort et vedtak der det bl.a. heter at "dagsavisa ikke kan fortsette". Det opplyses i vedtaket at det er fatta på "grunnlag av foreliggende opplysninger om abonnementstall, økonomi(innsamlinga) og kaderinvesteringer i Klassekampen". DS-formannen stemte for dette vedtaket i DS.

I denne forbindelse sier PU: "Til tross for dette(PU-vedtaket) la DS-formannen kort tid etter fram et materiale "som viste at KK må legges ned som dagsavis, og innbød DS å fatte vedtak om dette på dette grunnlaget".

Her er det som gjør et stort nummer av at dette "er fusk" fordi det var Svein H i og ikke daværende DS-formann som la fram materialet på møtet. La en sak være klar. Poenget i PUS vedtak er ikke hvem som innleda på møtet. Poenget var at DS-formannen var den eneste på møtet som var kjent med PUS vedtak, og som dermed var fullt ut klar over at det materialet som forelå på DS-møtet var uvitenskapelig, utilstrekkelig og uegna til å fatten noe vedtak om KKS framtid som dagsavis på grunnlag av. Dette unnlot kameraten å gjøre møtet oppmerksom på. Den fraksjonelle handlinga består i at han unnlot å gjøre DS oppmerksom på innholdet i dette ved-

taket, som han sjøl tilmed hadde stemt for. Derfor slår PU fast: "Slik unnlot DS-formannen å orientere DS om fakta i saka og i motstrid med vedtak han sjøl hadde stemt for. Dermed brøyt DS-formannen vedtektenes §5 og §6 der det klart slås fast at det er fraksjonelt å unnlate å ta opp uenighet, samt å være med på vedtak men å motarbeide dem i handling." "

Det er heller ikke rett at det blei venta fra august til februar med å ta opp denne saka med DS-formannen. Tvert om vil sikkert den tidligere DS-formannen kunne bekrefte for SH/AS at denne saka blei tatt opp med han adskillig tidligere.

SH/AS påstår at kritikken om fraksjonisme i samband med KK "er konstruert på tross av klare fakta". Som et siste "bevis" på dette avviser de at den tidligere DS-formannen har motarbeida KK i praksis. Her henviser kameratene til at han har gjort mye for å "styrke" KK-arbeidet. Jeg oppfatter påstandene om at den tidligere DS-formannen har gjort mye for KK som en betydelig overdrivelse. Men det er heller ikke det spørsmålet saka dreier seg om.

Saka dreier seg om følgende fakta. Etter at kameraten i DS stemte for at KK ikke kunne fortsette som dagsavis, stemte han seinere i SK for at KK måtte fortsette som dagsavis. Til tross for dette har han propagandert overfor mange kamerater i partiet at avisa må legges ned. Ikke engang skriftlig, på direkte spørsmål i FFP, forsvarte han det vedtaket han hadde stemt for, men uttrykte tvert om skepsis til dagsavisas framtid.

Det er denne stilen med å stemme for ei linje, men propagandere mot den i praksis som PU kritiserer. Det er denne fraksjonelle stilen han har blitt kritisert for.

Det fjerde spørsmålet dere tar opp er den tidligere DS-formannens bahndning av artikkelen "Er landsmøteborrbederedelsene bare et skuespill for galleriet?" Denne artikkelen brakte en rekke

feilaktige påstander om landsmøtet og landsmøteforberedelsene i partiet. DS fatta vedtak som påla DS/AU om å korrigere disse påstandene i første nummer etter møtet. Dette blei ikke gjort.

Hi /Sc sier at DS ikke påla formannen spesielt, men DS /AU om å besvare artikkelen. Dere sier at verken FFP redaktøren eller de øvrige DS/AU-medlemmene gjorde noe for å besvare den. På dette grunnlaget spør dere: "Hvofor skal da DS-formannen anklages for fraksjonisme for en feil DSAU som kollektiv gjorde?"

Dette er en uholdbar argumentasjon. Dere oppløser fullstendig det ansvaret som påligger en formann. Når DS gir et pålegg til sitt arbeidsutvalg uten spesifisert personansvar, er det elementært og sjølsagt at den som har ansvaret for den daglige ledelsen, skal følge opp og sørge for at vedtak blir utført. Hvorfor skulle det ellers være nødvendig at en enkeltperson gis myndigheten til et kollektiv mellom møtene?

Men DS-formannen gjorde ingenting for at innlegget ble besvart. Dette var ikke noe han "glemte". Tvert om blei kameraten gjort oppmerksom på dette, samme dag som deadline. Kameraten sa sa han "ikke hadde tid til å svare". Til tross for dette fant han tid til en lang artikkel som besvarte innlegg i samme nummer, og som han leverte til trykking samme dag.

Dette dokumenterer klart at han ikke ønska å svare på artikkelen, som det var hans ansvar å besørge etter DS-vedtak. Derfor er PUS kritikk korrekt når den påviser at han stemte for vedtak, men handla mot det. Hvis linjene i kameratene SH/AS' forsvar for DS-formannen skulle bli retningsgivende for formenn og utvalgsledere i partiet, måtte alt personansvar oppløses. Resultatet ville bli handlingslammelse, og styrer og utvalg ville reduseres til prateklubber!

å be pu trekke ved- taket sitt er å kreve anarki innført i partiet!

Kameratene SH/AS har produsert en "kritikk" av PU-vedtaket som ikke holder vann. Denne kritikken er prega av formalisme, utelatel- se av fakta, "forglemmelser" og bruk av argumenter som ikke har sammenheng med de sakene PU-ved- taket behandler.

Til tross for dette trekker de sterke konklusjoner om at PU har fabrikkert anklager, farer med fusk osv. som ledd i et "opplegg for å stoppe kjeften på en brysom kritiker".

Men verken de argumenter som bru- kes, eller forsøket på å "for- sterke" dem med grove anklager, ender noe som helst ved saksinn- holdet i PUs vedtak. Det står klinkende kalrt at kritikken PU har reist mot den tidligere Ds- formannen for fraksjonisme er korrekt. Det er dokumentert at kameraten i flere sammenhenger har unnlatt å ta opp uenighet, samtidig som han har stemt for vedtak og gått mot dem i praksis.

At kameratene SH/AS ikke fin- ner grunn til å reagere mot dette, er sjølsagt beklagelig. Dessuten avslører det viktig, prinsippiell uenighet oss i mellom når det gjelder partiets organisasjons- prinsipper.

Den måten å drive partikamp på som den tidligere DS-formannen har blitt kritisert for kan ikke aksepteres. Om den blei legalis- ert ved at partiledelsen ikke greip inn, ville partiet ende opp i kaos og anarki.

Spesielt viktig er det å hand- heve vedtektene på en prinsipp- fast måte, når den politiske kam- pen er skarp som nå. Hvis PU skulle følge kameratene SH/AS' oppfordring om å trekke vedtaket sitt om den tidligere DS-forman- nens feilaktige metoder for parti kamp, vill det være ensbetydende med å sette sentrale deler av

partivedtektene tilside.

I virkeligheten krever kameratene SH/AS at partiledelsen skal ak- septere prinsipper for ledelse, som ingen partiledelse i verden ville kunne lede et kommunistisk parti etter. Det er dette prin- sippsspørsmålet artikkelen deres særlig reiser. Det er dette som trenger avklaring først og fremst.

ANDERS

OM PUs FRAKSJO- NISMEVEDTAK

Jeg har lest fraksjonismeved- taket om DS-formannen flere gan- ger. Jeg har sammenholdt det med vedtektene og de innleggene fra DS-formannen som det henvises til. Jeg mener at jeg har funnet en rekke feil og tvilsomheter. Jeg ser det som min plikt å legge fram dette, noe som herved gjøres.

PU-vedtaket støtter seg på 6 punkter fra a til f. Vi begynner med punkt a.

Punkt a går på artikkelen som DS-formannen skrev i januar-FFP, og som hadde to hovedpunkter: "Mer politikk" vil ikke løse partiets feil på lang sikt, og det er galt å utsette diskusjonen om partiets feil.

PU-vedtaket sier at det å legge fram "skarpe angrep på SK- vedtak , SKAU og partiformannen" bryter med med et direktiv om å forhåndsvarsle kritikk slik at partiledelsen kan svare i samme nummer. Det er godt mulig at dette er korrekt. Jeg kjenner ikke til hvilke regler SK har for sitt eget arbeid. Derimot kjenner jeg til vedtektene, og der står det ikke noe om slike "forhånds- varslinger". Følgelig kan dette være et grunnlag for å kritisere DS-formannen for ikke å ha fulgt regler som SK har, det er ikke noe grunnlag for å kritisere han for vedtektsbrudd og fraksjonisme.

En annen sak er at jeg reagerer på at SK og SK-medlemmer skal ha spesialrettigheter i intern-debatten. Men det er en annen diskusjon.

Videre står det at det er fraksjonisme å kritisere utkastet til prinsippprogram og beretningsutkastet fordi DS-formannen sitter i SK og har stemt for at prinsippprogrammet og beretninga skal sendes ut. Følgelig har han skjult uenighet, og dette er fraksjonisme.

Dette må DS-formannen svare på sjøl. Jeg veit ikke hva han har tenkt når disse sakene blei behandla i SK. Kanksje er det sånn at han har endret synspunkt ettervert? Jeg vil gjerne ha en redegjørelse fra DS-formannen på dette punktet.

Men PU går mye lenger enn dette. De sier at DS-formannen ved artikkelen sin i januar-FFP starter en stor partikamp, og dette bryter med vedtektene som sier at "partiet vedtar i samsvar med reglene for den demokratiske sentralismen hvilke diskusjoner som skal føres og når de føres". Til dette vil jeg få bemerke to ting:

For det første: Har DS-formannen starta en stor partikamp? Han kommer i januar-FFP med en del kritikk av S og Ø for synspunkter de har lagt fram. Krittikken går på at han er uenig i at "mer politikk" vil bedre partikrisa på lang sikt og at diskusjonen om partiets feil ikke må utsettes på ubestemt tid. Videre at han er i mot "tendensen til overflatisk oppsummering i beretningsutkastet. og "det svare omfantet på prinsippprogrammet". Dette er faktisk spørsmål som jeg mener det skal være lov å diskutere uten å risikere beskyldninger om at "du vil starte en partikamp uten å ha spurt SK, følgelig bryter du vedtektene". Den logiske konsekvensen av dette er at alle innlegg til TF/FFP som innholder kritikk av linjer eller ledelse må innom SK for å godkjennes. Den praktiske konsekvensen er at det ikke blir noen kritikk, fordi folk blir redde for å få beskyldninger om å ville starte partikamper (og følgelig bryter vedtektene) mot seg.

for det andre: PU tolker vedtektene dithen at når og hvilke partikamper som skal føres skal avgjøres i "samsvar med den demokratiske sentralismen", betyr det samme som at SK skal avgjøre det. Da glemmer PU deler av barnelærdommen sin: Sentralismen fungerer ikke uten et skikkelig demokrati. Medlemmene må få anledning til å sette seg inn i motsigelsene, diskutere dem, først da kan SK fatte korrekte vedtak. På legger for stor vekt på sentralismen i forhold til demokrati.

Til slutt to bemerkninger om PUs refering av hva DS-formannen har skrevet. PU sier: "Det er å lansere et nytt sterkt spørsmål til diskusjon i partiet: spørsmålet om SKAU og SKs landsmøtevedtak kan splitte partiet".

Jeg skal forsøke å referere hva DS-formannen har skrevet: Han sier at S og Ø i har sagt mye fornuftig om partikrisa. Men at ledelsen står for noen feil: Tilbakeholdenhet i diskusjonen om partiets feil. Høy prioritering av "mer politikk". Tendens til overflatiskhet i beretningsutkastet. For svært utkast til prinsippprogram. Og at dette er en trussel mot enheten i partiet.

For det første: PU referer DS-formannen dithen at ledende organers vedtak "kan splitte partiet". Han har ikke sagt det. Han har sagt at det er en trussel mot enheten. PU burde ha gitt ham ros for at han har hjulpet dem til å forstå dette, noe de må ha gjort i og med vedtaket om at disse tingene skal diskuteres i hele partiet.

pkt.b

PU beskylder DS-formannen for vedtektsbrudd fordi han la fram sitt syn på Henry E's artikkel overfor Henry B i påhør av representanter fra SKAU og DSAU. De vedtektene det henvises til lyder: "Hele partiet må strengt underordne seg en gjennomført og enhetlig disiplin: den enkelte er underordnet organisasjonen, mindretallet er underordnet fler-

tallet, lavere organer er underordnet høyere og hele partiet er underordnet sentralkomiteen".

Så vidt jeg skjønner er det her snakk om underordning i forhold til hvilke linjer og vedtak som skal settes ut i livet. De rettter seg ikke mot muligheten av å informere andre om sitt eventuelle mindretallssyn, så lenge en ikke forsøker å hindre at lovlig fattede vedtak blir satt ut i livet. Såvidt jeg skjønner har DS-formannen ikke forsøkt å hindre at Henry B...s artikkel ble skrevet om. Han har derimot ønsket å informere Henry B... om sitt syn. Dette strider ikke mot vedtektene. I tillegg har han altså gjort det med representanter fra SKAU og DSAU tilstede. Skvært og greit gjort synes nå jeg.

En ting jeg i tillegg synes er merkelig er at representanten fra SKAU ikke hindret DS-formann i å legge fram sitt mindretallssyn, dersom vedkommende syntes det var så galt.

DS-formannen blir kritisert for å ha vist den opprinnelige Henry B... artikkelen til partimedlemmer utafor DS. Denne kritikken er jeg enig i, under forutsetningen av at artikkelen på det tidspunkt var erklært for vedtektsstridig. Dersom den ikke var det har DS-formannen hatt rett til å vise den til alle medlemmene av Oslo-partiet, om han måtte ønske det. Jeg oppfordrer DS-formannen og representanter for PU til å klargjøre dette.

Derimot blir DS-formannen kritisert helt feilaktig når §6 brukes mot han. Den lyder: "fraksjonisme er å ... opprette sine egne kontakter i partiet på tvers av vanlige forbindelseslinjer og organer". Som formann for Oslo-partiet er DS-formannen i sin fulle rett til å ta direkte kontakt med medlemmer i Oslo-partiet. Faktum er at han også har plikt til det, fordi han er pålagt å "stadig merke seg hva massene i og utafor partiet mener" (§5). Dette er forøvrig et punkt i vedtektene som kanskje SKAU skulle vie litt mer oppmerksomhet?

pkt.c

Her kritiseres DS-formannen for å stemme for vedtak i SK og PU, etterpå motarbeide dem i andre fora. Det dreier seg om spørsmålet om KK skal legges ned. Her er det umulig for meg å ta stilling, fordi kritikken går på "hvem sa hva til hvem når", og følgelig er det saker jeg ikke kan kontrollere. Håper at mer fakta om disse sakene blir lagt fram.

På et punkt kan imidlertid kritikken kontrolleres, og det dreier seg om innlegg som DS-formannen har hatt i høst i FFP. PU-vedtaket kritiserer DS-formannen for å ha gått inn for at KK skulle legges ned etter at det var fattet vedtak om at KK skulle opprettholdes. I følge PU gjør han dette i desember-FFP hvor han har et innlegg signert "Gunn".

Til dette er følgende å bemerke: DS-formannens innlegg i desember-FFP er et svar til "Bud" som mener at det er galt av ham å ta opp spørsmålet om avisas være eller ikke være i august-FFP. Og det er riktig at DS-formannen stiller seg skeptisk til fortsatt dagsavis i FFP-august. Men det var på et tidspunkt hvor det ikke var fattet noe vedtak om avisas framtid, tvert imot var spørsmålet ute til diskusjon. I desember var det fattet vedtak om at avisas skulle opprettholdes, men da går DS-formannen ikke inn for å legge ned avisa. Tvert imot understreker han viktigheten av at "en skal underordne seg vedtak som er fatta og ikke strø sand i maskina når vi jobber for ei målsetting". Han sier riktignok at KK ikke skal gjøres til ei hvit (= hellig?) ku, og mener vel at en kontinuerlig må vurdere utbyttet av KK-arbeidet opp mot andre oppgaver. Men det er vel neppe noen som vil være uenig i.

Såvidt jeg kan skjønne må PU blande sammen de to innleggene til DS-formannen. I august-FFP stilte han seg negativ til avisa. Menda var det "tillatt" å gjøre det. PU påstår at han gjør det samme i desember-FFP. Det ville i tilfelle vært "forbudt", ihvert-

fall slik PU tolker vedtektene, siden SKAU da hadde vedtatt at avisa skulle opprettholdes. Men poenget er altså at DS-formannen ikke stiller seg negativ i desember-FFP. Følgelig må PUs kritikk her være feiltaktig.

pkt.d

Her kritiseres DS-formannen for det han har skrevet i jan/feb. FFP om feil han mener partiledelsen har gjort når det gjelder planarbeidet, prinsipprogrammet, beretninga og landsmøteforberedelsene forøvrig. Han kritiseres ikke, såvidt jeg skjønner, for å ha tatt opp denne kritikken, men for at han har tatt den opp for seint. Han skulle nemlig ha tatt den opp på møter i SK og PU hvor han var tilstede når disse sakene ble behandla.

Jeg må da spørre DS-formannen: Hadde du disse motsigelsene klart for deg når disse sakene ble behandlet i SK og PU? Dersom du hadde det er jeg enig i kritikken. Hadde du det ikke er jeg uenig i PUs kritikk.

Uansett mener jeg det er positivt at det blir reist kritikk og diskusjon, og mener DS-formannen fortjener ros for det. Hva mener SKAU og PU?

Når det gjelder det at DS-formannen ikke har forhåndsvarslet SK før han kom med kritikken henviser jeg til det jeg har skrevet tidligere.

pkt.e

Her kritiseres DS-formannen for at han skal ha startet en "omfattende, ukontrollert kritikk-bevegelse" til tross for at han har stemt for det motsatte i SK tidligere. Her er det flere ting som kunne tas opp, jeg skal nøye meg med ett spørsmål: Er det sånn at det er DS-formannen som har starta "kritikk-bevegelsen?"

I august-TF er det et intervju med partiformannen om krisa i partiet (han har der bl.a. en tilsvarende kritikk av planarbeidet

som den DS-formannen beskyldes for "plutselig" å ha kommet med). Han annonserer der en start på diskusjonen om partikrisa. I samme TF er det også flere innlegg, jeg siterer overskriftene: "Farlige byråkratiske og idealistiske feil i SK". "SK har alvorlige revisjonistiske feil". "SK bryter den demokratiske sentralismen". "Sentralisme for hvem?" "Oppsummer feil". Alle disse innleggene er sterkt kritiske til SK. Partiformannen tar del i denne diskusjonen ved å svare på innleggene. Utover høsten og vinteren har denne diskusjonen fortsatt i internbladene.

Poenget mitt er at det i lang tid har foregått en diskusjon om partikrisa. Partiformannen har startet diskusjonen og sjøl tatt del i den. Det DS-formannen kritiseres for er at han i januar har et innlegg i denne diskusjonen, etter at den har vart i et halvt år. I innlegget sitt tar han opp saker som partiformannen og Øgrim har skrevet som innlegg i denne debatten. Ut fra dette mener jeg beskyldningen mot DS-formannen om at han skal ha startet en "omfattende, ukontrollerbar kritikk-bevegelse" er gale. Om nå denne diskusjonen har blitt "ukontrollerbar og omfattende" mener jeg det skyldes den etterhvert antagonistiske form som innleggene fra SKAU og dets medlemmer har fått.

pkt.f

PU skriver at det i februar-FFP ble skrevet en artikkel som påsto at landsmøteforberedelsene var et "skuespill for galleriet". Såvidt jeg kan se påstår ikke innlegget noe slikt. Derimot refererer den til en holdning som er slik, artikkelforfatteren er bekymret over det og ber partiledelsen svare på en del spørsmål.

Jeg kjenner også til mange kamerater som har slike holdninger (om at alt avgjøres av ledelsen). jeg synes ikke det er skadelig at slike holdninger kommer opp fra mørket og inn i FFP. Faktum er at vi i følge vedtektene er forpliktet til å legge fram slike hold-

ninger enten vi har dem eller bare kjenner til dem. I tillegg mener jeg at det er en del riktig i kritikken om at "alt avgjøres av eldelsen, vårt syn betyr så lite allikevel". Såvidt jeg skjønner er også partiledelsen enig i dette, i og med at det i beretningen står at demokratiet har vært for dårlig.

Kritikken av DS-formannen går ikke på at han skal ha sagt seg enig i denne type kritikk. Det går på at han ikke har gått i mot "disse feilaktige påstandene". Verken i samme FFP eller i februar-FFP, til tross for at han hadde stemt for et vedtak om at det skulle gjøres. Dette skal bevise at han "taler for og handler mot". Følgelig skal han ha skjult uenighet, noe som rammes av vedtektene.

Her må jeg spørre DS-formannen igjen: er dette årsaken til at du ikke rykket ut i FFP? Deresom så er tilfelle er jeg enig i kritikken. Har det vært andre årsaker er jeg uenig i kritikken.

For her spørres det hvor mye romslighet en er villig til å behandle folk med. For eks. har SKAU en god del ganger unnlatt å gjøre ting som de skulle ha gjort. Oppsummeringer, svar på kritikk osv. Jeg har alltid da regnet med at det var arbeidspress o.l. som gjorde at de ikke hadde gjort disse sakene, og aldri vært villig til å kalle dem for fraksjonister av den grunn.

NOEN KONKLUSJONER

Jeg mener mye av PU-vedtaket er feilaktig, andre ting er tvilsomme. Det er alvorlig, for det er ingen liten sak å stemple en kamerat som fraksjonist, og offentliggjøre det for hele partiet. Det PU ved dette gjør er at de skaper frykt hos medlemmene, frykt for å stå åpent og modig fram med motsigelser og kritikk. I en situasjon hvor partiet er i krise og vi trenger stor frimodighet for å komme ut av den er dette ekstra alvorlig. Jeg oppfordrer PU, ut fra den tilliten jeg har til partiets ledelse, å gå sjølkritisk inn på det de har gjort og etterpå legge fram resultatet av det for medlemmene. Husk, det er ingen svakhet å innrømme feil, tvert i mot er det et tegn på styrke.

ARNT

HVORFOR MÅ KK LEGGES NED SOM DAGSAVIS?

1. opprettholdelsen av dagsavisen er med på å drive partiet i revisjonistisk retning.

I sitt forsvar for KK i FFP- "spesial" sier Sigurd A. at "Å utbre Klassekampen var og er partibyggende arbeid." Han mener altså at det ikke går an å skille driften av avisa fra driften av

partiet. Jeg er enig med han i det. Hva er så poenget mitt med denne innledningen? Poenget er at i våres vedtok en landskonferanse, innkalt for å vedta et militærprogram, å gå i mot partiets prinsippprogram i spørsmål om statsstøtte, slik at dagsavisen kunne bli berget. Dette har ført til

mange ting. For det første fortsatte jo dagsavisa å komme ut. For det andre mista dagsavisa iallefall en aktivist, som blei forban-
na, undertegnede.

For det tredje førte vedtaket til at noen stilte spørsmålet: Når vi tar i mot støtte til avisa, hvorfor da ikke til resten av partiet? (Innlegg i KK av "legalist", samt en artikkel i siste TF av "HG" (Pål S. ?) som på en prinsipp
løs måte reiser problemet).

Men hva er da så galt med statstøtte? Det som er galt er at vi lever i en imperialistisk stat, ikke en sosialistisk. Et av kjennetegnene på en slik stat er at den har overskudd til bestikkelser. Jada, Sigurd A., når det gjelder aviser så har disse bestikkelsene et demokratisk ansikt, men bestikkelser er det likevel. Det er din demokratiske rett å gå til sengs med hertuginnen, men du må være klar over at syflisen følger etter. Hvis denne syflisen ikke bekjempes, vil partiet bli impoent som kommunistisk parti. Det vil bli revisjonistisk.

"Legalist" og "HG" forteller meg at syflisen allerede har spredd seg. Keg kan forøvrig ikke dy meg for et par eksempler fra avisa som viser utviklingen:

I høst inviterte Monn Iversen progressive tonekunstnere til å delta i Melodi Grand Prix. Klassekampen svelga agnet glupsk. Svært lørdagsintervju med Monn Iversen. Det har vært befriende å lese "Vømmøl" Rotmos innlegg.

Det andre eksemplet: Politiet setter i gang terroraksjoner mot arbeiderungdommen på T-banen i Oslo. "saklig og nøktern" dekning i KK. Godt i allefall at Rød Ungdom reagerte mot den typen journalistikk som ble presentert. Har dere hørt uttrykket "politi-sosialister" før?

2. Klassekampen er en gjøkunge i spurveredet.

i FFP-KK-ekstra leser jeg at avisa har allerede greidd å slite ut mange av Oslo-partiets beste kader. En ting er at det er revisjonistisk kaderpolitikk å

slite ut kaderen. Men også: det var nok av andre ting i denne byen å bruke kaderens krefter på: Faglig arbeid. Ungdomsarbeid, anti-imperialistisk arbeid, lokalt massearbeid. Den strategisk viktige opparbeidelsen av kaderens helse, helst innenfor idrettslag. (husker sommerleiren -77). Men Sigurd A. viser til Pravda og den russiske revolusjonen. Tja, Sigurd, kanskje tillempingen til norske forhold var en smule dogmatisk og subjektivistisk? I SKs beretningsforslag innrømmes denne subjektivismen. Sigurd: Hvis det var galt å sette i gang med dagsavisa i 77, hvorfor er det riktig å fortsette med den nå? Du vil kanskje vise til alle kreftene vi har brukt. Da bør jeg være den rette til å svare deg. Jeg har lagt igjen litt av helsa mi under kløyjoring av det trykkeriet. Jeg har også skaffa meg førstehåndskunnskap om budsystemet i Oslo. (Og ser mye av den sikkerhetsmessige kritikken jeg kom med nå er blitt tatt til etterretning).

Alt dette hjelper bare ikke. Om du deltar i en krig, og du forsvarer by. Om forsvaret av denne byen har kostet mange menneskeliv. Om fortsatt forsvar av byen betyr utsettelse av haren, hva gjør du da? Trekker deg ut av byen, eller fortsetter forsvaret "fordi så mange har falt i forsvaret av den?"

Hva med politisk avkastning i fht investering av krefter?
Statistikken på s. 7 i FFP-KK-Ekstra, er interessant. Den forteller at det er klart fler som stemmer RV enn dem som abonnerer på KK. Skulle det ikke være motsatt, dersom KK skulle blitt Norges Pravda? For å si det stygt: Statistikken tyder på at KK er blitt et statsstøttet husorgan for sekta. En energislukende gjøkeunge som ikke vil gi oss flere

spurver.

KONKLUSJON: Tilbake til ukeavisa!

Faglig-Olaf sier i FFP-KK-Ekstra, at vi trenger KK på arbeidsplassen. Javel: En skikkelig fagligretta avis i uka som har det fine Alta-stoffet, og anti-Sovjet stoffet. Som kommer ut slik at vi kan selge den på jobben på fredagen. Som derfor også kan selges på lørdagen.

Lin 1

SKAU GJØR FEIL, MEN HENRY B. KOKER GIFT AV ARNE

Må det være tillatt for en "sosialdemokratisk kontorist" å komme med noen synspunkter på debatten i TF og FFP om partikrise. Jeg skal konsentrere meg om to spørsmål: Partiets faglige arbeid og dagsavisa Klassekampen. I den sammenheng vil jeg skyte på to mål: SKAU og Henry B.

Partiets faglige arbeid er et kjernesporsmål i den pågående diskusjonen. Og det er et kjerne spørsmål i diskusjonen om nedlegging av dagsavisa.

Det er Henry B. som kaller meg for "sosialdemokratisk kontorist" ved å gi de ansatte i avisa og trykkeriet ansvaret for partiets problemer i den faglige kampen, i organiseringa, i det lokalearbeidet.

Jeg er journalist i avisas faglige redaksjon. Jeg har besøkt et par dusin arbeidsplasser det siste året. Som "kontorist" tør jeg hevde at jeg har hatt mulighet til å snakke med flere arbeidsfolk enn de fleste andre i partiet.

AVISA ER EN STYRKE FOR LOKAL KAMP

I den sammenheng opplever jeg Henry B.s utlegninger om mangelen på virkelige yrkesrevolusjonære i mars-nummeret av FFP som tøvprat og en hån mot oss som er

ansatt for å gjøre en jobb for partiet. Jeg er svært uenig med Henry B. og andre som hevder at dagsavisa klassekampen er et hinder for den lokale kampen, for den faglige kampen. Jeg vil tvert om hevde at Klassekampen som dagsavis er ett av de absolutt viktigste våpen partiet har for å vinne innflytelse i arbeiderklassen - for å lede kamper i arbeiderklassen.

Avisa gir oss et offensivt utgangspunkt. Et stort fortrinn til SV. B. med flere bryr seg kun om kvantitative mål. De unnlater fullstendig å vurdere kvaliteten. De sier ingenting om det jeg også mener må tas med: Klassekampen er Norges klart beste arbeideravis. gang på gang får jeg høre både fra sosialdemokrater og andre i fagforeninger som er i kamp: Dere er det eneste offentlige talerøret vi har. Betyr det ingenting for partiets innflytelse i arbeiderklassen? Betyr det ingenting for RVs framgang i valg?

VI BETYR NOE

Avisa når bare ut til våre egne sier B. Jeg ser utbredelsen av avisa som en stor svakhet. Men vi løser ikkedet ved å fjerne det produktet som bør spres bedre. Dessuten: Henry B. kjenner ikke kartet. Sjøl med få abonnenter - avisa når ut på en lang rekke av

landets arbeidsplasser. Blir lest, om enn uregelmessig, av mange. blir brukt konkret som grunnlagsmateriale for viktige kamper.

Et eksempel: Greåker-streiken. En av de viktigste lavtlønnskamper på flere tiår. Ny Tid har ukeavis. De foretar seg nesten null. Dagsavis gjorde oss i stand til en lang rekke reportasjer. Unge og eldre arbeiderjenter ble svært nysgjerrige på å høre hva AKP(m-l) var. Noen abonnerte. Sjøl med god vilje - ei ukeavis ville knapt gjort halvparten. Spør arbeiderne på Falconbridge. Spør buss-sjåførene som i skrivende stund streiker. Spør arbeiderne på Union. Spør snekkerne på Røros. Spør arbeiderne på Petterson i Moss. Spør kameratene som har stått oppe i disse kampene om avisas betydning. Flere vil svare: Partiet er avkriminalisert. Partiet har fått et nytt og større omland via avisa.

Du snakker om et daglig TF, Henry B. hvordan i all verden ville du spre det på en sikkerhetsmessig forsvarlig måte? I går delte jeg ut 300 aviser til streikende bussjåfører. På tasterstolen sto en kar, fjernt fra partiet, og roste Klassekampen. Den hadde konkret innbrakt støttebeløp der han kom fra.

I går opplevde jeg også følgende: En streikestøtteaktivist kom og ba oss skrive om et møte for ellers kom ingen. De hadde ikke greidd å mobilisere noen ellers. Slike eksempler er ikke enstaka tilfeller - men heller vanlige.

Blant oss i "det bløte mellom gulvet", blant oss "kontorister", har vi folk som har gått i spissen for å organisere fronten mot Sivjet i Tsjekkoslovakia og Afghanistan. Med avisa som et sentralt middel.

GIFTKRUKKE

På den ene sida forstår jeg utmerka godt frustrasjonen til de

kamerater som opplever at de ikke har tid, krefter eller mulighet til å ta utgangspunkt i folks interesser og føre lokal kamp. Men jeg lurer på hvilke lokale kamper Henry B. og de andre som vil nedlegge dagsavisa for å styrke denne kampen, har deltatt i? I allefall kan det ikke være lokale kamper på arbeidsplassene.

Den medisinen Henry B. beordrer synes iallefall meg å være henta fra ei giftkrukke, der poenget er å spille på reell misnøye. Etter som denne linja tydeligvis har hatt sterke tilhengere bl.a. i Oslo DS, synes jeg det er all grunn til å ta avstand fra den.

Jeg skal i det følgende kritisere SKAU for feil - og det grove feil, i fagligpolitikken spesielt. Men la det være klinkende klart: Jeg synes likevel SKAU har adskillig bedre politisk praksis og bedre politiske argumenter enn det Henry B. legger for dagen.

SKAUS FAGLIGE POLITIKK

SKAU har like fullt hovedansvaret for at kameratene rundt om på arbeidsplassene slåss uten å ha partiet i ryggen. La meg summere opp de feila jeg legger størst vekt på:

1. SKAU har ikke hatt noen ansvarlig for faglig arbeid og politikk siden i 78. I seg sjøl gir dette grunnlag for å si: SKAU har ikke den nødvendige forståelsen for å bygge AKP(m-l) som et arbeiderparti. De har ikke i praksis en politikk som behandler fagbevegelsen som landets viktigste masseorganisasjon. Hvordan kan de ha det når de som partiets øverste organ ikke fungerer ledende på området?

2. Partiet sender midt i etterkrigs tidas hardeste arbeidskamper ut en direktivbunke uten å nevne tariff oppgjøret eller den faglige kampen.

3. Partiet sender ut en prinsipp-programforslag som slett ikke analyserer norsk fagbevegelse som den viktigste masseorganisasjonen å jobbe i. Som forfekter fagforeningsnøytralitet. Som i beste fall

undervurderer fagforeningenes betydning for revolusjonen. Jeg forstår også de medlemmer som opplever det som en hån å måtte bruke mange dager på å trengte inn i det makkverk som forslaget som helhet er.

4. SKAU er ikke i stand til løpende oppsummeringer på kampen kjerneproletariatet i dette landet fører. De gir ut ei beretning uten å berette noe om det faglige arbeidet fordi de ikke har undersøkt virkelighetene på området - spesielt ikke internt.

5. Faglig Utvalgs årelange kritikk har blitt neglisjert. FU har ut fra disse forutsetningene gjort en god jobb. De sier selv at de resultatene de har oppnådd mer har skjedd på tvers av SKAU enn på grunn av SKAU.

MEST STØV INNE

Hvordan skal så dette løses? Jeg har avvist nedlegging av KLASSE kampen som medisin. Jeg har ingen patentmedisin. Men hvor er det skoen trykker? Ytre årsaker? som Sier i november-TF? Nei, bare i underordna grad. Det finnes nemlig også gunstige ytre vilkår for partiets arbeid: To ting: Langt breiere front mot Sovjet enn før. Langt større tillit til partiet på arbeidsplassene og i befolkninga.

INDRE ÅRSAKER

Jeg mener hovedårsakene ligger innad. For hva er gjennomgangsmelodien til partikamerater på arbeidsplassene: Partiet gjør ingenting eller lite, jeg får ikke hjelp, det blir ikke gjort økonomiske undersøkelser, jeg har for mange andre oppgaver o.l.

Hos meg er dette spredte inntrykk. Men jeg har dog fått disse inntrykkene i ganske mange byer på ganske mange arbeidsplasser. Det er steder det er kamp. På områder der vi har politikk. Mangelen på politikk på lavtlønn, data og arbeidsmiljø, for å nevne noe, er underordna dette.

NÅR ALLE GJØR ALT

Jeg spør: Hvilke muligheter får folk til å organisere seg tett til massene? Hvilke muligheter til å drive kontinuerlig arbeid? Som avdelingsformann utafor Oslo i noen år kjenner jeg hverdagen som ørkesløs flyng på møter - ofte mellom ulike komiteer. Med de samme folkene. Direktivene sa ofte: Dra i gang det! Dra i gang det! Uten innbyrdes prioritering ofte. Mitt inntrykk: SKAU kjenner partiet for dårlig. Gir ikke rom for lokale initiativ. Diffransierer for lite etter ulik lokal styrke.

Sier er sjøl inne på et kjernepunkt når han i november-TF sier at det landsomfattende kampanjepreget må vekk.

REELL KRISE

Tilslutt: Jeg opplever oppløsingstendenser i partiet. Jeg mener det er reell krise flere steder. Ei krise som kan føre til utmedlinger i betydelig omfang om den ikke tas svært alvorlig. Jeg har møtt kamerater som har meldt seg ut nettopp for å kunne drive faglig arbeid. Jeg har møtt andre som vurderer å gjøre det samme. Den enkelte kan nok ha økonomistiske feil. Men hovedfeilen er at vedkommende trodde han kom til et arbeiderparti og ikke opplevde partiet slik. Det er SKAUs hovedansvar.

SJØLKRIKTIK

Til slutt litt om kritikk og sjølkritikk: Jeg deler inntrykket av at SKAU søker å skjerme seg for kritikk som er riktig og foretar enkelte superdialektiske overganger, av typen du har litt rett, men mer feil på andre ting.

Mener Sier fortsatt at ytre årsaker er hovedårsaken? Tok han feil på noe punkt i november-artikkelen? Har han sjøl sammen med resten av SKAU hovedansvaret for "trøtt-og -lei"-steminga? Sier har kommet med en del almenne innrømmelser. Hvilke umiddelbare tiltak for å rette på feila har det ført til?

Når jeg kritiserer SKAU for manglende sjølkritikk. Men jeg er likevel sjeleglad for at SKAU tar hardt på ideene om å legge ned Klassekampen, om å skjære ned drastisk på antall partifunksjonærer o.l. For de som mener dette siste er medisinen, har i praksis ei linje for å nedlegge eller svekke kampen på arbeidsplassene, kampen mot Sovjets aggresjon,

kampen mot Alta-utbygging, kampen mot DNAs svinebinding av fagbevegelsen osv. Henry B. klager over harde angrep. Jeg synes han har fortjent krass motbør. Jeg tror faktisk han skal være glad for at Lenin ikke lever i dag....

Arne J.

HENRY B. S KONKURSBO

AV SIGURD AL

OG ERIK H

Signaturen Henry B. tok i februar-nummeret av FFP til orde for nedlegging av dagsavisa. Han ga da ingen begrunnelse; utover at han ikke trodde på forsikringene om at økonomien er sikret. I mars-FFP serverer han argumentene. Vi skal kommentere dem punkt for punkt.

B. s Hovedargument er at dagsavisa når ut til for få og koster for mye mht mannskap og penger. Alternativet han lanserer er ei ukeavis. KK nå bidrar i følge B. ikke mer til å organisere streikebevegelsen enn et daglig TF ville ha gjort det.

Sjøl sagt har han ett poeng; avisa når ut til for få. Men resten er billig platt demagogi. La oss se på tallene. Vi tar her utgangspunkt i en for KK dårlig måned, like etter en kvartalsstopp.

Abonnementstallet på dagsavisa var da ca 6900. I tillegg var det vel 1300 abonnenter på lørdagsutgaven. Holder vi oss til talle for siste kvartal 1979 lå Narvesenssalget på ca 2850 pr. uke eller 475 i gjennomsnitt pr. dag. Kommisjonersalget, som stort sett drives av partiet, var svært dårlig. Det savnes ennå (mars) oppgjør for en del, men vi tar neppe feil om det oppgjorte løssalget beregnes så lavt som omlag 1600 i uka, det meste på lørdagsavisa. I tillegg kommer endel salg gjennom andre kiosker og butikker.

KKs NETTO OPPLAG

Dette var en måned da partiets løssalgssarbeid var på et lavmål. Akkurat denne måneden kan nettoopplaget anslås til noe over 8000. Lørdagsabonnenter er da regnet om til dagsavisabonnenter ved å dele på fire. I 1979 var netto-opplaget ca 9000 i gjennomsnitt. Men dermed er ikke alt sagt om KKs spredning.

Lørdagene ble avisa sendt til omlag 8300 abonnenter, Narvesenssalget er også størst da, og mye av vårt eget løssalg konsentreres om denne dagen. Den beste dagen i uka ble altså avisa spredd til omlag 10200. Mandagsnummeret kom, sammen med tirsdags og fredagsnummeret ut til ca 7500, mens onsdags- og torsdagsnummeret lå på knapt 8000.

KKs LESERKRETS

Netto-abonnementstall er viktige. Men de må likevel ikke forveksles med avisas faktiske leserkrets. Svært mange abonnenter er gift, eller bor sammen med andre, slik at flere leser ett eksemplar. Avisas finnes i kantiner, biblioteker, klubbkontorer, avisredaksjoner osv.

En leserundersøkelse KK skal gjennomføre seinere i år vil gi oss svar på hva dette betyr. Andre aviser regner med at mer enn to leser hver nummer. Løssalgskjøperne er heller ikke helt de samme gjennom uka.

Vi mener det ikke er å ta særlig hardt i dersom vi ut i fra dette anslår KKs leserkrets til å svinge mellom 15000 og 20000 lørdag.

DAGLIG TF

Dette er sjølsagt færre enn vi burde nå fram til, men når Henry B. kaller det et "daglig TF", så tyder det på at han mildt sagt, har noe overdrevne forestillinger om partiets størrelse!! Til alt overmål presterer han å snakke om KK som ei daglig utgave av TF i spredning i forbindelse med streikekamper. Det faktiske forholdet er at avisa blir spredd i masseomfang nettopp til streikende arbeidere, og at KK ofte blir lest og sett på som deres hovedorgan. Dette vet også HB, men han synes vel "daglig TF" var så knakende godt funnet på!

UKEAVISA

Henry B. går inn for ukeavis ogen "styrt avvikling" av dagsavis over tid. De politiske argumentene mot dette er tatt opp av mange før, på sjøl HB må nødtvungent innrømme at ei dagsavis mestrer oppgaver ei ukeavis ikke løser. Han tar imidlertid ikke med at ei ukeavis nødvendigvis må bli mer prega av partiets sentrale kampsaker og mindre agitatorisk innretning enn dagsavis er i dag.

Men i tillegg ser han elegant vekk fra de økonomiske konsekvensene. Trur B. at en dagsavis nedlegges uten at den går konkurs? Da måtte overskuddet være formidabelt! For sjøl etter at KK er kvitt sin langsiktige trykkerigjeld, så vil avisa hele tida ha kortsiktig gjeld av betydning. Og framfor alt: Gjeld til abonnentene som har betalt penger på forskudd for å få avisa. Pr. 1/1 var det inbetalt over 900 000 i slike blad-penger. Alle aviser trenger dette forskuddet for å drive.

Ved en nedlegging og overgang til ukeavis ville disse abonnentene ha krav på ei evt. ukeavis i svært lang tid. En nyinnbetalt årsabonnent måtte få den uten å

betale mer i fire år! Økonomisk ville det være umulig, gjelda måtte avskrives og abonnentene bære tapet. Hvor mange ville da tegne seg på nytt?

En "styrt konkurs" er sjølsagt bedre enn en konkurs presset fram av skattefogden eller andre kreditorer. Det er likefullt en konkurs. Og en konkurs presset fram i en situasjon der KK har et økonomisk grunnlag for å overleve ville våre abonnenter se på som en politisk provokasjon.

KK som ukeavis? Trykkeriet - finansiert gjennom års innsamling blant medlemmer og venner - ville gå dukken samtidig. Uten dagsavis finnes det ikke grunnlag for å drive ei moderne rotasjonspresse. Det grunnlaget vi har bygd opp for Oktobers bokproduksjon ville rase sammen samtidig. Det var denne konkursen vi så i hvitøyet i 1978. Ett år seinere var vi over den verste kneika. Da kommer HB og argumenterer for at en frivillig nedlegging er medisinen som skal løse partikrisa. At det går an!

SIKKERHETEN

I tillegg til det som er nevnt har HB to argumenter til. For det første er han mot statsstøtte. Hvorfor han er det får vi ikke vite. Det kan ikke være fordi han er tilhenger av ukeavis. For med den dundrende konkursen hans standpunkter vil føre til kan HB først

som sist belage seg på å skrive frivillige bidrag til ei ny månedsavis uten heldagsansatte journalister.

HB er også opptatt av sikkerheten. Problemet er reelt nok. Men sjøl vil han lage ukeavis som ikke gir navn til postverket. Skal han spre den pr.bud? Over hele landet! hva da med kronargumentet om at avisa tar for mye krefter? Før KK ble dagsavis fikk alle abonnenter den på post. Det var færre enn KK-abonentene i dag. Akkurat som for Røde Fane. Dette gir en mulighet for registrering. Problemet er bare at vi ikke har muligheter til å utgi legale aviser og blader og samtidig spre dem på et eget landsomfattende nett.

Vi går da ut i fra at HB i det minste slutter entusiastisk opp om budsystemet som er igjen i Oslo?

"KREFTENE"

Allerede i fjor høst dokumenterte et innlegg i FFP at ukeavis-profetene også går mot de kreftene dette krever. Hva skal det til for å opprettholde dagsavisa? For 1980 er KKs budsjett (med et visst overskudd) basert på at vi klarer å holde abonnementsstallet på 6950, 1300 lørdagsabonnenter, og en viss framgang i Narvesen-salget og et eget uke-salg på 2600 via kommisjonærnett. Dette er godt over løssalget i januar, men samtidig bare omlag halparten av løssalget vi hadde under kampanja siste vinter og vår.

Å klare dette krever ingen kjempeinnsats fra noe hold. Men krever et permanent, fast arbeid med salg, abonnementsverving, oppsøking av utvalgte frafale abonnenter osv.

For de aller fleste partiavdelinger vil ei ukeavis kreve nøyaktig det samme: salg en gang i uka på jobben (torsdag), en gang i boligstrøket (som lørdagsavisa nå!), men innholdet mer begrensa til de viktigste politiske kampsakene.

HB trur ikke på en voldsom ekspansjon mht løssalg og abonnementsstyrking. Ingen har bedt han om det heller, enn si lagt opp målsettingene for KK-arbeidet opp etter sånne planer.

KK som dagsavis krever arbeid, bedre og mer organisert enn det drives i dag. Legger vi ned det faste frivillige arbeidet ryker avisa, uansett statsstøtte. Henry Bruns argumenter og ideologi bygger nettopp opp under sånne tendenser. At han føler det nødvendig å dyngge på med politisk skitt-prat om partikamerater som er ansatt i avisa og trykkeriet, sier alt om debattmetoden.

"Tomme tønner ramler mest" var tittelen på HBs innlegg. Akkurat.

Sigurd A. og Erik H

REPLIKK TIL M OM "GLIDENDE OVERGANGER"

"Glidende overganger" er blitt et moteord i partidebatten. Det er en av de merkelappene som blir brukt om SKAU fra en del kameraters side. Bl.a. bruker kamerat M begrepet i forrige FFP. "Glidende overganger" skulle bety noe sånt som et forsøk på å endre linje i stillhet uten å gjøre oppmerksom på at en gjør det eller hvorfor en gjør det. Kamerat M nevner tre eksempler på det han mener er "glidende overganger":

- 1) spørsmålet om årsakene til partikrisa i hovedsak var indre eller ytre forhold
- 2) linja for 1.mai og
- 3) spørsmålet om linja for RV.

Jeg må gi M rett i at måten dette er presentert på kan gi rom for å tolke det som glidende overganger. Men i hovedsak mener jeg det er ei feil tolkning.

Når det gjelder spørsmålet om årsakene til partikrisa, så har jeg endra syn gjennom den debatten som har vært i partiet. Jeg

har funnet argumentene så tungtveiene at jeg nå mener at det er indre forhold som har spilt størst rolle. Dette er sjølsagt en "overgang" og den har kommet gradvis. Men den er ikke "glidende" iden forstand at jeg hadde tenkt å skjule det for noen. I en annen artikkel redegjør jeg for hvor jeg står nå, og som leserne vil se har jeg ikke sluttet å peke på betydninga av ytre forhold, men jeg legger mindre og annerledes vekt på dem. Dersom noen kamerater mener at indre forhold er eneste grunn til problemene våre og indre forhold er det samme som feil hos partiledelsen, så må jeg bekjenne at jeg verken har gjort noen "glidende" eller støyende overgang til et slikt syn. Jeg innser at jeg hadde for dårlige kunnskaper om situasjonen i partiet og at jeg undervurderte problemene. Jeg har fortsatt for lite kunnskaper og vil derfor prøve å legge meg i saken for å undersøke mer og lytte mer.

Når det gjelder 1.mai, mener jeg at vi må ha misforstått. Kanskje har vi i SK skapt grunnlaget for misforståelsen. Men SK-AU mener fortsatt at hovedtaktikken for 1.mai må være Faglig 1. maifront. Når det gjelder hovedlinja har det altså ikke vært noen overgang i det hele tatt. Det som har skjedd er at vi har gitt større spillerom for alternativ taktikk der det er grunnlag for det. Det er ikke det samme som at "breiere opplegg" dermed er blitt hovedtaktikken. Dersom vi definerte hovedtaktikken slik i år, trur jeg vi ville gjøre høyrefeil. Det finnes allerede eksempler på det.

Når det gjelder RV, så er det ulike syn i partiet. I TF brukte jeg metoden med å "tenke høyt" uten å ta noe definitivt standpunkt. Jeg var i tvil om hva RV burde bli og gikk derfor til medlemmene for å søke råd. Som en mulig modell nevnte jeg at RV kunne bli et valgparti utafor AKP(m-l). Jeg beklager nå at jeg brukte det begrepet, fordi det

måtte gi inntrykk av at jeg ville skape et nytt parti. Et riktigere begrep hadde vært "valgorganisasjon" eller "valgfront". Jeg har gått inn for de midlertidige retningslinjene for RV-arbeidet av to grunner:

- 1) av hensyn til enheten i partiet fordi en del kamerater følte at medlemmene er fratatt innflytelse over hva RV skal bli
- 2) fordi det finnes tendenser til å utvikle RV i retning av noe som likner et parti (vedtekter m.m.).

Pål S'

INDRE OG YTRE; EN GANG TIL

I fjor mente jeg at den viktigste årsaken til partikrisa lå i ytre forhold, mens indre forhold var underordna, sjøl om de også var viktige. Jeg har fått mye kritikk for dette standpunktet. Ikkeall kritikk var riktig, men likevel er det blitt ført fram tilstrekkelig med argumenter til at jeg har endra syn. I likhet med resten av SKAU anser jeg nå indre forhold som viktigste årsak til krisa. Som en innsender i FFP sa, så fører en slik erkjennelse til at vi må være grundigere i å granske både ledelsens og hele partiets svakheter enn om det motsatte var tilfelle. I dette nummeret av FFP offentliggjør vi en sjølkritikk som jeg la fram på vegne av SKAU overfor DSAU i desember. Den tar opp noen av de feila vi må granske i våre metoder for ledelse. Andre artikler vil ta opp andre sider, og alt i alt vil dette måtte føres sammen i beretningsdiskusjonen foran landsmøtet. Her skal jeg nøye meg med å gjøre det klart hvor jeg står nå i diskusjonen om indre og ytre, for det at jeg har endra standpunkt, betyr ikke nødvendigvis at jeg har samme synspunkt som de som har kritisert meg.

Jeg hadde en artikkel om dette i FFP i november. Sjøl om jeg

fortsatt står for mye av det som står i artikkelen og vil holde fast ved at diskusjonen i Oslo-partiet fram til da hadde oversett alt som het ytre påvirkning, så vil jeg innrømme at jeg var delvis overflattisk og delvis ensidig. Blant annet undervurderte jeg kampviljen i arbeiderklassen. Artikkelen var skrevet i all hast og bærer preg av det. Det at jeg overdreiv betydninga av ytre forhold har dessverre ført til at vi ikke har fått noen diskusjon om ytre forhold i det hele tatt. Derfor står vi i fare for en annen tye ensidighet. Jeg vil nå vurdere ytre forhold samtidig som jeg holder fast ved de indre årsakene som de viktigste for partiets problemer akkurat nå.

Vårt parti har sine røtter tilbake i en ungdomsbevegelse. Den ungdomsbevegelsen blei radikalisert og kom til marxismen-leninismen gjennom påvirkning fra kulturrevolusjonen og Vietnamkrigen. Paris og Tsjeckoslovakia 1968 var andre hendiger som forma vår bevegelse. Inspirert av den internasjonale kampen mot revisjonismen og imperialismen gikk vi igang med å prøve å få marxismen-leninismen til å feste røtter i Norge. Svært mye av prøven besto i å gripe og holde fast i de almenne prinsippene i marxismen-leninismen. Vi gjorde en hel del bra i å anvende teorien på norske forhold. Men vi blei ikke for alvor satt på prøve når det gjaldt vår egen strategi og taktikk for sosialismen i Norge. De internasjonale forbildende hjalp oss med dette. Vi lyktes i å bygge opp et av de største og mest innflytelsesrike (alt er relativt, vi er små, men de fleste andre er mindre) ml-partiene i Vesten. Vi lyktes i å endel røtter og vi lyktes i å unngå splittelse. Så skifta det internasjonale tidevannet. Vietnam gikk til helvete, kulturrevolusjonen kom i nåde og fyrtårnet ved Adriaterhavet fikk stømbrudd. Vi kunne ikke leve på glansen fra forbilder lenger. Nå og i tida som kommer ville vi bli satt på den virkelige prøven: Er vi i stand til å vise at marxismen

leninismen-Mao Zedongs tenkning fungerer her, altså ikke bare under fjerne himmelstrøk, men i Norge? Det var dette jeg bare rørte ved en flik av da jeg i november skreiv om politikk, for det å skape en revolusjonær strategi for norske forhold som passer i steinrøysa vår er sjølsagt noe langt mer enn politikk. Det er politikk, ideologi, organisasjon, klasseanalyse, taktikk m.m. Folk vil ikke ha almenne fraser og det holder ikke lenger å vise til at teorien fungerer andre steder. Derfor får vi demoralisering i egne rekker, vi får tviil blant noene kamerater om det hele i det hele tatt er neon vits i. Dette er indre forhold, men det er også ytre forhold. Krisa vår er ikke noe særnorsk fenomen. Et stort antall andre partiet opplever det samme (bare i større grad) og i svært mange land er M-l-bevegelsen ennå ikke nådd utover sekt-stadiet.

På lang sikt dreier dette seg om noe så helt sentralt som hvordan sosialismen skal se ut i Norge. Dersom vi ikke består denne prøven har vi ingen eksistensberettigelse. Men består vi den vil vi kunne løfte oss opp på et helt annet nivå og få en helt annen respekt i arbeiderklassen i Norge. På et vis er det derfor ei nyttig krise. Den tvinger oss til å tenke, til å undersøke, til å overprøve standpunkter og studere marxist-leninistisk teori på en grundigere og djupere måte. I dette perspektivet er for eks. diskusjonen om datarevolusjonen viktig. Ikke fordi vi ikke skal oppsummere våre egne erfaringer, for det må vi gjøre. Men fordi vi må bli voksne nok til å svare på slike store utfordringer som dem datarevolusjonen vil stille arbeiderklassen og resten av folket overfor. Samtidig blir det viktig å diskutere hva det er ved partiets arbeidsmåte, politikk, taktikk og metoder for ledelse som hindrer oss fra å få rotfesta marxismen-leninismen så skikkelig at det skal mer enn en storm til å blåse oss over ende. Omtrent slik seg jeg nå dialek-

tikken mellom indre og ytre forhold. I denne prosessen vil det oppstå retninger i partiet som vil klamre seg fast ved praksislinjer som ikke holder mål, og det vil oppstå retninger som vil kaste barnet (det mest grunnleggende i ml-teorien) over bord sammen med badevannet. Derfor vil det nødvendigvis måtte bli en kamp, og fasiten vil ikke være gitt på forhånd. Men kampen behøver ikke bli uforsonlig dersom vi fører den på riktig måte.

Det finnes også et annet viktig forhold mellom ytre påvirkning og indre motsigelser. Vi opprettholder et av vestens største ml-partiet i et av verdens rikeste land, et av verdens mest reformistiske land. Dette er en motsigelse i et land som Tyrkia for eksempel fascister og revisjonister dreper ml-ere hvert år er det lettere å se betydninga av sikkerhet, av disiplin og sanneling. 99% av befolkninga i Norge har en eller annen form for tillit til den borgerlige parlamentarismen. I Argentina ville folket antakelig gjøre revolusjon i det øyeblikket det trudde at det kunne styrte Videla-juntaen med makt. I Norge er det ikke noen sånn revolusjonær steming i massene. Behovet for en revolusjon er tilstede, men det store flertallet opplever det ikke sånn. Dette virker sjølsagt inn på partiet også. Reformistisk tenkning vil smitte på partiet. Det er vanskeligere å holde på motivasjonen under slike forhold, særlig dersom vi innbiller oss at velferds-Norge vil vare i flere tiår framover. Igjen er det sjølsagt partiets indre kvaliteter som avgjør i hvor stor grad det lar seg påvirke av sånne forhold.

Flere kamerater har antydning til årsaken til at jeg la hovedvekt på ytre forhold var at jeg ville unndra meg og SK for kritikk. Uansett hva kameratene måtte tru, så har det ikke vært min hensikt. Når jeg har gjort en feil foretrekker jeg å få kritikk for den, så jeg lettere kan unngå å gjøre

feil i framtida. Om noe av kritikken skulle være uriktig stoler jeg på at partiet vil avvise den. Derfor har jeg ingen grunn til å være redd for kritikk.

Det jeg er redd for, er at partiet skal bli innadvent og navlebeskuende, slik at vi ikke gir svar på de viktigste spørsmåla i vår tid. Dette er ikke et teoretisk spørsmål, men et høyst virkelig problem.

De indre problemene i Oslo har redusert partiledelsens kapasitet til å utvikle politiske linjer og drive propaganda i samband med den økende krigsfaren, dersom dette blir langvarig blir det uholdbart.

HVILKE INDRE FORHOLD HAR JEG SKJØNT MERE OM GJENNOM DEBATTEN?

Jeg er blitt kritisert for å undervurdere demokratiets betydning. I utgangspunktet var jeg uenig i dette, fordi jeg mente at de formelle mulighetene til å kritisere og fremme forslag var tilstede. Jeg innser nå at dette var en for snever og nettopp formell synsvinkel. Det betyr at jeg ikke så på demokratiet som noe aktivt, som en ressurs. Demokratiet er ikke noe mål i seg sjøl, men det er den eneste virkelige effektive metode til å prøve standpunkter og til å få fram de kunnskapene som bor i folk, Bare slik kan politikken og taktikken bli alle medlemmenes eiendom. Denne sida av demokratiet har jeg undervurdert, og derfor har jeg ikke i tilstrekkelig grad mobilisert hele partiet til å komme fram med sine meninger og forslag. Jeg er i mot at partiet skal bli en prateklubb og jeg er mot ultrademokrati og fraksjonisme, men her trur jeg også jeg har med meg det store flertallet av de andre medlemmene. Partiet ønsker å komme fram til vedtak og å få satt dem ut i livet. Men partiet ønsker at den demokratiske prosessen forut for vedtaka kan bli bedre og få større oppslutning. Dette har jeg ikke forstått skikkelig til nå.

Partiledelsen og jeg har blitt

kritisert for subjektivism i planlegging og manglende kunnska- per om forholda i partiet. Jeg innrømmer at jeg synes planlegging er uhyre vanskelig. For hver plan har jeg forsøkt å forbedre metode- ne for undersøkelser forut for planene, men det har ikke vært tilstrekkelig. Partiledelsen er også for lite allsidig sammensatt til at den kan ha oversikt over alt i partilivet. Ved forrige landsmøtet undervurderte for eks. jeg betydninga av å sikre en mer allsidig sammensatt ledelse. Jeg var mot å legge vekt på allsidig- het og vant fram med det. Det mener jeg bør rettes ved neste korsvei, ikke ved at SK blir et representantskap, men ved at vi tar sikte på at den tar opp i seg de mest framskredne kameratene på de forskjellige områdene av partiarbeidet, faglig, ungdoms-, kvinnearbeid osv. Dessuten vil jeg gå inn for å sende ut forslag til partiplaner til høring før de vedtas endelig.

MANGLENDE SKOLERING OG FOSTRING

Det er gjort alt for lite for å hjelpe kameratene til å utvikle seg og til å skolere seg til dyktigere kommunister. Kadermangel i partiet skyldes i første rekke at vi ikke utvikler kamera- ter til å ta på seg større oppga- ver. Kameratene kan ha vært med i flere år uten å ha noe særlig mer enn grunnsikrln bak seg. Jeg tipper at et flertall av parti- medlemmene ikke har studert dial- ektisk materialisme på noen orga- nisert måte. Jeg veit at vi alle sammen er dårlig skolert i poli- tisk økonomi. Jeg veit at vanlig organisasjonskunnskap, som møte- ledelse, protokøllføring, kasser- erviceksamhet osv. er for dårlig spredd i partiet. Demokratisk sen- tralisme er ikke blitt studert på

lang tid, mye har gått i glemme- boka, mens nye medlemmer har blitt stående uten skolering i dette. Dessuten mangler det skolering i samband med konkrete oppgaver. Hovedansvaret forsvakhetene i fos- tringsarbeidet må ligge hos parti ledelsen.

For noen år tilbake hadde vi en utmerka "tendens" til at folk i partiet og ungdomsforbunda tok seg jobb i inudustrien. Jeg trur det gnager på ganske mange kamerater at den tendensen ikke er oppsumm- ert, for det blei avgjort gjort store feil av venstretype oppe i en ellers bra bevegelse. Vikti- gere var det kanskje at kameratene ikke fikk noen rettleiing når de først kom ut, eg at en del av dem nå har gått trøtt. Det går nå en bevegelse den andre veien. Tildels er det ikke til å unngå, men det er viktig at det ikke glir ut. Men for å unngå det må saka opp til diskusjon. I samband med dette har en god del kamerater gått med ulø- ste problemer i magen uten at vi har skjønnt at de trengte å bli løst.

Det har vært en god del til- feller av hardhendt kaderbehand- ling. dette var delvis et resultat av en ide om at vi som er ledere var mer suverene enn vi var og del- vis utfra "venstre"-metoden med harde slag. Det betyr ikke at vi ikke skal bruke vedtektene når det er nødvendig. Men det finnes en rekke tilfeller av kamerater som har blitt grovt "mishandla". Det må vi rette på. Det må gjøres sjølkritikk for de tilfellene der det er gjort slike feil og kamera- tene må få opprønsning. Det må også signaliseres at kaderbehandlinga skal legges om.

Jeg trur også nå jeg skjønner noen av reaksjonene på det for eks. kamerat Ø og jeg har sagt om behovet for å få framover. Mange kamerater er engstelige for at vi ikkje skal oppsummere våre egne lærdommer. jeg ser nå at noe at det vi har skrevet kan tolkes slik, og jeg er enig i at det er uhyre

(forts. s.60)

DEBATTEN VIL TA TID!

Da jeg bidro til å sette i gang den pågående debatten i FFP, hadde jeg ingen illusjoner om at det ville bli vel mottatt av våre partiledere. Men reaksjonen overstiger likevel det verste jeg hadde kunnet forestille meg på forhånd, og jeg må oppriktig si meg glad for at herrerne i SKAU ikke sitter med noen statsmakt mellom henda. For det er en plass på Reitgjerdet som vinker til meg i forlengelsen av SKAUs syn på opposisjon. Det synes jeg er et ubehagelig tankekors.

TALER IKKE OPPOSISJON

Saka er ganske klar: SKAU tåler ikke opposisjon i partiet. Det tåles ganske godt at folk avviker fra partilinja og leninismen og begår alle slags feil dersom de bare bukker og neier og er lydige og snille. Men pirker di i SKAUs autoritet eller reiser tvil om sentralens genrelle omdømme og politiske helse da reageres det med voldsomme ildsprutende innlegg, vedtak og disiplinære sanksjoner. Når Røde Fane-redaktøren offentlig uttaler seg i mot demokratisk sentralisme og proletariatets diktatur (i debathefte om prinsippprogrammet) er det knapt noen som blunker. Når Tron Ø vil innføre Gramscis hegemoni-teorier i programmet eller S⁺ vil opprette nytt valgparti uten partibehandling er alt OK. Men hvis jeg skriver noen frimodige ytringer om partiledelsen og DS-formannen viser dem til noen, da reageres det med de voldsomste virkemidler.

Dendaglige ledelsen i partiet består av en håndfull folk. De utgjør ei gruppe som har vært stabil gjennom et langt tidsrom, og som er svært nært sammenknyttet og i praksis bestemmer omtrent alt viktig i partiet. Denne gruppa har vært gjennom en rekke politiske skifter og omveltninger - det ene året til ultravenstre og det andre året høyreavvik - og har utvikla enslags kameleon-aktig

politisk tilpasningsevne. Sammen med den ekstreme "fleksibiliteten" mht politisk linje er det utvikla et ytterst ufleksibelt jerngrep om organisasjonen og makta i den. Folk som har reist opposisjon mot eller tvil ved den ledende gruppas makt i partiet på alvorlig måte, er uten unntak blitt kua eller pressa/kasta ut. Den ledende gruppas enhet og sterke stilling har bidratt mye til å bevare det norske partiets enhet og hindret at mindre saker har utviklet seg til splittelser - dels ved å feie dem under teppet. Men denne sentraliseringa av makt på få hender er blitt et stort problem i dag, da det eksisterer virkelig store og utbredte politiske motsigelser i partiet - som ikke kan løses eller tvinges under teppet ved å kaste et fåtall folk ut av rekke-ne. Når den ledende gruppa i en slik situasjon nekter å gjøre sjøl kritikk, klynger seg til makta, og retter skyts mot opposisjonelle i partiet, oppstår det en ytterst eksplosiv situasjon og en stor fare for splittelse. Det er viktig at folk som står i opposisjon i denne situasjonen ikke organiserer fraksjoner. Det ville sjølsagt vært en fordel om også sentralen var villig til å vise endel romslighet og toleranse overfor opposisjon, men PU-vedtaket om DS-formannens "fraksjonisme" gir liten grunn til håp om det.

På sikt må problemet med den ledende gruppas politiske ryggeløshet og organisatoriske allmakt løses. Det beste ville sjølsagt vært om flertallet av kameratene det er snakk om gjorde grundig sjølkritikk og at vi kunne kurere dem og beholde deres erfaring og redusere faren for splittelse. Men jeg har ærlig talt ikkeså stor tru på at det vil lykkes - når vi ser åssen de turer fram i debatten idag. Heller ikke tror jeg det vil lykkes å styrte eller splitte gruppa på det første landsmøtet. Situasjonen er ikke moden for det, og det ville helt sikkert føre til

tenkning til et stort problem: Bare SKAU "har grep om helheten". Dette gjør det nødvendig med adskilleg tid for at debatten skal bringe fram materiale nok. Det er også viktig å prøve å sammenfatte synspunktene og enkelt-kritikkene i noen prinsipielle synspunkt.

Jeg ser i alle fall to skjæringspunkter for mye av de ulike kritikkene: For det første masselinja internt og eksternt. For det andre klasseinnrettinga (eller mangelen av den) på arbeiderklassen. Jeg skal si litt om det første og etter mitt syn viktigste:

Det meste av debatten om parti demokratiet dreier seg egentlig om masselinja internt: Skal medlemmene og grunnorganisasjonen være de virkelige heltene, utforme politikken og ha makta i partiet? Eller skal linja utformes av ledelsen bak lukkede dører, med hjelp av en håndfull hyrte "Ekspertene". Jeg mener at vår partiledelse i dag har gitt det aller meste av gode maoistiske metoder for ledelse på båten, og egentlig har gitt opp ethvert forsøk på å mobilisere medlemmene og grunnorganisasjonene til å ha et friskt indre politisk og ideologisk liv og til å spille en ledende rolle i utforming av politikken. Resultatet er et omsegripende politisk søvsinn som truer store deler av partiet med full passivisering.

Spørsmålet om masselinja eksternt kommer tydelig fram i spørsmålet om dagskampens betydning. Det ligger også under i debatten om "mer politikk" (blomster til faglig-Olaf for en vakker utgreiing om dette i siste FFP). Det kommer også fram i spørsmålet om vekt på det faglige lokale arbeidet i klubber og foreninger og partiets prioritering av det. Og det kommer fram i spørsmålet om mangelen på reelt frontarbeid fra partiets side overhode. Jeg synes den rådende partitaktikken de siste åra har vært svært lite innretta på å mobilisere partiløse folk til deltaking i klassekampen. I stedet har oppmerksomheten vært retta inn på tiltak for å "vinne

innflytelse" for partiet eller som S' - formulerer det: "Samle krefter, vinne oppslutning og skaffe oss innflytelse over så store folkemasser som mulig..." (TF-des./79). Det meste av masselinjas synspunkt om å sette massene i bevegelse er blitt noksfjerne. "Utspill" og "initiativ" er stikkord her, ikke nødvendigvis for "borgerlig stemmefiske", men for en byråkratisk og subjektivistisk skrivebordspolitikk. Det er svært interessant at gamle maoister som S' og Ø er ute av stand til å forstå denne kritikken riktig!

NOEN ORD TIL S'

Plass og tidsmangel (ble overrumpla av den endra fristen) gjør at jeg får innskrenke meg til noen ord til Pål S' som i mars-FFP følger opp SKAUS forsøk på å tillegge meg en masse synspunkter jeg ikke har, om enn på en mer lavmælt og mindre fantastisk måte enn SKAU-vedtaket om "leninismen".

1. Om klassekampen: Framsteg at du argumenterer endel, men jeg er ikke overbevist om at ukeavis er så ufordelaktig. Skal det bli mulig å diskutere videre må mer tall og facts legges fram.

2. Om sentralt apparat: Poenget mitt står ved lag: hodet må avpasses etter kroppens størrelse. Det ville sjølsagt ut fra oppgavene vært gunstig om begge deler var større, men det er ikke noe argument for et forvokst hode.

3. Om leninismen: Glieder meg at kritikken om en "plan" for å oppløse partiet og er statte det med lokale fraksjoner tørker vekk i site inn - legget ditt.

4. Om "yrkesrevolusjonere": Til det sentrale apparatet må medreknes bedriftene, det er nettopp der jeg snakker om byråkratisering og skev utvikling.

5. 1.mai: Pr. i dag skjer det de facto en nedprioritering av 1.mai

splittelse. Derfor tyder alt på at partiet må belage seg på å leve med dette problemet inn i neste landsmøteperioden, - med alt det vil bety av vansker og farer.

HAR VI TID TIL KRITIKK?

Jeg tror det blir krig, og den kan bryte ut svært snart. Det trudde jeg i høst også, og Afghanistan har ikke innført noen kvalitative nye momenter for meg, bare styrke på tendensene som fantes. Slik tror jeg ikke for eks. På S så på det, da han i desember-TF (rett før invasjonen) skrev: "Jeg ser for meg muligheten av at vi kan stå overfor en lengre fredelig periode..." ("Hva bør RV bli?", TF/des. 79). Kanskje han ser for seg den muligheten ennå, for alt jeg vet.

Men i alle fall: Jeg tror det blir krig. Og det betyr at det haster og er ekstra viktig at vi får rydda opp i partiforholda og skapt en viss enhet mens vi ennå er elgale og har høve til det. Jeg tror det er duka for en katastrofe om partiet må gå under jorda i den tilstand vi har i dag. Hva med en parallel til økonomi-skandalen på det militære området? Hva med en behandling av militært arbeid som tilsvarende behandlinga av faglig arbeid i partisentralen i dag? Hvordan tror SKAU det vil lykkes å omorganisere til full illegalitet og militærkommando i partiet i en situasjon så prega av kaos, oppløsning og mistillit som den vi har i dag?

Vi er nødt til å ta kritikk og debatt mens vi ennå har tid. Kameratene Ø og S* (nummerert etter grad av iver) advarer og ynker seg over at slik kritikk tvinger seg fram og at de ikke har lykket i å unngå den. S snakker om en "frustrerende og handlingslammende kritikkampanje" og Ø om faren for å "seigpine partiet i årevis". Ø spør, med karakteristisk oppfatning av sin egen rolle: "Hva er viktigere enn kritikk? Nå, særskilt krigsfaren, dessuten også den kjente klassekampen i Norge: Streikebevegelsen, lønnsoppgjøret. Dette skal ikke

undertrykke kritikken. Det skal ikke hindre kamerater i for eks. å få slått fast at Ø er revisjonist. Greit. Men gjør det på begrensa tid, få det avgjort, og ikke la oss knytte alle kreftene på dette i veldig mange måneder framover...." (FFP-mars, s. 23).

Det han sier til oss her er: Kom nå med de derre idiotiske forslagene deres skriftlig, slik at vi kan få stemt over dem på landsmøtet og forkasta dem, slik at vi kan få nye fullmakter og orden i rekkene og få slutt på slik unyttig og ubehagelig debatt--- Sånn er det Tron Ø ser på debatten, og tydeligere synes jeg ikke han kan fortelle hvor på bærtur han er. For uansett hva som skjer, er det iallfall sikkert at motsigelsene i partiet ikke vil bli løst gjennom avstemninger på landsmøtet i høst.

Motsigelsene gjelder slike ting som: Er det begått store feil? Hva slags store feil er det? Hva skal gjøres for å rette på dem? Det finns et utall av synspunkter på dette, og debatten er kommet kort - ikke minst fordi den har møtt så sterk motstand fra SKAU. Det finns ingen utsikter til å løse sakene kjapt og greit gjennom noen forslag og noen avstemninger. Dersom partikampen legaliseres og ikke bekjempes fra sentralens side, kan vi lære oss å leve med uenighet og motsigelser og få gjort endel med krigen og klassekampen også. Virkelig handlingslammelse tror jeg bare det er fare for dersom SKAU prøver å undertrykke debatten eller "avgjøre" den fort på landsmøtet.

HAR MOTSIGELSENE NOE SKJÆRINGS-PUNKT?

Jeg mener partidebatten hittil har reist mange enkeltspørsmål og del-kritikker. Det henger delvis sammen med at i vårt parti jobber folk mye sektorvis, og tar opp bare spørsmål de sjøl kjenner direkte fra sitt arbeidsområde. Mangelen på partidebatt "på tvers" av de sektorene arbeidsdeling i partiet medfører, gjør slik sektor-

(uansett hva som sies om viktigheten), som ser ut til å kunne overgå mine ønsker.

6. Om kommunistiske verdensbevegelser: Mitt poeng var at kritikken av Sovjet og Stalins feil ikke er tilført særlig nytt de siste ti åra. (Ø: bygger for eks. såvidt jeg kan se på den spanske revisjonisten Claudins bok om Komintern som grunnlag for kapitlet sitt i boka - og trekker fra endel han ikke liker).

7. Om formen: Jeg er ikke spesielt rasende, irritert eller arrogant (hvem skulle tru jeg ville få høre det fra Si, av alle??) Men jeg syns dere er forbløffende lette å erte.

Henry P

PS: En ting jeg har grubla på: Blir det forbudt under sosialismen i Norge å skrive "ukameratslige" ting i avisene eller på veggaviser? Eller skal det fortsatt gjelde bare innad i partiet? Her har vi en viktig demokrati-debatt for prinsipp-programkomiteen!

UKLAR DEBATT MED FARLIG TONE

For første gang på mange år går det harde diskusjoner i FFP mellom kamerater på DS og SK-nivå. For menige medlemmer er innholdet, de store linjene, uklart. Det er derfor uforståelig så langt at den politiske uenigheten i seg sjøl ikke kan løses innad i partiet. Det er derfor med stor bekymring at vi registrerer en tiltakende prestisjepreget og ukameratslig stil i debatten. Går det i retning av eksklusjoner, avskalling, splittelse i distriktet? Hvis det foreligger en slik fare, bør det reageres før det er for seint.

Mao oppsummerer at ulike motsigelser krever ulike metoder for å bli løst. Han sier til og med at

du kan gjøre venn til fiende hvis du behandler han feil. Kjeftesmellinga i FFP løser ingen motsigelser, men vitner om ondt blod kamerater i mellom. Denne destruktive prosessen må stanses samtidig som den politiske debatten må avklares.

Debatten må få en ledelse som evner å analysere ut fra prinsippet om enhet- kritikk-enhet. Denne ledelsen må følge masselinja og sende ut de avklara motsigelsene til grunnorganisasjonene til løsning. Hvis partimedlemmene blir vist en slik tillit vil de være i stand til å ta stilling til hva som er riktig og galt. Sannsynligvis vil dette gi partiet energi og inspirasjon og en del fin politikk.

Så et vanskelig problem: Hvem skal lede debatten? Etter mitt syn er de involverte kameratene i DS/SK inhabile. Så kjelkete som denne diskusjonen har starta vil disse kameratene neppe greie å skille politisk uenighet fra mistillit. Samtidig er det vel disse samme kameratene som skal avgjøre hvordan motsigelsene skal løses. Så jeg håper de stridende i SK/DS syns forslaget mitt er godt, og at det ikke blir oppfatta som en generell mistillit til ledelsen.

Guri O.

kommentar:

Guri O. tar i artikkelen overrrfor opp spørsmålet om hvem som skal lede den partidiskusjonen vi har på gang. Forslaget går inn på SKs og DS' styringsrett som ledende partiorganer og må derfor besvares av disse organene. Svar er lovt til førstkommende nummer.

FFP-red.

SVAR TIL PÅL S

FRA FAGLIG - OLAF

Kamerat Pål S (PS) sier seg enig i kritikken på noen punkter, på andre vil han gjerne diskutere mer og på noen punkter er vi nok fortsatt skarpt uenig. Det er også saker kamrat PS ikke kommenterer. Jeg synes dette innlegget er et steg i riktig retning. Det gjør det enklere å konsentrere diskusjonen og forhåpentligvis også oppnå enhet. Jeg skal kort kommentere de seks punktene i PS sitt svar.

1. Jeg er fornøyd med at kamerat PS vil gå nærmere inn på beretninga med det formål å analysere og kritisere nedprioriteringa av det faglige arbeidet. Jeg håper mange vil delta i den diskusjonen, også i FFPs og TFs spalter.

2. Det er bra at vi nå er enige om at SKAU ikke skulle ha trukket seg ut av FU, men dette er bare en del av problemet. Kritikken vår går også på at ingen organ i SK har behandla faglig i denne perioden. Dette må forandres raskt. Det er gjort visse forbedringer i kontakten mellom FU og SK. Dette må føre til hyppig realitetsbehandling av det som skjer på arbeids plassene. Det har for eks. vært helt uholdbart at ikke i detminste SKAU har behandla den svære streikebevegelsen i vinter. Dette er noe som ikke kan vente til etter landsmøtet.

Jeg er uenig i at jeg har kritisert kamerat Tron Ø urettferdig og henviser til mitt svar til han.

3. Kamerat PS har ikke tatt standpunkt til hva som er årsaken til nedprioriteringa av faglig-arbeidet, men er villig til å høre på FU og mine argumenter. Det er greitt nok

Men nettopp dette spørsmålet bør diskuteres åpent i spaltene nå. Kamerat TØ legger i forrige nummer fram at han mener feilen "bl.a. skyldes at ledelsen er prega av mange heltidsfunksjonærer..." Han bruker også kamerat PS som eksempel. Jeg synes partiformannen bør kommentere dette, andre i SK også. Diskusjonen her er alt i gang.

Min karakteristikk av SK sitt forhold til faglig-arbeidet kan virke uheldig fordi genrelle karakteristikker ikke alltid gjør det så enkelt å diskutere. Jeg henviser derfor til meg utførlig kritikk i mars-nummeret av FFP.

4. Vi er enige i at partiledelsen har behandla diskusjonen om prinsippprogrammet feil. Dette må komme til uttrykk eksternt og jeg oppfordrer kamerat PS og andre talsmenn til å delta i diskusjonen om de prinsipielle innvendingene nå. Når dette skrives er det ennå ikke gjort til tross for at vel ingen står for in-holdet i fagligdelen lenger.

5. Kamerat PS svarer at SKAU bare har fått innkalling til to lagsmøter om partikrisa i Oslo. Det får DS og SKAU gjøre opp seg imellom. Poenget mitt var at SKAU for lenge siden burde ha satt i gang undersøkelser med vanlige partimedlemmer om krisa. Da kunne SK ha unnått en rekke av de feila de har gjort i debatten. Dere har ført den uten kjennskap eller hensyn til den faktiske situasjonen i partiet, noe som er så altfor typisk for SKs måte å lede på. Ingen problemer i møteinnkallinga fra DS kunne ha hindra SK i å gjøre sanne undersøkelser dersom

dere satsa på det.

6. Kamerat PS skjønner ikke at jeg kan "gi min fulle tilslutning" til DS-formannens kritikk av PS i januar-nummeret.

For det første gjengir du meg feil. Jeg har ikke gitt min "fulle tilslutning" til DS-formannens kritikk. Jeg skrev at jeg var "i hovedsak enig". Det er en meget viktig forskjell. Jeg skrev i "hovedsak" nettopp fordi jeg er uenig i en delformuleringer i kamerat ex DS-formannens innlegg. Det gjelder for eks. den om at "mer politikk kan gjøre skade". I mars-nummeret presiserer jeg grundig hva jeg er uenig med deg i i din november artikkel om partikrisa. Det har aldri falt meg inn at du eller noen annen som kjenner bare det aller minste til mitt og FUs arbeid, skulle kunne tro at jeg mener vi ikke skal lage mer politikk. Du ved jo at jeg bl.a. siden høsten 1978 har kritisert SK for knapt å gjøre noe med norsk økonomi, industripolitikk osv. Du vet at jeg og andre i FU har laga en hel rekke notater og forslag om industripolitikk, kriseprogram, RV-program, Arbeidsprogram osv. osv. Seinest i desember hadde vi en mini-konferanse om leiefirmaene på skipsverftene. Jern og Metallkameratene i Oslo har fått oversendt noen av resultatene.

Ingenting av dette er noe å skryte av. Jeg nevner det for å vise at bare vrangvilje kan få folk til å antyde at jeg skulle være i mot mer faglig politikk. Jeg ser at både du og kamerat TØ er svært så ivrige etter at jeg skal markere meg mot DS-formannen. I forrige nummer og i svaret til TØ i dette nummeret begrunner jeg hvorfor jeg synes det er fullstendig underordna.

HVA NÅ?

Jeg får ikke nok plass eller tid til å gå grundig inn på hvordan jeg mener diskusjonen bør gå

videre. Bare kort.

- SK må straks avklare hva den store partidiskusjonen de har annonsert, skal dreie seg om. Om den for eks. skulle rette seg mot "økonomismen" i partiet, eller mot DS-formannen i Oslo sin påstøtte fraksjonisme, ja da er den etter min oppfatning fullstendig forfeila og vi vil få en frustrerende og handlingslammende kritikk-kampanje", som både PS og jeg er i mot.

- Jeg mener vi trenger en diskusjon om hele måten som partiet leder og organiserer arbeidet sitt på. SK må oppløse den blokken som de utgjør overfor medlemmene og delta fritt i partidiskusjonene og våge å markere uenighet også seg i mellom.

Svært mange feil i dette partiet skriver seg etter min mening fra sjølgod isolasjon i toppen. Både politisk og organisatorisk må SK lære seg å lytte til medlemmene, undersøke de interne forholda med et mer "åpent sinn" enn de har gjort. Historia viser jo at SK gang på gang har gjort en rekke feil i strid mot riktige ideer som finns i partiet. Vi er i ferd med å komme i en situasjon der SK oppfører seg som om medlemmene var deres største problem. Dette betyr at vi trenger en diskusjon om den demokratiske sentralismen og hvordan den skal fungere. Og her er det først og fremst SKs metoder for ledelse som bør diskuteres.

- Jeg mener partiet må ha en plan. Ingen kapitalist ville drive butikken sin med den type plan som vi driver etter. Partiet mangler i dag svar på fundamentale spørsmål som "Hvor står vi? Hvor går vi?" Partiet må ha en oppfatning av hvor vi ønsker å befinne oss, politisk og organisatorisk i løpet av de nærmeste åra. Vi trenger en politisk/taktisk/organisatorisk plan også for en rekke av delområdene som vi jobber på. Jeg mener at sjølkritikken for feilaktig planmodell i beretningsutkastet er alt for overflatisk.

Disse sakene vil ikke i seg sjøl føre oss ut av krisa. Men

jeg mener de hører med til forutsetningene for å kunne gå framover. Det er også med sånne saker i bakhue at jeg har kritisert kamerat PS sin artikkel i november nummeret av FFP. Jeg synes han overser disse problemene. Jeg håper vi kan komme lenger i den diskusjonen også .

Faglig-Olaf

SVAR TIL TRON

Ø.

FRA FAGLIG-OLAF

Kamerat TØ føler seg utsatt for reine "høstjakta" fra min side, skjønt han ikke føler seg truffet. Årsaken er at jeg brukte noen sterke uttrykk i kritikken av en kronikk han skrev. Men uttrykkene mine var tydeligvis ikke sterkere enn at kamerat TØ føler behov for å utlegge dem videre og hevde at jeg har presentert han som "en falig noldus" osv. Det gjør riktig nok polemikken hans noe enklere. Men, altså, dette er kamerat TØs egne uttrykk ikke mine.

Jeg skrev en ironisk kommentar om at det er "synd for Tron Ø hvis han går rundt på jobben sin og bare sier "streike" hver gang det dukker opp et problem." Men videre skrev jeg også at han "opphever sin egen uvitenhet.... til en generell karakteristikk av partimedlemmenes faglige arbeid." Jeg var forbanna og gikk for langt der. Det var uendøvendig. Det irriterer meg, spesielt fordi det ga kamerat TØ anledning til å konseentrere innlegget sitt mye om min sleiv. Han unnlater til og med å nevne min kritikk av prinsippprogrammet som han jo sjøl står ansvarlig for. Kamerat TØ kan derfor lettvis konkludere med at jeg nok heller burde kaste meg over DS-formannen, som etter TØs mening står for synspunkter som "er virkelig farlige for utviklinga av vårt falige arbeid". Jeg får begrunne nærmere da, hvorfor jeg med god grunn leser TØ med strenge briller.

IKKE FOR STRENG

Kamerat TØ innrømmer i sitt svar til meg at han var ensidig i den kronikken jeg kritiserer. Men samtidig sier han at jeg er for streng og at jeg gjør det unødvendig lett for meg sjøl ved bare å sitere følgende: "Men hvor er AKP(m-l)s konkrete faglige politikk? Vi er mot klassesamarbeid og for streik." (I riktig rekkefølge denne gang:) Han antyder at jeg skulle ha leita meg fram for å finne en svakhet. Men så enkelt er det nok ikke.

Når du leser videre i kronikken hans, så bli denne karakteristikk-en bare bekrefta. Han avslutter nemlig sine spørsmål med følgende: "Proletariatets parti, uten politikk for proletariatet?" Det står ingenting i kronikken hans om at det finns noe positivt å bygge på. Jeg ville sannelig ikke ha gjort det vanskeligere for meg sjøl om jeg siterte hele avsnittet.

TØ GJØR DET LETT FOR SEG SJØL

Den som gjør det lett for seg sjøl er kamerat TØ. Poenget i artikkelen hans er at vi må gå framover, ikke bakover. Denne problemstillinga griper inn i diskusjonen om partikrisa, uansett den umiddelbare bakgrunnen for kronikken. Problemstillinga er udialektisk og retorisk. Alle jeg snakker med er interessert i å gå framover. Men samtidig som vi gjør det, må vi oppsummere og gjøre opp med flere saker.

Kamerat TØ gjør det unødvendig lett for seg sjøl når han begrunner sin konklusjon om å gå framover med feilaktige framstillinger av hvor vi faktisk står. Derfor er heller ikke dette spørsmålet ei lita fillesak.

FRAMOVER OG "BAKOVER"

I FU har vi sett det som tvingende nødvendig å oppsummere en del forhold for overhode å være i stand til å gå framover. Det gjelder for eks. taktikken for tariffoppgjøret i 1978, som inne-

holdt "venstre" feil, og som vi derfor skreiv om i TF som grunnlag for en mer riktig taktikk i år.

Det gjelder oppgjøret med "venstre" i fagforeningstaktikken, som en forutsetning for den framgangen som har vært på årsmøtene de siste åra.

Det gjelder oppgjør med feil i "Utkast til Faglig Manifest" som en forutsetning for å ha en riktig taktikk i miljøspørsmål, osv.

Mange spør om taktikken i SEF-saka var rett. Mange vil diskutere det som blei gjort etter at partiet fikk en hel rekke medlemmer i industrien. Vi har satt i gang arbeid med å oppsummere noen av disse sakene. Jeg mener det er svært viktig, ja, rett og slett en plikt. Det har ingenting med å gå bakover å gjøre. Det dreier seg om tilbakeblikk som er en forutsetning for å gå fram. Det nytter ikke å slå en strek over fortida. Hvilken garanti skulle folk ha for at vi ikke stadig vekker repeterte våre feil?

Det er ikke bare TØs artikkel som har fått meg til å lese med "strengte briller". Jeg mener også at beretningsutkastet tar alt for lett på slike saker. Vi tar bare skade av forsøk på lidende overgang. Kamerat TØs kronikk ute-lukker ikke at vi kunne være enige om dette. Jeg håper vi er enig.

Intet problem er så stort og vanskelig at en ikke kan løpe fra det.

TRENGER VI MER FAGLIG POLITIKK?

Det er faktisk tittelen på kamerat TØs svar til meg. Venter han virkelig svar på spørsmålet? Vet ikke kamerat TØ at jeg - og hele FU - i to år nærmest har skreket på kader, prioritering, planer og hjelp fra SK for å drive fram faglig-arbeidet og lage "mer faglig politikk?" Selvfølgelig vet han det. Men hvorfor da, når han vet hva som er faktisk tilfelle og han vet hva som gjøres i praksis, hvorfor da forsøke å skape tvil om mitt standpunkt? Jeg sjøl er bare i stand til å se en mulighet: Jeg har ikke latt meg spenne for den vogna som framstiller kamerat DS-formannen som den som ikke vil ha mer faglig politikk. Jeg synes kamerat TØ sitt spørsmål er temmelig drøyt. Men - jeg skal være litt mer tålmodig denne gang.

ORD OG HANDLING

Kamerat TØ. Jeg tarmeg den frihet å vurdere hva som er "faglig" utfra mer enn en enkelt setning i et FFP-innlegg. For første gang, så lenge jeg har vært i denne byen, så ble det gjort alvorlige forsøk på å lage et FU da DS-formannen kom hit for vel ett år siden. Det var også han som starta kampen for å rydde opp i den feilaktige organiseringa av de fagorganiserte kameratene. Med tilsvarende tiltak fra SK i forhold til partiet som helhet og SKs FU spesielt, så hadde bildet sett bedre ut i dag. I samarbeid med ex-DS-formannen og Oslo FU har vi også fått i stand konferanser om tariffoppgjøret i Oslo. Ex-DS-formannen er i praksis ikke

så uinteressert i faglig politikk som flere ynder å framstille han.

Jeg synes kamerat TØ har vært mindre samarbeidsvillig. Det tok fem måneder før kamerat TØ svarte på kritikk av prinsippprogram-utkastet. (Eksternt har han til dags dato ikke gjort det). Det tyder ikke akkurat på praktisk vilje til å lage mer faglig politikk. I de samme fem månedene har jeg også merka meg at kameraten har skrevet en rekke innlegg i Klassekampen om andre saker.

I to nummer av FFP har kamerat TØ sagt at han er uenig med FU og med meg i faglige spørsmål. Han har ennå ikke sagt hva det gjelder. Man bør ikke la uenighet ligge. En av årsakene til det er at det hindrer oss i å gå framover. Faktum er at kameraten til dags dato ikke har lagt fram sin kritikk og uenighet med FU. Liksom heller ikke program utkastet ble forelagt oss før trykking. Jeg oppfordrer kamerat TØ til å komme fram med kritikken sin. Og på den måten vise praktisk vilje til å lage mer og bedre faglig politikk.

Det er slike faktiske forhold som gjør at jeg ikke velger mål for kritikken utelukkende utfra få ord på et papir. Det gjør også at jeg med god grunn leser kamerat TØ med strenge briller. Det dreier seg ikke om en urettferdig behandling, eller uskyldig forfulgt kamerat TØ her. Men om et framtrepende partimedlem som har sagt og gjort ting utad og innad.

Jeg synes det er litt billig og at ting blir snudd på hodet når DS-formannen plutselig skal framstilles som den store motstander av faglig-politikk.

BEKLAGELIG

Kameat TØ er enig i at faglig er prioritert for lavt. Kamerat PS sier han også i SK har kritisert nedprioriteringa. Bra, jeg visste ikke at vi hadde en alliert på det spørsmålet. Desto mer beklagelig er den måten kamerat TØ løper unna ansvaret på og de krumspingene han gjør for å få retta skytset bort fra seg sjøl.

Når han attpå i tittelen på svaret sitt stiller det åpent om jeg kanskje skulle mene vi ikke trenger mer faglig politikk, da må jeg svare.

Men jeg håper på en mer konstruktiv debatt framover. Om kamerat TØ legger fram sitt syn på prinsippprogrammet nå, om han legger fram sin uenighet med FU, da kunne vi lage mer faglig-politikk i praksis, og slippe en ørkendebatt om hvem som i teorien er for hva.

Faglig-Olaf

OSLO PLANEN SOM FORSVANT

I februar-nummeret av FFP kom den daværende DS-formannen med en kort kommentar til artiklene fra Tron Ø. og Bjørn F. Der kommer han med noen merkander om plankrisa.

Han tar utgangspunkt i uenigheten mellom DS i Oslo og SKAU om at det skulle være en særegen Oslo plan fra og med i høst. (på samme måte gikk vi inn for en egen Nord-Norge plan der landsdelen i større grad skulle få gjøre sin egen prioritering utfra de lokale forholda). Kameraten sier så følgende: "I denne planen ønsket DS å gi rom for lokalt initiativ. Dagskampen skulle prioriteres opp med det falige på topp".

HVOR ER OSLO - PLANEN?

Det høres jo bra ut. men la meg spørre: hvor er Oslo-planen?

Har det noen gang blitt lagt fram noen slik plan for medlemmene eller for avdelingsstyrene?

Mener DS-formannen de to sidene i FFP for september? Antakelig gjør han det, for noen annen plan for Oslo-partiet har ikke eksistert.

La det med engang være sagt at det er uhyre vanskelig å lage

planer. Men denne planen er et langt skritt tilbake i forhold til tidligere og mangelfulle planer i partiet.

Denne "planen" inneholder ingen konkrete oppgaver, ingenting om hva partiet faktisk skal gjøre. Den sier ingenting om hvilke spørsmål som er viktigst for arbeid-erklassen i Oslo og inneholder ingen analyse. Den inneholder ikke så mye som ei skisse til en møteplan og sier ingenting om hva partiet skal prøve å oppnå, verken eksternt eller internt. Etter mitt syn er dette ikke en plan og det har heller aldri vært mulig for avdelingene å dra nytte av dette skrevet. Men jeg er klar over at jeg sjøl har lagd en del dårlige planer, så jeg bør sjøl-sagt være beskjeden. Derfor vil jeg nøye meg med å vise til hva en UDS-formann skreiv om denne "planen" i oktober-FFP: Over-skrift: "Oslo-planen må forkastes" Videre: "Jeg synes dette er noe av det dårligste jeg har sett fra DS, og det sier ganske mye. Det hele virker lite gjennomtenkt og som "skrivebordsarbeid" gjort i all hast... Jeg kan vanskelig forstå at dere har gjort undersøkelser i det hele tatt, og at inntrykkene dere har fått av situasjonen er noe som har ramla ned i hodet på dere. Dere kan umulig ha satt dere skikkelig inn i problemene og diskutert grundig ut fra dette".

I november svarer DS at de er enige i mesteparten av kritikken, også at det var subjektivisme og "skrivebordsarbeid". "Planen" blei altså utsatt for et veritabelt slakt. DS var i hovedsak enig. MEN: Det blei aldri lagd noen ny plan. Dette er det faktiske forholdet, som den avgåtte ds-formannen ikke nevner. Det er sjølsagt umulig for avdelingene og medlemmene å følge en lokal "plan" som enten er ubrukelig eller ikke finnes. Kameraten derimot mener at skylda ligger hos SK som pålegger avdelingene så mye arbeid at det er umulig å få gjort noe lokalt. Sjølsagt er det en kime av sannhet i dette. Jeg og han og resten av SK har i fellesskap vedtatt en rekke over-sentralistiske planer. Det har SK gjort sjølkritikk for i beret-

ningsutkastet. Men dermed er det ikke sagt at det er umulig å drive lokalt arbeid. Den tidligere DS-formannen mener tydeligvis det: "Jeg kan ikke se at avdelingene til nå er pålagt vesentlig mindre sentrale oppgaver enn tidligere. Tvert om, denne våren ligger vi an med disse sakene: Prinsipp-programdiskusjonen (som til nå er kommet kort i avdelingene) beretningsdiskusjon (som knapt er starta), handlingsprogramdiskusjon, nominasjoner, 8.mars, KK-kampanja, 1.mai, vervekampanja, beredskapsdiskusjon, pluss opptapping av det anti-imperialistiske arbeidet i samband med Sovjets ekspansjon".

GITT OPP Å LEDE

Dette er ei erklæring fra formannen i partiets største distrikt. Den tyder på at han allerede på det tidspunktet hadde gitt opp å lede Oslo-partiet. Her roter han sammen sentrale og lokale oppgaver i en eneste graut. Denne grauten blir så overveldende at han ikke engang greier å si hva han mener vi må kutte ut av disse oppgavene. Han strekker kort og godt armene i været og gir opp. Dersom partiet skulle fulgt Oslo-formannen ville det bare kapitulert.

Det er sjølsagt meningsløst å likestille landsmøtediskusjonene med ei ukes KK-kampanje i begynnelsen av mars som et mindretall av medlemmene skulle delta i.

HVA ER SENTRALT OG LOKALT ARBEID?

Erklæringa til kameraten viser også at han regner 8.mars, 1.mai, verving og anti-imperialistisk arbeid som "sentrale" oppgaver i motsetning til "lokalt arbeid". I partiavdelinga mi regner vi faktisk verving til vårt lokale massearbeid. I løpet av 8 måneder har vi gjennomført 4 grunnsirkler og verva en del medlemmer, slik at vi er blitt flere til å løse oppgavene. 8.mars på Furuset var faktisk et gjennombrudd i vårt lokale massearbeid. Mange parti-kamerater deltok i å mobilisere til 49

demonstrasjon for de viktigste kampsakene i vårt boligområde. Avdelinga vår har ennå ikke gjort så mye med anti-imperialistisk arbeid etter invasjonen i Afghanistan, men jeg veit at mange avdelinger i Oslo og i landet forøvrig har gjort et viktig gjennombrudd for det lokale massearbeidet i samband med Afghanistan. Den tidligere DS-formannen konstruerer et uoverstigelig motsetningsforhold mellom det han kaller "sentrale" og det han kaller "lokale" oppgaver som ikke har noe med virkeligheten å gjøre. Det er umulig å lede et parti etter sann oppskrift. 1.mai står på den sentrale planen, men det er i høyeste grad et løkalt spørsmål om fagforeninga vår eller folka i boligdistriktet vårt går i SV-toget eller i Falig 1.mai front.

Det siste kortet han kaster inn på bordet for å få kabalen til å se uløselig ut er beredskapsdiskusjonen. Dette er en diskusjon som er planlagt lang tid før Afghanistan, nen nå etter invasjonen og SK og Klassekampen motvært et stort antall henvendelser fra kamerater som krever å få materiale til å diskutere hva de skal gjøre dersom det blir krig. Materialet sendes ut nå og diskusjonene er satt på planen i mai-juni. Stort bedre kan vel ikke et sentralt opplegg være tilpassa partiets og medlemmenes behov. Det er ingen grunn til å tru at kampanjeuka for KK i mars eller det som blei gjort med 8.mars vil hindre gjennomføringa av den diskusjonen.

Det finnes reelle problemer med prioriteringa og planlegging i partiet, men den tidligere DS-formannen svikter sin oppgave

som partileder ved å rote likt og ulikt sammen i ei eneste kvase. Uansett hva som har vært hensikten til kameraten så fungerer den typen propaganda som sabotasje. Dersom en ansvarlig partileder er uenig i ei prioritering får han eller hun stille motforslag eller forslag om hva som skal strykes av planen. Dersom kameraten mener at vi ikke bør ha beredskapsdiskusjonen eller ikke bør trappe opp arbeidet mot Sovjet, så får han foreslå det. I stedet skaper han kaos. Uansett intensjoner er det ei linje for å holde partikrisa ved like og å skape krise på områder der det ikke var krise tidligere. Oslo-partiet kan ikke ledes på en sann måte. Det spørres om noen organisasjon i det hele tatt kan ledes på denne måten.

"SØLVKORN I TULLET"?

Den tidligere DS-formannen mener at SKAU ikke må være så skarpe i kritikken av han, at det kan være "sølvkorn i tullet" som vi ikke oppdager. Sjølsagt kan det det. Hvis vi først er enige om at det virkelig er tull å gå inn for å nedlegge dagsavisa, slik han har gjort tidligere eller å skape et så fantastisk rot av partioppgaver som han gjorde i sin artikkel, så skal jeg innrømme at han absolutt har noen sølvkorn når han sier at det er kaderkrise.

I dette nummeret av FFP er det offentliggjort en sjølkritikk fra SKAU som jeg la fram for DSAU i desember. Der innrømmer vi at vi har overbeskatta Oslo ved å bygge opp det sentrale apparatet for raskt. Vi sa også at vi ville føre tilbake kamerater til Oslo-partiet. Den tidligere DS-formannen sier at han og DS ikke har fått skikkelig respons for det. Faktum er at det er ført tilbake endel kader. Krisa i Oslo tvang oss til å nedlegge det sentrale kvinneutvalget. Mange kamerater i de sentrale utvalga og i partibedriftene har styreoppgaver i avdelingene. dette er også en ny tendens. Noen andre er også overført til arbeid i Oslo. Men vi kan ikke fylle gapet med kader fra sentralen, slik

ex-DS-formannen tydeligvis trur. Hvis "virkelig respons" betyr å dekke Oslos kaderbehov på denne måten må vi legge ned partiet sentralt. Ei slik løsning ville sjølsagt være det reine galematias. Derfor må gapet i det alt vesentlige fylles med kamerater som skolerer opp til å løse oppgaver på et høyere nivå. Kameraten snakker alt for mye om tilbakføring og alt for lite om skolering. Det sentrale studieutvalget har prøvd i et år å få en diskusjon med DS-ledelsen om hvordan skoleringa i Oslo-partiet kan bedres. En lang rekke SK-medlemmer og andre sentrale folk har i over ett år stilt seg til disposisjon for Oslo-partiet for å lede skoleringsvirksomhet. de har bare i liten grad blitt brukt. Når kaderkrisa er så akutt (der

er jeg enig med kameraten), hvorfor har da han og DS unnlatt å sette igang med skolering? (I det siste har det skjedd viktige positive ting på dette området. Samarbeidet mellom det sentrale studieutvalget og DS er blitt oppretta og det har ført til boligkurs og forelesninger om helse og sosialpolitikk osv. Det er satt igang faglige kurs også, og dersom DS ønsker det skulle det ikke være vanskelig å skaffe ledere til langt flere kurs enn det som er igang nå.

Dette smaker av fugl, kamerater).

Pål S

AVVEIER INN I EI DJUPERE PARTIKRISE - OG VEIEN UT AV DEN

FINN :

Svært mange kamerater jeg har snakka med i det siste kommenterer debatten om partikrisa omtrent sånn:

"Jeg er mye enig med partiledelsen når det gjelder politiske standpunkter. Henry B kjemper for ideer som vil gjøre vondt mye verre, eks- DS-formannen sprer tåke og det trenger vi minst av alt nå. Når det er sagt, synes jeg dere i partiledelsen kommer berettigta kritikk for dårlig i møte. Dere har mye rett, men jeg synes dere løser motsigelsene dårlig. Dere må være mer imøtekommende".

Som talsmann for sentralkomiteen får jeg mange reaksjoner og synspunkter på partikrisa. Jeg skal ikke påstå at det synet på situasjonen jeg har vist til her, er typisk for hele Oslo-partiet. Men jeg er sikker på at ganske mange mener dette. Svært mange er urolige for situasjonen, er levende opptatt av å få til en løsning. Men veldig mange synes debatten er dels kaotisk, dels at

den "foregår over hue" på dem.

Jeg skal prøve å gi mitt syn på situasjonen nå, inkludert hva jeg mener vi i partiledelsen gjør feil. Jeg skal også ta opp hva slags forhold som etter min mening virkelig skader partiet.

VI MÅ KOMME BERETTIGTA KRITIKK I MØTE

La meg først ta opp en sjølkritisk vurdering av hvordan vi i partiledelsen handler partikrisa. Jeg synes den viktigste svakheten vår er at vi ikke kommer berettigta kritikk godt nok i møte. Personlig har jeg hele tida vært sterkt i mot en langstrakt kritikk-kampanje som drives sånn at vi ikke får gjort noe med store viktige klassekampsaker, beredskap for krig osv. Alt som har skjedd har overbevist meg om at dette er riktig. Samtidig synes jeg at vi har tendenser til å reagere for negativt på en del kritikk, og ikke skilt mellom

berettigta kritikk og feilaktig, dels giftig kritikk (dette skal jeg komme tilbake til). Svært mange partikamerater har verdifull skarp og kameratslig kritikk som vi må lytte til, lære av og se på som noe positivt. La meg kort nevne noen eksempler hva jeg mener er berettigta kritikk:

* Diskusjonen om prinsipp-programmet. Utkastet blei dessverre ikke slik sentralkomiteen hadde fatta vedtak om: Så kort og så prinsipielt som mulig. Men år dette så var et faktum, burde vi sikra skikkelig opplegg og ledelse av debatten. Vi har latt diskusjonen skli for lenge. Med en skikkelig ledelse av denne viktige diskusjonen ville behandlinga i avdelingene blitt nye bedre.

* Spørsmålet om årsakene til partikrisa (indre-ytre). Personlig ønsker jeg i fjor sommer at vi måtte komme i gang med en målretta diskusjon om problemene i partiet. Samtidig reagerte jeg mot den oppfatninga som en del kamerater hadde: At de ensidig la vekt på de indre årsakene til problemene. Jeg synes de undervurderste virkningene av de internasjonale endringene (Albania, Kina, Vietnam etc). Dette er et standpunkt jeg fortsatt har, for de ytre endringene har stor innvirkning på forholda i partiet. Samtidig må jeg sjølkritisk innse at en ting er å holde fast på den store vinkningen som de ytre endringene har, en annen ting er hva som er hovedsaken. I dag er jeg sikker på at det er de indre forholda.

Var mitt opprinnelige standpunkt et knep for å komme unna kritikk? ("Skyv skylda over på ytre forhold så slipper ledelsen unna ansvaret for de indre problemene som ledelsen sjøl er skyld i"). Dette vil jeg avvise. La oss være uenige, la oss diskutere, la oss finne ut hvem som tok feil. Men la oss ikke dytte på hverandre skumlere motiver enn de vi faktisk har.

* Motsetningene mellom SKAU og DS i Oslo. Disse fikk stå uødvendig lenge. Jeg og andre bidro på en uheldig måte til å låse fast mot-

setningene ei stund. Jeg har lenge vært sterkt uenig i den del av de linjene som Oslo-partiet er blitt leda etter (manglen på konkret bypolitiske linjer, manglende skole-ring, eksternt arbeid m.m.) Dette standpunktet har jeg ikke ndra. Men jeg og andre skulle på et tidligere tidspunkt gått in- for brubygging og gjort nødvendig sjøl kritikk for feil som vi har gjort i forholdet til Oslo. Denne sjølkritikken foreligger nå (fra desember), og burde være et bra utgangspunkt for å normalisere forholda (se sjølkritikken som er trykt i dette nummer av FFP).

Om DS kunne legge fram en tilsvarende sjølkritikk, trur jeg at et viktig skritt ut av krisa blir tatt.

Vår behandling av en del andre saker - som spørsmålet om Statsstøtte til Klassekampen og framtida til Rød Valgallianse - viser at vi har endel å så til rette for. (Noe mener jeg vi har behandla bra, for eks. sjølkritikken for den økonomiske krisa). Vi har fått kritikk i partiet for disse feila. Mye av denne kritikken har vært riktig. Men jeg synes ikke vi har evna å komme denne berettigta kritikken i møte på skikkelig vis.

Dette betyr at vi må lytte bedre til kritikk i partiet og bruke den konstruktivt for å styrke både sentralismen og demokratiet. Når vi har tatt feil og skrifter standpunkt, må vi gjøre oppmerksom på det og gjerne takke rette vedkommende som reiste kritikken for god hjelp. Sann mener jeg stilen vår bør være i forhold til berettigta kritikk, sann bør stilen være i hele partiet.

UBERETTIGA KRITIKK

Når dette er sagt, er det på tide å skille berettigta kritikk fra uberettigta. Enkelt uttrykt synes jeg det er tre typer kritikk som ikke er egna til å løse krisa, men som tvert om bidrar til å skape uforsonlige motsetninger. Dette er kritikk jeg har støtt på i det

siste. Kamerater som har den slags kritikk har sjølsagt sin fulle rett til å hevde den ikke minst når den legges iram ansikt til ansikt og ikke bak ryggen på en. Det jeg mener er at den er grovt feilaktig.

*Partiledelsen driter i partikrisa. "Gjør vi det? Nei. Jeg har sagt at jeg synes vi kom for seint i gang og at vi må komme berettigede kritikk mye bedre i møte. Dette er en viktig kritikk av vår egen praksis. Men betyr det at vi "driter i krisa"? Vi har forskjellige oppfatninger av hvordan vi skal løse krisa. Greitt, så la oss ta det som utgangspunkt og strides videre for å finne en løsning. ta beretningsutkastet, noen kamerater dømmer det nord og ned. Jeg synes det er et stort framskritt fra forrige beretning. Samtidig seg jeg feil og for grunne ideologiske oppsummeringer på enkelte punkter. Men så møter jeg kamerater som sier: "Perioden fra 1975 har mest vært prega av "venstre"-feil, og styrk AKP-kampanjen var feil". Og så sier de at så lenge ledelsen ikke vil innrømme dette, viser det at vi driter i krisa. Men da må jeg si: Jeg er politisk uenig i en sånn oppsummering. At jeg har et annet standpunkt, betyr ikke at jeg driter i krisa. La oss diskutere og få fram materiale. Men la oss ikke blande korta. At parti ledelsen har et annet politisk standpunkt er ikke det samme som at vi driter i partikrisa.

*Partiledelsen driter i faglig arbeid. Jeg må først si meg enig i mye av den kritikken som både kamerat Faglig-Olag og Tor M... har kommet med når det gjelder SKAUs grep om det faglige arbeidet. Deler av kritikken vil jeg reservere meg mot og komme tilbake til i neste omgang. Jeg vil si at det forbauser meg når kamerat Faglig-Olaf i sitt siste innlegg ikke kan koste på seg å fortelle at SKAU har tatt tiltak for å rette på feila:

- + det er skaffa en midlertidig faglig sekretær, et kaderspørsmål som det har vært uhyrlig vanskelig å løse.
- + Det er oppretta en midlertidig

faglig ansvarlig for SKAU inntil spørsmålet kan bli skikkelig løst ved valget av en større og mer allsidig sammensatt sentralkomite.

+ faglig utvalg er varsla om at vi i SKAU diskuterer kritikken og vil legge fram en konkret sjølkritikk ganske snart.

Kunne det ikke være en tanke at du kommenterte disse tiltaka og ga til kjenne om du synes de peker i riktig lei? Når du hopper bukk over dette, liker jeg ikke stilen din. Jeg synes ikke den er helt redelig. Jeg får følelsen av at du - trass i at jeg er enig i mye av den saklige kritikken din - er ute etter å score poenger og vinne over motparten i diskusjonen. Når du i tillegg sier deg stort sett enig i eks-DS-formannens syn, unnlater å kommentere spørsmålet om fraksjonisme, og behandler Henry B... ideer som om de var uviktige, da er jeg ikke med deg lenger. Har du tenkt å hamre like hardt mot partiledelsen uansett hvilke tiltak vi tar for å rette opp feil vi har gjort? Og har du samtidig tenkt å la være å gå sterkt i mot linjer som etter min mening virkelig vil skade partiet (skjære drastisk ned på sentralen, legge ned dags-avisa, tillate fraksjonisme)? da synes jeg tonen din blir nærmest uforsonlig og lite egna til å løse motsetningene. Dette i motsetning til kamerat Tor M... som i det siste innlegget legger opp til en fortsatt kritisk, men samtidig mer åpen og imøtekommende stil. Jeg synes du bør tenke over hvor du vil fra nå, kamerat Olaf. Så kan vi nå fram til enighet raskere.

Men la det så være med disse innvendingene i første omgang. Midt poeng er at vi i partiledelsen vil gjøre en sjølkritisk oppsummering av vårt grep om det faglige arbeidet, og at denne sjølkritikken vil være et viktig skritt framover for å korrigere avviket. det kunne vært sagt mye om forhold og problemer som har ført oss ut i denne situasjonen. For eksempel er det ingen av dere som kritiserer oss hardest for

svakt grep om faglig som antyder at det kanskje delvis kunne henge sammen med prioritering av beredskap og forberedelser for å møte en okkupasjon - et arbeid som ikke gir umiddelbar eller synlig uttelling i første omgang, men som er strategisk tvingende nødvendig. Men skitt au, viktige innvendinger til side i denne omgang. Tilbake står likevel et avvik i vårt grep om faglig arbeid. Ingenting skal dekke over det.

Hvorfor har en slik feil oppstått? jeg mener dette først og fremst dreier seg om at den daglige ledelsen, inkludert meg sjøl, har for svak forankring i arbeiderklassens kamper, organisasjoner, m.m. Problemet for heldags partifunksjonærer er at vi nødvendigvis mister den direkte forankring på arbeidsplassene. Skal vi ha en sterk partisentral må vi ha kamerater som jobber heldag for parriet. Ut fra dette sosiale grunnlaget oppstår automatisk faren for et politisk avvik. Dette er jo på mange måter et klassisk problem i kommunistiske partiers historie. Spørsmålet blir: Hvordan skal vi opprettholde en partisentral med mange nok heldagsansatte og samtidig evne å motvirke negative politiske konsekvenser av den manglende, direkte, forankringa? Dels må det gjøres ved at kamerater enkeltvis og på planlagt vis får gå ut i jobb. Men fortsatt må mange samtidig forbli heldagsfunksjonærer. "Hell dem ut på arbeidsplassen"-linja duger ikke det spøtt. en rasering av partisentralen tjener i alle fall ikke det faglige arbeidet! Løsningen må bli en mer allsidig sammensatt eldelse, bedre og tettere samarbeid i rutinemessige former mellom daglig ledelse og kameratene som jobber direkte med det faglige, mm. Kort sagt: Vi trenger bevisst "tvangsdirigering" av vår oppmerksomhet mot dette viktige feltet i partiets arbeid og forankring.

Er dette å "drite i faglig"? Å stille motsigelsen på denne absolute og dramatiske måten er feil. La oss kritisere for å løse

de faktiske problemene, ikke for å stemple hverandre.

* "Partiledelsen driter i demokratiet". Jeg starta denne kommentaren med å vise til en viktig feil i vårt arbeid: at vi ikke kommer berettigta kritikk skikkelig i møte. Dette må vi rette på. Jeg er sikker på at vi kommer til å gjøre det. Jeg støtter også beretningsforslagets kritikk av vårt planarbeid (oversentralisme). Jeg trur også at det er nødvendig med større oppmerksomhet om grunnorganisasjonenes vitale betydning for partiets arbeid. I mange år har hele partiet slitt en god del med dels manglende, dels feilaktig kaderfostring/skolering. Dette avspeiler seg i at vi ofte mobiliserer partiet for lite til løsning av store og vanskelige problemer (for eksempel planarbeid).

Når det er sagt er det på tide å si: Ultrademokratiske løsninger er ingen løsning i det hele tatt. Og problemet i Oslo er såvisst ikke tinnsoldat-mentalitet og iversentralisme. Det er manglende sentralisme og ledelse på en rekke viktige områder. Det er manglende planer, manglende skolering m.m. SKAU må ta sin del av ansvaret for denne situasjonen, Det gjør vi da også i sjølkritikken. (trykt i dette nr. av FFP). Men det finnes ansre som vitterlig har et stort og direkte ansvar, spesielt eks-DS-formannen. Men det virker som om han ikke en gang er i standtil å rette et sjølkritisk blikk mot sitt eget store ansvar for planmiseren i Oslo.

Er det så "å drite i demokratiet" å ha et slikt syn som jeg har? Jeg synes det er meningsløst å hevde noe slikt. For øvrig skal jeg konsekvent forsvare kameraters rett til å hevde dette, så lenge synet legges fram slik vedtektene krever det (og ikke bak ryggen på den kritikken gjelder, for eksempel). Poenget er at jeg er sterkt saklig uenig med denslags kritikk, og krever at den

blir dokumentert og lagt åpent fram. Og et annet poeng er at den slags kritikk før eller siden ender opp i teorien om at partiledelsen er en forbeina, udemokratisk gjeng som må kastes. Greitt, men legg det åpent fram, argumenter for det, og jeg har stor tillit til at partiet forkaster et slikt eksternt syn.

Her synes jeg kamerat Henry B. bør trekkes inn. Han har i flere måneder retta skytset hardere og hardere mot oss i partiledelsen. I følge han "driter vi" tydeligvis i alt som for han er viktig. I sitt siste innlegg trekker han endelig åpent den konklusjonen som han har lekt med og dels pakka inn i retorisk ull helt fra starten av: Ledelsen må styrtres. Sitat: "Heller ikke trur jeg det vil lykkes å styrte eller splitte gruppa på det første landsmøtet. Situasjonen er ikke moden for det..." (allerede i et tidligere FFP for -79 omskreiv han et kjent Lenin-sitat til at ledelsen ikke lenger kan fortsette som nå og medlemmene ikke lenger vil). Tenk det. Greitt, så har du endelig lagt åpent fram at den etter din mening revisjonistiske ledelsen må kastes. Så blir det også lettere å se hvor dine politiske standpunkter fører hen. Jeg har bare en kommentar til B.'s "styrtledelsen"-linje:

Hans innlegg og konklusjon er det beste bevis for at vi har å gjøre med en viktig partikamp, enten en liker det eller ikke. En del kamerater har sagt til meg at vårt svar til Henry B. ("For svar leninismen") var å skyte spurv med kanoner, lite smidig, illsint osv. Jeg synes at ei politisk linje som logisk fører fram til kamppropet "styrtledelsen" ikke er noen "spurv". B.'s linje for å rasere partisentralen legges ned dagsavisa, drastisk redusere betydninga av sentrale planer og ledelse, mm. er etter min mening likvidatoriske linjer. Hans rop om "styrtledelsen" er som snytt ut av samme nesebor. Kan slikt passere nærmest som en spøk?

FORHOLD SOM VIRKELIG SKADER PARTIET NÅ

Jeg mener altså at denne typen kritikk og konklusjon er svært feilaktig, sporer av kampen for å løse problemene, og vil utrette stor skade i partiet om de - mot formidning - skulle vinne oppslutning i partiet.

La meg oppsummere mitt syn på det som virkelig skader partiet dersom slike syn, politiske linjer og arbeidsstil blir rådende:

A. en kritikk-kampanje som trekker oppmerksomheten vekk fra ekstern klassekamp, beredskapsarbeid mot okkupasjon o.l.

Tvert om trenger vi en avklarende partikamp om politiske spørsmål og motsigelser som så raskt som mulig støtter partiet i stand til bedre innsats i fht faglig, krig m.m.

B. Det er ytterst skadelig om linja for å legge ned dagsavisa vinner fram. Så mye er sagt om dette at jeg ikke skal gjenta argumentene. Kamerater som mener dette må sjølsagt ha sin fulle rett til å kjempe for dette synet. det skulle bare mangle. Mitt poeng erbare at jeg saklig sett mener dette er ei svært skadelig linje om den blei en flertallsoppfatning. Jeg vil også si til de kameratene som mener at SKAU har skutt spurv med kanon i vårt svar til Henry B. Ikke bare F., men også flertallet i Oslo DS mente på et tidspunkt at dagsavisa måtte legges ned. Og da blir dette ingen "spurve-linje". For øvrig oppfatter jeg det sånn at DS i dag ikke mener at dagsavisa skal legges ned.

D. Eilinj som støtter fraksjonisme eller forholder seg "mildt og forstående" til fraksjonisme er noe av det mest skadelige nå. Ikke minst i tider da motsigelsene i partiet er store og problemene vanskelige å løse. Må alle - uansett oppgaver og tillitsverv - følge vedtektene å sky fraksjonisme som pesten. Vedtektene er lover og regler som skal sikre partiet regulære måter å løse

motsetningene på. I vanskelige tider er det spesielt viktig å være disiplinerte.

Er en slik disiplin ei linje for å lukke kjeften på opposisjonen? Nei, jeg mener den er forutsetningen for å sikre at politiske motsigelser kan bli behandla nettopp som politiske og på en så demokratisk måte som mulig, og ikke havne opp i avsporinger og i verste fall kaos. En høyre-opportunistisk og liberal holdning til vedtektene som i konsekvens fører til fraksjonisme er noe av det som kan skade partiet mest nå. Derfor mener jeg også at Politisk Utvalgs skarpe kritikk av eks-DS-formannens fraksjonisme var helt nødvendig og riktig. En skarp avvisning av fraksjonisme sikrer demokratisk liv og debatt, fraksjonisme fører partiet ut i kaos.

Vi må kombinere to ting i partiets liv og arbeid: Være lydhøre for kritikk, oppmuntre til sjølstendighet og kritisk-analytisk tenkning. Og kreve en gjennomført handheving av vedtektene, en bannlysning av fraksjonisme og "tøy-og-strekk -vedtektene som det passer"-tendenser. Her må vi ikke "gi noe som helst ved dørene". Dette er ikke bare partiledelsens ansvar. Dette er alle partikameraters ansvar.

E. Å være mot fraksjonisme betyr også å kjempe for en så åpen og kameratslig stil som mulig. Det hjelper lite å gå rundt å omtale partiledelsen eller andre kamerater som "pamper", "revisjonister", o.l. bak ryggen på dem. Tvert om skader det partikampen og mulighetene for å løse problemene korrekt. Her må vi forsvare det riktige grunnlaget for debatten og kampen: Enhet-kritikk - enhet. Vi må arbeide hardt for å unngå ukameratslig, giftig stil, i den indre diskusjonen. Jeg synes ikke vi i partiledelsen alltid har vært så dyk-

tige i vår kritikk. Noen ganger har vi opptrådt arrogant. Det får jeg og andre tåle kritikk for å lære av.

Når det er sagt, må jeg si at noe ganske annet og giftig er det å lese Henry I. s polemiske, arrogante angrep på bl.a. journalistene igandrefunksjonærer i trykkeriet. Når han omtaler steinhardt arbeidende journalister og andre funksjonærer som "bløtt mellomgulv", oser det av forakt fra B, der han sitter modig og tapper bak skrivemaskinen sin. Den type "skarp polemikk" har ingenting med skarp og kameratslig polemikk å gjøre. Den tramper på kamerater som gjør sitt beste og som er innstilt på å gi og gi av kreftene sine til partiet. Vekk fra den slags stil! Skarp og klar polemikk, ja. Ukameratslig og giftig polemikk, nei!

Henry B. prater stadig om at vi er så lette å erte opp. Oppriktig talt, sånt snakk er tøv. Jeg blir ikke erta opp, jeg blir ganske enkelt opprørt over den slags forakt og trakassering av hardt arbeidende og oppofrende kamerater.

ER SENTRALEKOMITEEN BLITT EN "FRAKSJON"? !

Forøvrig seg jeg med en viss undring at både kamerat Olaf og kamerat Tor M. misliker at partiledelsen opptrer som "blokk", ikke vil gå ut mot hverandre, osv. Det antydes faktisk at dette er ei fraksjonell innstilling. Jeg synes det er et merkelig syn på ledelse i et kommunistisk parti. Jeg oppfatter det som elementært at sentralkomiteen - når vedtak er fatta, er enhetlig i handling når viktige ting skal settes ut i livet. Hva som er viktig vil vi sjølsagt krangle om, men i det øyeblikket sentralkomiteen har fatta bindende vedtak, er det medlemmenes plikt å sette vedtaket lojalt ut i livet.

Dette kan gjelde spørsmål som partiplan, hovedplan for landsmøteforberedelser, når viktige partidiskusjoner skal begynne,

hvordan de skal drives og når de skal avsluttes, osv. Dette vil gjelde for en rekke spørsmål der- som ledelsen i det hele tatt skal bli istand til å lede partiet. Dette gjelder sjølsagt ikke bare for sentralkomiteen, men for alle andre ledende organer også. Så vil det i tillegg være en rekke spørsmål hvor SK-medlemmene ikke er bindt av vedtak og hvor de fritt kan føre fram sine egne standpunkter. Det skulle bare mangle. Ellers ville vi blitt en merkelig papegøyegjeng. To aktu- elle eksempler:

* Sjølsagt har jeg og andre vår fulle rett til å si nøyaktig vår personlige mening i diskusjonen om hvordan prinsippprogrammet skal se ut og hva det skal inneholde. Hva var vitsen med diskusjon om programutkastet ellers?

*Sjølsagt har jeg og andre SK-medlemmer vår fulle rett til å si hva vi mener i diskusjonen om partikrisa. SK har uttrykkelig slått fast at SK-medlemmene står fritt. Vi er ikke pålagt munn- kurv - det skulle bare mangle. Det SK krever av meg og andre SK-medlemmer er at SK skal ha styr- ing over diskusjonen (ganske opplagt om SK skal lede partiet) og at det ikke skal startes en kritikk-bevegelse.

Dette er to av en rekke mulige eksempler. Så hvorfor snakke om en "blokk"? Jeg synes sånt nær- mest er demagogi. For dere mener vel ikke at SK - i viktige spørs- mål som dreier seg om ledelsen av parti-arbeidet - skal oppføre oss som en sosialdemokratisk fraksjo- ns- og flersentragjeng?

VILKÅR FOR Å KOMME UT AV PARTI- KRISA I OSLO

Til slutt vil jeg prøve å peke ut noen vilkår for at vi skal løse krisa, og det skal vi:

1. Vi må drive partikampen i Oslo på en sann måte at den minst mul- ig hemmer partiets deltaking i eksternt klassekamp, forberedelser mot okkupasjon m.m.

2. Fraksjonisme må bekjempes. Sti- len må være åpen og kameratslig, og innretta på å løse politiske motisgelser innafor ramma av Enhet- kritikk - enhet.

3. Partiledelsen, DS-ledelsen og andre dette berører må komme be- rettiga kritikk i møte, gjøre opp for feil, og komme videre i arb- eidet.

4.VI må innse at problemene i Oslo-distriktet har utvikla seg i mange år, og at det vil ta lang tid og hardt arbeid å løse dem, både fra SKAU, DS og partikamera- tene ellers. Problemene skyldes sjølsagt mange ting som tidligere har vært framme i debatten i FFp. Jeg vil bare peke på en ting som utgjør en av årsakene til pro- blemene:

Ei skolerings- og fostringskrise. Her må vi sjøl ta mye av ansvaret. Samtidig har det lenge stått ei linje mot systematisk skolerings/ fostring i Oslo-ledelsen. Jeg håper og trur at dette er i ferd med å endre seg nå. Flere kurs- tilbud (bolig, sosial/helse m.m.) peker i riktig lei. Uten en plan- messig, systematisk kaderfostr- ing blir ikke partiet et parti av ledere. Tvert om oppstår det lettere teoretisk forvirring og generell frustrasjon. Jeg mener det trengs en strategisk skoler- ings- og fostringsplan for minst et par år framover. Alt fra grunn- leggende spørsmål som hva sosia- lisme er, hva demokratisk sentra- lisme er, til protokollføring. Dette kan sjølsagt ikke være no- en "kammersbevegelse", men mål- rettes inn på oppgavene kamerat- ene jobber med (falign, kvinne, anti imperialisme, bolig, unger m.m.).

Mange forhold ligger til grunn for krisa i Oslo. En strate- gisk skolerings- og fostringsplan er ett av flere midler til å løse krisa.

5. Vi trenger en ny plan for hele partiet, og en plan for Oslo-par- tiet. Jeg synes det er jævlig vanskelig å lage planer. Til eks- DS-formannen som raljerer over at "det kanskje har vært lett å lage planene, men de har vært bak mål"

så føler jeg trang til å si noe han også veit: At planen fra -78 (som stilte arbeiderklassen og krisa som oppgave nummer en) blei til etter en mer grundig undersøkelse land og strand rundt enn noen tidligere plan har blitt laga ut fra. Den var definitivt ikke et "skrivebordsprodukt" a la Ørnøy eller Carl I. hagen. Tre ukers reising, to måneders ganske omfattende arbeid for flere kamerater: det var noe av innsatsen bak den planen. Planen blei jobba seriøst med, masselinja blei tatt som metodisk rettesnor i partiundersøkelsene, osv. Likevel gikk altså planen i grøfta (økonomisk kollaps m.m.). Så ingen skal fortelle meg at planarbeid er lett. Med det som sjølkritisk utgangspunkt vil jeg peke på at eks-DS-formannen må bære et uhyre stort ansvar for Oslo-planen som aldri så dagens lys.

Et stykke seriøst arbeid med å skape en Oslo-plan ville vært hundre ganger mer verdt enn det kaoset som kamerat eks-DS-formannen har lagt opp til i sine debattinnlegg i FFP, og ledelse av Oslo.

Den verste situasjonen i Oslo blir skapt ved en kombinasjon av fraksjonisme og manglende plan. Denne situasjonen må vi komme oss raskt ut av, og se det som et felles problem at vi må utvikle en holdbar plan sentralt og for Oslo. Å lage en slik plan krever tid, det krever at ledelsen på alle plan bruker masselinja innad i partiet. Samtidig må vi løse store viktige eksterne klassekampoppgaver, beredskapstiltak m. m. Dette er vanskelig. Men vi må arbeide hardt for å klare det.

Midt oppe i det hele må vi være klar over at partikrisa ikke minst dreier seg om en strid mellom flere forskjellige linjer i partiarbeidet. Jeg håper derfor at den videre diskusjonen vil bringe fram materiale og synspunkter som gjør at vi kan debattere hva som er riktige kommunistiske linjer, hva som er konkret "Venstre"-linjer og hva som er høyre-linjer.

Her må vi være så vitenskapelige som mulig, og så lite demagogiske som mulig. Vi må bare innse at i vurderinga av disse linjespørsmåla kan vi ikke forvente en rask og enkel avklaring i løpet av kort tid. Det må vi leve med, men på en sann måte at vi får gjort mest mulig i ekstern klassekamp, beredskapsforberedelser m.m.

Snart kan vi stå ansikt til ansikt med den sovjetiske okkupantmakta. Det haster med å beskikke huset vårt og få det i så bra orden som mulig. Vi trenger mye tid på beredskapsfremmende diskusjoner og tiltak. (Jeg synes det er rart at kameratene som reiser mye riktig kritikk av vårt grep om faglig ikke nevner disse brennende behova). Eks-DS-formannens linje og Henry Fosses linje er ikke egna til å la i stand huset før stormen kommer. Tvert om graves grunnmuren vekk fra partiet om deres linjer følges.

Jeg har klippet på at det store, store flertallet i partiet ønsker og arbeider for en styrka enhet på et riktigere grunnlag. Med dette som rettesnor akter jeg å fortsette kampen mot fraksjonisme, mot nedlegging av partisentralen, mot nedlegging av dags-avis, mot ultrademokrati, mot handlingslammelse, - og for et parti med bedre forankring i arbeiderklassen, for et parti med sterkere sentralisme og demokrati, og for et parti som klarer den første sjokkbølgen når Sovjet okkuperer Norge. Om så er tilfelle, kan vi klare mer enn vi kanskje aner i dag.

Kameratslig hilsen Finn S

OPPSUMMERING AV BUDUNDERSØK- ELSEN

Undersøkelsen ble gjennomført for å fram-skaffe materiale til å vurdere hvor mye krefter partiet i Oslo bruker på budordninga. Bakgrunnen for dette er at det har vært svært ulike meninger i DS om hvor stor belastning budsystemet er for partiet. Etter at SK fatta vedtaket om at dags-avisa skulle fortsette er spørsmålet om nedlegging av budsystemet på nytt kommet opp. Noen kamerater mener at budsystemet er en utålelig belastning for partiet og går inn for nedlegging av budsystemet. Andre mener at eineste løsninga fortsatt er nedlegging av dagsavisa, da de mener postlevering er uakseptabelt. Opp mot dette har blant anna budsjeften hevdet at budoppgaven i seg sjøl ikke er uoverkommelig for partiavdelingene, men at feilaktige linjer fra ledelsen har gjort oppgaven unødvendig tidkrevende for partiet lokalt og sentralt (Se budsjeftens oppsummering i KK-bilaget til februar FFP).

Vi har fått inn rapporter fra både faglig-lag og boliglag. De er oppsummert hver for seg under. Det viktigste og mest omfattende materialet har vi sjølsagt fått fra boliglaga, som har hovedtyngden av arbeidet med budordninga. Talla fra den delen av undersøkelsen som kan si noe om størrelsen og styrken til laga er ikke tatt med, heller ikke som forholdstall, fordi det ville gjøre det mulig å anslå medlems-tall. Men hele materialet vil bli lagt fram for DS og SK til vurdering. I tillegg til en del resultater som gjelder bud og abonnenter, trykker vi også de vurderingene vi har fått fra boligavdelingene.

FAGLIGE AVDELINGER

Av de faglige laga som har svart har vi følgende fordeling:

Ingen oppgaver	50%
1-2 bud	40%
3-4 bud	10%

I tillegg er det en faglig avdeling som har en budsjeft (2 timer pr.uke)

3 avdelinger har ansvaret for kjøring av budaviser en gang i uka. 3 avdelinger har ansvaret for dugnad på distribusjonen som ikke har noe med budordninga å gjøre en gang i uka

Ingen av de faglige avdelingene som uttaler seg mener at budordninga er noen bety-

deligbelastning for avdelingas øvrige arbeid. 2 avdelinger sier at budoppgaven er en belastning for den kameraten som har oppgaven p.g.a. andre oppgaver. Disse to avdelingene er de eneste som uttrykker ei mening om budordninga. Begge er for. De legger vekt på betydninga av å få avisa så tidlig at den kan brukes på jobben. Noen avdelinger sier at de tidligere har hatt kjøreoppgaver eller dugnadsoppgaver som har vært en stor belastning for avdelingene.

BOLIGAVDELINGENE

Vi har fått inn svar fra 80% av avdelingene som har budordning. Dette omfatter 72% av budrutene. Det er ingenting som tyder på at utvalget er skjeivt.

Av alle abonnentene som får avisa med bud deltar ca 20% sjøl som bud. I ett spesielt er antallet bud 60% av abonnenttallet. Der har de en spesiell ordning med mange små ruter som tar mellom 5 og 20 minutter pr.kveld. For øvrig bruker buda mellom 20 min. og 1½ time på ruta pr.kveld. Antall bud som deler på ruta varierer en del. Mest vanlig er 5 til 6. I gjennomsnitt bruker buda ca 50 minutter pr.uke.

Det er klart at jo tettere abonnentene bor dess lettere går budordninga. På grunnlag av materiale har vi regna ut hvor mange minutter som brukes til å levere én avis på de enkelte rutene. Det store flertallet ligger i underkant av 2 minutter pr.avis. 1 rute bruker mindre en ett minutt. En rute bruker 4½ minutt.

BELASTNINGA PÅ BOLIGAVDELINGENE

Når det gjelder sjølvle avisleveringa spiller flere faktorer inn. Bla. størrelsen på avdelingas ansvarsområde og antall abonnenter, størrelsen på avdelinga, og antall bud utenom avdelinga. Når det gjelder denne delen av undersøkelsen kan vi altså ikke offentliggjøre tall. Det som er klart er at flere avdelinger med stort ansvarsområde likevel bruker ganske liten del av avdelingas krefter til avislevering, fordi de har klart å trekke med mange bud utenom avdelinga (Opptil 90% av budene)

KALE BUDSJEFER RUTELEDERE

Tida til sjølve avisleveringa gjør at budsjefer og ruteledere et arbeid med å organisere systemet, skaffe nye bud som faller fra, sikre beskjeder og nøkler og oppsøking av abonnenter. Tida lokale budsjefer bruker på dette varierer fra 6 timer i uka til 40 minutter i uka. De fleste oppgir ca 2 timer pr. uke. Ruteledere bruker mellom 1/2 og 1 time i uka. Noen sier at det er vanskelig å svare, fordi arbeidsbyrden varierer fra periode til periode ettersom budsituasjonen er.

Ikke alle avdelingene har lokale budsjefer. Budområdene samsvarer ikke med avdelingenes områder, og noen budsjefer er uorganiserte. Flere budsjefer har andre store lokale oppgaver, men de aller fleste har budoppgaven oppgitt som hovedoppgave. Ved siden av budsjeferene er det bare 2 ruteledere og 2 bud som har budarbeid som hovedoppgave.

(PS: avdelingenes egne vurderinger av budoppgava må dessverre stå over pga plassmangel).

KK-ansv.

UTVIKLING AV BUDORDNINGA I VINTER

Pr. 15. oktober -79 fikk 66% av abonnentene i Oslo, som får avisa hjem til seg, avisa levert med bud. Etter dette er 7 ruter nedlagt (15/3) midlertidig eller fast, slik at andelen nå er redusert til 59%. De fleste av disse rutene er små og abonnentene bor spredt. Det har vært få bud på rutene, og noen få kamerater har fått mye arbeid med budlevering. Når så flere bud har falt fra pga flytting eller andre årsaker, har ikke de som har ledelsen makta å verve nye bud samtidig som de må få ut avisa hver dag. Men usikkerhet om riktigheten av å opprettholde avisa og/eller budordninga har også ført til at noen har gitt opp for fort når det oppsto problemer, i stedet for å slåss for å løse dem.

Både undersøkelsen og materialet på hvordan budordninga fungerer nå, viser at det slett ikke er slik at budsystemet i Oslo er i ferd med å bryte sammen.

(forts. fra s.39)

viktig at vi oppsummerer erfaringer, slik at vi kan gå framover på et mer solid grunnlag. Det burde være mulig å foreta en god del slike oppsummeringer innafor ramma av beretningsdiskusjonen, men en kritikk-kampanje er ikke metoden å oppsummere erfaringer på.

Svært mange kamerater som jeg snakker med sier at jeg og andre i partiledelsen er for lite flinke til å komme riktig kritikk i møte. Dette innlegget er ment som et forsøk på å gjøre nettopp det. Når det blir påvist at jeg har gjort feil, har jeg ingenting i mot å gjøre sjølkritikk. Samtidig hører jeg endel uspesifiserte krav om sjølkritikk som det er vanskelig å ta stilling til. Noen krav om sjølkritikk oppfatter jeg som krav om linjeskifte. Noen kamerater har ønska vi skulle gjøre sjølkritikk for oppgjøret med høyreavviket i 1975, andre vil at

vi skal gjøre sjølkritikk for kampanjen for å styrke AKP(m-l) i proletariatet. Dette er krav om linjeskifter som i hvertfall jeg er uenig i, derfor kan jeg ikke tilfredsstille kravet om sånn sjølkritikk.

Samtidig som partiledelsen må bli flinkere til å lytte og til å vurdere seg sjøl kritisk, må det være dens plikt å holde fast på prinsipper der den mener det dreier seg om riktige prinsipper. Blant annet mener jeg det ville være en stor feil av partiledelsen å gi etter på kravet fra et lite mindretall av partimedlemmene om å nedlegge Klassekampen eller kravet om å oppgi partiets militærpolitikk, slik den kom til uttrykk på militærkonferansen. Her dreier det seg om reell politisk uenighet om viktige prinsipper, og ikke om manglende vilje til sjølkritikk.

Pål S